GRÆCÆ
GRAMMATICES
RUDIMENTA:

In usum Regiæ Scholæ Etonensis.

Editio nova, accuratissimè recognita.

ETONÆ,
Excudebat E. Williams (nuper Pote et Williams);
Apud quem veneunt etiam Londini, No. 10, *Red Lion Court, Fleet Street.*

1819.

☞ *Gentlemen concerned in Education will please to observe, that the Lord Chancellor has issued an Injunction against the spurious Editions of the* ETON Greek Grammar *with the Improvements lately introduced therein; so that the* Eton *Books can only be had* as actually used at Eton *from the Press of* E. WILLIAMS, *Successor to* Mr. POTE: *whose Editions Gentlemen are respectfully requested particularly to order of their respective Booksellers.*

ERRATUM.

In nonnullis Exemplis paginæ sequentis, lin. 3 Notæ, *pro αὖ lege οὐ.*

LITERÆ apud Græcos sunt viginti quatuor.

FIGURA.	NOMEN.		POTESTAS.
Α α	Ἄλφα	Alpha	a
Β β ϐ	Βῆτα	Beta	b
Γ γ ϒ	Γάμμα	Gamma	g
Δ δ	Δέλτα	Delta	d
Ε ε	Ἐ ψιλὸν	Epsilon	e breve
Ζ ζ ϛ	Ζῆτα	Zeta	z
Η η	Ἦτα	Eta	e longum
Θ ϑ θ	Θῆτα	Theta	th
Ι ι	Ἰῶτα	Iota	i
Κ κ	Κάππα	Kappa	k c
Λ λ	Λάμϐδα	Lambda	l
Μ μ	Μῦ	Mu	m
Ν ν	Νῦ	Nu	n
Ξ ξ	Ξῖ	Xi	x
Ο ο	Ὀ μικρὸν	Omicron	o parvum
Π ϖ π	Πῖ	Pi	p
Ρ ϱ ρ	Ῥῶ	Rho	r
Σ Ϲ σ ς	Σῖγμα	Sigma	s
Τ τ ꭲ	Ταῦ	Tau	t
Υ υ	Ὑ ψιλὸν	Upsilon	u
Φ φ	Φῖ	Phi	ph
Χ χ	Χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	Ψῖ	Psi	ps
Ω ω	Ὠ μέγα	Omega	o magnum.

Veteres Græci utebantur tantùm sedecim literis : postea additæ erant aspiratæ φ, χ, θ, et duplices ζ. ξ, ψ, et vocales longæ η, ω, quarum potestas erat antea in pronuntiatione; οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε, τὸ παλαιὸν, οὐδ' ω, ἀλλ' ο (ait *Plato* in Cratylo); et etiam pro diphthongo ου scribebant ο. *Athen*: l. 11. c. 5:

N. B. Literas φ, χ, θ, ζ, ξ, ψ, η, ω, ignorabat *Homerus*.

LITERÆ dividuntur in vocales, φωνήεντα· et consonantes, σύμφωνα.

Septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
Reliquæ septendecim sunt consonantes.

VOCALES.

Vocales Longæ, μακρὰ,—————η, ω.
Breves, βραχέα,—————ε, ο.
Ancipites, ἀμφίβολα,————α, ι, υ.
Mutabiles,* μεταβολικὰ,——α, ε, ο.
Immutabiles, ἀμετάβολα,——η, ι, υ, ω.
Præpositivæ,† προτακτικὰ,—α, ε, η, ο, ω.
Subjunctivæ, ὑποτακτικὰ,——ι, υ.

DIPHTHONGI.

Diphthongi sunt duodecim:
Sex propriæ, κύριαι,—αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.
Sex impropriæ, καταχρηστικαὶ,—ᾳ, ῃ, ῳ, punctulo subjecto; ηυ, υι, ωυ.
Mutabiles,‡ μεταβολικαὶ,—αι, αυ, οι.
Immutabiles, ἀμεταβολικαὶ,—ει, ευ, ου.

CONSONANTES.

Consonantes sunt duplices: mutæ, ἄφωνα· et semivocales, ἡμίφωνα.

---

* Mutabiles nuncupantur vocales α, ε, ο, quatenus mutabiles sunt in verborum augmentis; α scilicet et ε mutantur in η et ο in ω.

† Præpositivæ vocantur vocales α, ε, η, ο, ω, quia in formatione diphthongorum semper præcedunt. Subjunctivæ, ι, υ, quia subjunguntur, nisi in diphthongo υι.

‡ Diphthongi mutabiles eâdem ratione se habent, quâ vocales.

I. Mutæ sunt novem, quæ dividuntur in
Tenues, ψιλὰ,——ϖ, κ, τ.
Medias, μέσα,——β, γ, δ.
Aspiratas, δασέα,—φ, χ, θ.

Inter se cognatæ sunt { π, β, φ. / κ, γ, χ. / τ, δ, θ. }

II. Semivocales sunt *duplices, διπλᾶ, ζ, ξ, ψ·
Liquidæ, vel †immutabiles, ἀμετάβολα, λ, μ, ν, ρ.

Σ est suæ potestatis litera.

ACCENTUS.

Accentus, προσῳδίαι, sunt tres; acutus, ὀξεῖα [´]· gravis, βαρεῖα [`]· circumflexus, περισπωμένη [˜].‡

I. Acutus habet locum in ultimâ syllabâ, penultimâ, et antepenultimâ.

II. Circumflexus in ultimâ, et penultimâ.

III. Gravis tantùm in ultimâ signatur; sed in omni syllabâ intelligitur, in quâ nullus est accentus.§

Omnis acutus finalis, nisi in fine orationis,

---

* Duplices resolvuntur per σ et aliquam è mutis, ut ζ per δσ, et σδ, Doricè.—ξ per κσ, γσ, χσ.—ψ, per πσ, βσ, φσ.

† Quæ non literas Antistoichas vel cognatas, quibus ipsæ mutentur in verborum et nominum inflexionibus, habent.

‡ Acutus attollit, et quasi acuit syllabas; gravis deprimit; circumflexus sustinet et producit.

§ Verbum, cùm habet acutum in ultimâ, ὀξύτονον vocatur, ut, θεὸς, *Deus*: cùm in penultimâ, παροξύτονον, ut κόσμος, *mundus*: cùm in antepenultimâ, προπαροξύτονον, ut ἄγγελος, *angelus*.

signatur notâ accentûs gravis, præter τίς interrogativum.

Spiritus, πνεύματα, duo sunt: lenis, ψιλὸν [᾿]· asper, δασὺ [῾].*

Omnis dictio incipiens à vocali, vel diphthongo, spiritum tenuem vel asperum accipit in principio: ut, ὄρος, *mons*; ὅρος, *terminus*.

Omnes dictiones incipientes ab υ, vel ρ, aspirantur: ut, ὕδωρ, *aqua*; ῥῆμα, *verbum*. Sed si in medio ρ geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur: ut, ἔῤῥωσο, *vale*.

Apostrophus est nota rejectæ vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum [’].

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο· diphthongi αι, οι· ut, κατ᾽ αὐτὸν, pro κατὰ αὐτόν.

Si sequens vocalis aspiretur, mutantur tenues præcedentes in aspiratas: ut, ἀφ᾽ ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, *à nobis*; τίφθ᾽ οὕτω, pro τίπτε οὕτω, *quare ita?*†

Partes Orationis.

Partes orationis octo sunt, ut apud Latinos:

Articulus, ἄρθρον,	Participium, μετοχὴ,
Nomen, ὄνομα,	Adverbium, ἐπίῤῥημα,
Pronomen, ἀντωνυμία,	Conjunctio, σύνδεσμος,
Verbum, ῥῆμα,	Præpositio, πρόθεσις.

* Olim litera H erat signum aspirationis: scribebant Hέκατον, quod posteà ἕκατον.

† Interdum et brevis initialis vocalis tollitur post finalem longam, ut τύχῃ ’γαθῇ. Sic μὴ ’ȣ monosyllabicè, *i. e.* μὴ ’υ, et μὴ ’υτὸς pro μὴ αὐτὸς, et μὴ ’δικεῖν pro μὴ ἀδικεῖν. Aliquando hæ vocales coëunt per crasin, ut ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα· ἐγὼ οἶμαι, ἐγῷμαι.

Numeri, ἀριθμοὶ, sunt tres:
Singularis, ἑνικὸς, dualis, δυϊκὸς, pluralis, πληθυντικὸς.

Casus, πτώσεις, sunt quinque:
Nominativus, ὀρθὴ, genitivus, γενικὴ, dativus, δοτικὴ, accusativus, αἰτιατικὴ, vocativus, κλητικὴ.

Genera sunt tria:
Masculinum, ἀρσενικὸν, fœmininum, θηλυκὸν, neutrum, οὐδέτερον.

ARTICULUS.

Articulus est, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, hæc, hoc*, qui sic declinatur.*

Sing.

	m.	f.	n.
N.	ὁ,	ἡ,	τὸ,
G.	τοῦ,	τῆς,	τοῦ,
D.	τῷ,	τῇ,	τῷ,
A.	τὸν,	τὴν,	τὸ.

Dual.

	m.	f.	n.
N. A.	τὼ,	τὰ,	τὼ,
G. D.	τοῖν,	ταῖν,	τοῖν.

Plural.

	m.	f.	n.
N.	οἱ,	αἱ,	τὰ,
G.	τῶν,	τῶν,	τῶν,
D.	τοῖς,	ταῖς,	τοῖς,
A.	τοὺς,	τὰς,	τὰ.

DECLINATIONES SUBSTANTIVORUM.

Declinationes, κλίσεις, sunt decem;

* Hunc Grammatici vocant *Articulum præpositivum*; alterum verò, ὅς, ἥ, ὅ, qui meliùs relativum dici potest, *subjunctivum*.

Quinque nominum simplicium, et
Quinque nominum contractorum.

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parisyllabicæ; *i. e.* non crescentes genitivo. Quinta verò est imparisyllabica; *i. e.* genitivo crescens.

DECLINATIO PRIMA Nominum simplicium.

Declinatio prima duas habet terminationes, *ας* et *ης*, generis tantùm masculini: ut, ὁ ταμίας, *dispensator*; ὁ κριτὴς, *judex*: sed ὁ καὶ ἡ λῃςὴς, *latro*, communis generis est, ut aliqui volunt.

Sing.	Sing.
N. ὁ ταμίας,	N. ὁ Κριτὴς,
G. τῦ ταμίυ,	G. τῦ Κριτῦ,
D. τῷ ταμίᾳ,	D. τῷ Κριτῇ,
A. τὸν ταμίαν,	A. τὸν Κριτὴν,
V. ὦ ταμία.	V. ὦ Κριτὰ.
Dual.	Dual.
N. A. τὼ ταμία,	N. A. τὼ Κριτὰ,
G. D. τοῖν ταμίαιν,	G. D. τοῖν Κριταῖν,
V. ὦ ταμία.	V. ὦ Κριτὰ.
Plural.	Plural.
N. οἱ ταμίαι,	N. οἱ Κριταὶ,
G. τῶν ταμιῶν,	G. τῶν Κριτῶν,
D. τοῖς ταμίαις,	D. τοῖς Κριταῖς,
A. τὸς ταμίας,	A. τὸς Κριτὰς,
V. ὦ ταμίαι.	V. ὦ Κριταὶ.

De Genitivo.

Omnis genitivus pluralis desinit perpetuò in ων· et in primâ et secundâ declinatione fere* circumflectitur in ultimâ.

Quædam nomina hujus declinationis in ης, Doricè declinata, formant Gen. in α· ut, ὁ ὀρεσιβάτης, *montivagus*, Gen. τȣ̃ ὀρεσιβάτα· et nomina propria in ας· ut, ὁ βρασίλας, Gen. τȣ̃ Βρασίλα.

De Dativo.

Dativus singularis in quatuor primis declinationibus habet ι semper subscriptum; scilicet, ᾳ, ῃ, ῳ, punctulo subjecto.

De Vocativo.

Vocativus singularis formatur à nominativo abjiciendo ς.

Excipiuntur,

1. Nomina in της, ut, μηλιέτης, *consiliarius*;
2. Gentilia, ut, Σκύθης, *Scytha*;
3. Poëtica in πης, ut, κυνώπης, *impudens*;
4. Composita à πωλῶ, *vendo*; μετρῶ, *metior*; τρίβω, *tero*:

quæ formant vocativum in α brevi: ut, ὦ μητίετα,† ὦ Σκύθα.

---

* Vide infrà de Accentibus p. 182.

† Μητίετα—Il. α. 175. Θύεςα—Il. β. 107, &c. non sunt vocativi pro nominativis; sed reverà nominativi ex linguâ *Æolicâ*.—Hinc Lat. *poëta*, *athleta*, *cometa*, &c. "*Linguæ scilicet Æolicæ sermo Latinus est simillimus.*" Quinctil. 1. 1. c. 6.

In στης desinentia utramque habent terminationem, α et η· ut, ὁ λῃστὴς, *latro*, ὦ λῃστὰ, vel λῃστή.

Secunda Declinatio.

Secunda declinatio duas habet terminationes, α et η, generis fœminini: ut, ἡ μοῦσα, *musa*; ἡ τιμὴ, *honos*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ μοῦσα,	N. A. τὰ μούσα,	N. αἱ μοῦσαι,
G. τῆς μούσης,	G. D. ταῖν μούσαιν,	G. τῶν μουσῶν,
D. τῇ μούσῃ,	V. ὦ μούσα.	D. ταῖς μούσαις,
A. τὴν μοῦσαν,		A. τὰς μούσας,
V. ὦ μοῦσα.		V. ὦ μοῦσαι.

Sing. N. ἡ φιλία,—G. τῆς φιλίας,—D. τῇ φιλίᾳ· In reliquis, ut μοῦσα.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ τιμὴ,	N. A. τὰ τιμὰ,	N. αἱ τιμαὶ,
G. τῆς τιμῆς,	G. D. ταῖν τιμαῖν,	G. τῶν τιμῶν,
D. τῇ τιμῇ,	V. ὦ τιμά.	D. ταῖς τιμαῖς,
A. τὴν τιμὴν,		A. τὰς τιμὰς,
V. ὦ τιμή.		V. ὦ τιμαί.

Finita in δα, θα, ρα, et α purum, faciunt genitivum in ας, et dativum in ᾳ· sic Ἀθηνᾶ, *Minerva*; Ναυσικᾶ, *Nausicaa*; μνᾶ, *mina*; contracta ex Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα.—Litera pura dicitur, cui vocalis, vel diphthongus immediatè præcedit.

Tertia Declinatio.

Tertia declinatio duas habet terminationes, ος et ον· ος masculini, fœminini, et communis gene-

ris: ut, ὁ λόγος, *sermo*; ἡ νόσος, *morbus*; ὁ καὶ ἡ λίθος, *lapis*: et ον neutrius; ut, τὸ ξύλον, *lignum*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ λόγος,	N. A. τὼ λόγω,	N. οἱ λόγοι,
G. τȣ̃ λόγȣ,	G. D. τοῖν λόγοιν,	G. τῶν λόγων,
D. τῷ λόγῳ,	V. ὦ λόγω.	D. τοῖς λόγοις,
A. τὸν λόγον,		A. τȣ̀ς λόγȣς,
V. ὦ λόγε.		V. ὦ λόγοι.

Nomina contracta, ὁλοπαθῆ, tertiæ declinationis; ut, ὁ νόος, νȣ̃ς, *mens*.

Sing.	Dual.
N. ὁ νόος, νȣ̃ς,	N. A. τὼ νόω, νώ, cum acuto.
G. τȣ̃ νόȣ, νȣ̃	G. D. τοῖν, νόοιν, νοῖν,
D. τῷ νόῳ, νῷ,	V. ὦ νόω, νώ.
A. τὸν νόον, νȣ̃ν,	
V. ὦ νόε, νȣ̃.	

Plural.

N. οἱ νόοι, νοῖ,	A. τȣ̀ς νόȣς, νȣ̃ς,
G. τῶν νόων, νῶν,	V. ὦ νόοι, νοῖ.
D. τοῖς νόοις, νοῖς,	

Sing.	Dual.	Plural.
N. τὸ ξύλον,	N. A. τὼ ξύλω,	N. τὰ ξύλα,
G. τȣ̃ ξύλȣ,	G. D. τοῖν ξύλοιν,	G. τῶν ξύλων,
D. τῷ ξύλῳ,	V. ὦ ξύλω,	D. τοῖς ξύλοις,
A. τὸ ξύλον,		A. τὰ ξύλα,
V. ὦ ξύλον.		V. ὦ ξύλα.

QUARTA DECLINATIO.

Quarta declinatio Atticorum propria duas habet terminationes, ως et ων· ως masculini,

fœminini, et communis generis; et ων neutrius: ut, ὁ λεὼς, *populus*; ἡ ἅλως, *area*; τὸ ἀνώγεων, *cœnaculum*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ λεὼς,	N. A. τὼ λεὼ,	N. οἱ λεῲ,
G. τοῦ λεὼ,	G. D. τοῖν λεῷν,	G. τῶν λεῶν,
D. τῷ λεῷ,	V. ὦ λεὼ.	D. τοῖς λεῲς,
A. τὸν λεὼν,		A. τοὺς λεὼς,
V. ὦ λεὼς.		V. ὦ λεῲ.

Neutra in ων eodem modo declinantur, nisi quòd voc. Sing. similis est nominativo in ων, et accus. cum voc. Plur. similis est nominativo in ω. Omnibus in ultimâ syllabâ semper est ω.

Quædam nomina hujus declinationis formant accusativum in ω· ut, Ἄθως, Ἄθω, *Atho mons*; Κέως, Κέω, *Ceos insula*; Κῶς, Κῶ, *Cos insula*; λαγὼς, λαγὼ, *lepus*.*

Veteres etiam Attici ν finalem removerunt: ut, ἀγήρω, pro ἀγήρων, *expers senectutis*.

Unicum est nomen hujus declinationis in ως, neutrius generis, τὸ χρεὼς, *debitum*.

QUINTA DECLINATIO.

Quinta declinatio imparisyllabica † octo ha-

---

* Ἄθων verò et λαγὼν leguntur.

† Olim una tantùm hujus declinationis terminatio fuisse videtur, nempe litera Σ post consonantes fere omnes, et plerasque vocales; quæ litera Nominativum constituit, et ο, ante eam immissa, Genitivum: σῶμα nimirum primitus erat σῶματς, μέλι μέλιτς, γόνυ γόνυς vel γόνατς, τιτὰν τιτᾶνς, μάρτυρ et μάρτυς μάρτυρς, νὺξ νύκτς, φλὲψ φλέβς. Vide plura apud *Marklandum* de Græcorum quintâ Declinatione.

bet terminationes: tres vocales, α, ι, υ, generis neutrius; et quinque consonantes, ν, ρ, σ, ξ, ψ, generum omnium.

Sing.
N. τὸ σῶμα,
G. τοῦ σώματος,
D. τῷ σώματι,
A. τὸ σῶμα,
V. ὦ σῶμα.

Dual.
N. A. τὼ σώματε,
G. D. τοῖν σωμάτοιν,
V. ὦ σώματε.

Plural.
N. τὰ σώματα,
G. τῶν σωμάτων,
D. τοῖς σώμασι,
A. τὰ σώματα,
V. ὦ σώματα.

Sing.
N. ὁ τιτὰν,
G. τοῦ τιτᾶνος,
D. τῷ τιτᾶνι,
A. τὸν τιτᾶνα,
V. ὦ τιτάν.

Dual.
N. A. τὼ τιτᾶνε,
G. D. τοῖν τιτάνοιν,
V. ὦ τιτᾶνε.

Plural.
N. οἱ τιτάνες,
G. τῶν τιτάνων,
D. τοῖς τιτᾶσι,
A. τοὺς τιτᾶνας,
V. ὦ τιτᾶνες.

Regulæ de Imparisyllabicis.

De Accusativo singulari.

Accusativus desinit in α. Excipiuntur,

1. Nomina in ις, et υς, αυς, et ους, pura in genitivo, quæ formant accusativum in ν·* ut, ὁ ὄφις, *serpens*, τὸν ὄφιν· ὁ βότρυς, *racemus*, τὸν βότρυν· ἡ γραῦς, *anus*, τὴν γραῦν· ὁ καὶ ἡ βοῦς, *bos*, τὸν καὶ τὴν βοῦν. Sed Δὶς, *Jupiter*, facit Δία· λᾶας, *lapis*, facit λᾶαν.

II. Gravitona in ις et υς, non purè declinata,

* At Poëticè in α· βότρυα, βόα.

quæ utramque retinent terminationem, α et ν ut, ἡ ἔρις, *contentio*, τὴν ἔριδα, et ἔριν· ὁ νέηλυς, *advena*, τὸν νεήλυδα, et νέηλυν.

De Vocativo singulari.

Vocativus similis est *nominativo. Excipiuntur,

I. Declinata per ν et τος in genitivo; et adjectiva in ην, εις, et ας· quæ vocativum formant in ν· ut, Ὁ Αἴας, *Ajax*, ὦ Αἶαν· ὁ καὶ ἡ τέρην, *tener*, ὦ τέρεν· ὁ χαρίεις, *gratiosus*, ὦ χαρίεν, et ὦ χαρίει· ὁ μέλας, *niger*, ὦ μέλαν.

II. Gravitona in ηρ, quæ formant vocativum in ερ· ut, ἡ μήτηρ, *mater*, ὦ μῆτερ· et quinque acutitona, ὁ πατὴρ, *pater*; ὁ δαὴρ, *levir*; ὁ ἀνὴρ, *vir*; ὁ σωτὴρ, *salvator*; ἡ γαστὴρ, *venter*; quæ formant ὦ πάτερ, δάερ, ἄνερ, σῶτερ, γάστερ.

III. Nomina in ευς et ους, quæ abjiciunt σ· ut, ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὦ βασιλεῦ· præter πους, *pes*, ὦ πους· et ὀδοὺς, *dens*, ὦ ὀδοὺς, ad differentiam adverbii ποῦ *ubi*; et ὁδοῦ, *obiter*.

IV. Nomina in ις et υς, quæ formant vocativum in ι et υ· ut, ὁ βότρυς, *racemus*, ὦ βότρυ· ὁ ὄφις, *serpens*, ὦ ὄφι· et ὁ καὶ ἡ παῖς, ὦ παῖ, *puer* vel *puella*. Excipe acutitona in ις et υς non contracta; ut, ὦ Σαλαμὶς, *Salamis*, ὦ ἐλπὶς, *spes*, ὦ χλαμὺς, *chlamys*.

V. Nomina in ων et ωρ, quæ vocativum plerumque formant à Genitivis, abjiciendo termi-

---

* Anomala sunt, ἡ γυνὴ, *mulier*, quod facit in vocativo ὦ γύναι· et ὁ ἄναξ, *rex*, quod facit ὦ ἄνα.

nationem, ut, ὁ Ἀγαμέμνων, *Agamemnon*, voc. ὦ Ἀγάμεμνον· ὁ ἐλεήμων, *misericors*, voc. ὦ ἐλέημον· ὁ Ἕκτωρ, *Hector*, voc. ὦ Ἕκτορ· ὁ ῥήτωρ, *rhetor*, voc. ὦ ῥῆτορ. At ὁ Ποσειδῶν, ῶνος, *Neptunus*, facit vocativo ὦ Πόσειδον· et ὁ Ἀπόλλων, λωνος, *Apollo*, voc. ὦ Ἄπολλον.

VI. Participiorum in ων, εις, et ας, desinentium, idem est vocativus cum nominativo; ut, ὁ τύπτων, οντος, voc. ὦ τύπτων· ὁ τυφθεὶς, έντος, voc. ὦ τυφθεὶς· ὁ ἱστᾶς, άντος, voc. ὦ ἱστάς.

De Dativo plurali.

Dativus pluralis formatur vel à dativo singulari, assumendo σ ante ι, et abjiciendo δ, θ, ν, τ· vel à nominativo singulari, addendo ι in nominibus exeuntibus in ξ, ψ, vel σ cum diphthongo: ut, Ἄραψ, *Arabs*, Ἄραψι· βασιλεὺς, *rex*, βασιλεῦσι· κόραξ, *corvus*, κόραξι. Præter πῦς, *pes*, dat. Plur. ποσὶ· et κτεὶς, *pecten*, κτεσὶ.

Cùm penultima dativi singularis sit longa positione, fit longa in dativo plurali, addendo ι post ε, et υ post ο: ut, τιθέντι, τιθεῖσι· λέοντι, λέουσι.

Nomina, quæ * Syncopen patiuntur, formant dativum pluralem in ασι: ut, πατὴρ, πατράσι· υἱὶς, *filius*, Gen. υἱέος. Sync. υἷος. dat. Pl. υἱάσι.

Dativus Poëticus formatur à genitivo singulari, mutando ος in εσι, vel εσσι: ut, ἥρωος, ἡρώεσι, et ἡρώεσσι, *heroïbus*; ἔπεος, ἐπέεσσι, *verbis*.

* Πατὴρ, μήτηρ, et γαστὴρ, licet in cæteris casibus Syncopen patiantur, in acc. Sing. non contrahuntur, quia πάτρα *patriam*, μήτρα *matricem*, et γάστρα *alveum*, significant.

Apocope etiam accidit in hâc declinatione in omnibus casibus singularibus: ut,

I. In Nominativo, τὸ σκέπα, pro σκέπασμα, *tegmen*.

II. In Genitivo, τῦ Αἶαν, pro Αἴαντος, *Ajacis*.

III. In Dativo, τῇ δαΐ, pro δαΐδι, *pugnæ*; τῇ παράκοιτι, pro παρακοίτιδι, *uxori*; τῷ ἱδρῷ, pro ἱδρῶτι, *sudori*.

IV. In Accusativo, τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα, *Apollinem*; τὸν ἱδρῶ, pro ἱδρῶτα, *sudorem*.

V. In Vocativo, ὦ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν, *Laodamas*; ὦ Αἶα, pro Αἴαν, *Ajax*.

Dativis pluralibus, et verbis in ι vel ε desinentibus, ν additur, si vocalis vel diphthongus sequatur: ut, λέυσιν ἐκείνοις, *leonibus illis*; τύπτυσιν ἐκεῖνον, *verberant illum*; ἔτυπτεν αὐτὸν, *verberabat eum*.

Apud Poëtas frequentissimè ν additur, etiamsi consonans sequatur; ut, ςήθεσσιν λασίοισι, *pectoribus hirsutis*.

De quinque Declinationibus Contractorum.

Declinationes nominum contractorum oriuntur à quintâ simplicium.

Appellantur nomina contracta, quia in illis duæ syllabæ contrahuntur in unam; vel *Synæresi, quæ fit, cùm duæ vocales in syllabam unam ita

* Synæresis in dat. Sing. solummòdò occurrit.

coëunt, ut ambæ serventur; ut, τείχεϊ, τείχει· vel Crasi, cùm utraque vocalis vel altera mutatur, ut, τείχεα, τείχη· τριήρεες, τριήρεις· vel altera eliditur, ut, τειχέων, τειχῶν.

Prima Declinatio.

Prima declinatio contractorum tres continet terminationes, ης, ες, et ος.

ης masculini et fœminini generis: ut, ὁ Δημοσθένης, *Demosthenes*; ἡ τριήρης, *triremis*.

Et ες et ος neutrius: ut, τὸ τεῖχος, *murus*; τὸ ἱππομανὲς, *Hippomanes*.

Sing.	Sing.
N. ἡ τριήρης,	N. τὸ τεῖχος,
G. τῆς τριήρεος, ρους,	G. τοῦ τείχεος, ους,
D. τῇ τριήρεϊ, ρει,	D. τῷ τείχεϊ, ει,
A. τὴν τριήρεα, ρη,	A. τὸ τεῖχος,
V. ὦ τρίηρες.	V. ὦ τεῖχος.
Dual.	Dual.
N. A. τὰ τριήρεε, ρη,	N. A. τὼ τείχεε, χη,
G. D. ταῖν τριηρέοιν, ροιν,	G. D. τοῖν τειχέοιν, οῖν,
V. ὦ τριήρεε, ρη.	V. ὦ τείχεε, χη.
Plural.	Plural.
N. αἱ τριήρεες, ρεις,	N. τὰ τείχεα, χη,
G. τῶν τριηρέων, ρῶν,	G. τῶν τειχέων, ῶν,
D. ταῖς τριήρεσι,	D. τοῖς τείχεσι,
A. τὰς τριήρεας, ρεις,	A. τὰ τείχεα, χη,
V. ὦ τριήρεες, ρεις.	V. ὦ τείχεα, χη.

Composita à κλέος, *gloria*, ut, Ἡρακλέης, Ἐτεοκλέης, contrahuntur in nominativo: hinc duplex declinandi ratio oritur: ut,

N. Ἡρακλέης,	Ἡρακλῆς,
G. Ἡρακλέεος, κλέους,	Ἡρακλέος, κλοῦς,
D. Ἡρακλέεϊ, κλέει,	Ἡρακλέϊ, κλεῖ,
A. Ἡρακλέεα, κλέα,	Ἡρακλέα, κλῆ,
V. Ἡράκλεες, κλεις,	Ἡρακλές.

Regulæ.

Nomina propria hujus declinationis, et composita ab ἔτος *annus*, in quibusdam casibus parisyllabicè inflectuntur: ut, ὁ Διογένης, τὸν Διογένην, *Diogenes*; ὁ Μάνης, τὸν Μάνην, *Manes*; ὁ ἑπταέτης, τοὺς ἑπταέτας, *septennis*.

Nomina quæ desinunt in ης purum, contrahuntur Atticè in accusativo in α: ut ὁ καὶ ἡ εὐφυὴς, *ingeniosus*, Acc. τὸν καὶ τὴν εὐφυέα, εὐφυᾶ.*

SECUNDA DECLINATIO.

Secunda declinatio duas habet terminationes: ις masculini et fœminini generis; ut, ὁ ὄφις, *serpens*; ἡ πόλις, *civitas*: et ι neutrius; ut, τὸ σίνηπι, *sinapi*.

Singulariter.

Atticè.	*Ionicè.*
N. ὁ ὄφις,	
G. τοῦ ὄφεως,	ὄφιος,
D. τῷ ὄφει,	ὄφιϊ—ὄφι,
A. τὸν ὄφιν,	
V. ὦ ὄφι.	

* In hâc declinatione, Mascula sunt propria virorum; fœminina desinunt in ήρης; et communia sunt adjectiva sola. Neutra quoque in ις sunt adjectiva à communibus in ης: in ος verò substantiva sunt omnia. *Scot.*

Dualiter.

N. A. τὼ ὄφεε,	ὄφιε,
G. D. τοῖν ὀφέοιν,	ὀφίοιν,
V. ὦ ὄφεε.	ὄφιε.

Pluraliter.

N. οἱ ὄφεις,	ὄφιες,—ὄφις,
G. τῶν ὄφεων,	ὀφίων,
D. τοῖς ὄφεσι,	ὄφισι,
A. τȣ̀ς ὄφεις,	ὄφιας—ὄφις,
V. ὦ ὄφεις,	ὄφιες—ὄφις.

Sing.	Dual.	Plural.
N. τὸ σίνηπι,	N. A. τὼ σινήπιε,	N. τὰ σινήπια, πι,
G. τȣ̃ σινήπιος,	G. D. τοῖν σινηπίοιν,	G. τῶν σινηπίων,
D. τῷ σινήπιϊ, πι,	V. ὦ σινήπιε.	D. τοῖς σινήπισι,
A. τὸ σίνηπι,		A. τὰ σινήπια, πι,
V. ὦ σίνηπι.		V. ὦ σινήπια, πι.

TERTIA DECLINATIO.

Tertia declinatio tres habet terminationes: ευς et υς, generis masculini; ut, ὁ βασιλεὺς, *rex**; ὁ πελεκὺς, *securis*; et υ neutrius; ut, τὸ ἄςυ, *urbs*.

Sing.	Dual.
N. ὁ βασιλεὺς,	N. A. τὼ βασιλέε, † ῆ,
G. τȣ̃ βασιλέος,*	G. D. τοῖν βασιλέοιν,
D. τῷ βασιλέϊ, εῖ,	V. ὦ βασιλέε, † ῆ.
A. τὸν βασιλέα,	
V. ὦ βασιλεῦ.	

* Gen. masculinorum in εὺς exit sæpissimè in έως Atticè; qui, in εὺς purum finitis, contrahitur in ȣ̃ς· ut, ὁ χοεὺς, *congius*, τȣ̃ χοέως, χοȣ̃ς, et in Acc. τὸν χοέα, χοᾶ.

† Hæc contractio rarò occurrit.

Plural.

N. οἱ βασιλέες, εῖς,	A. τοὺς βασιλέας, εῖς,
G. τῶν βασιλέων,	V. ὦ βασιλέες, εῖς.
D. τοῖς βασιλεῦσι,	

Sing.	Dual.
N. ὁ πέλεκυς,	N. A. τὼ πελέκεε, *η,
G. τοῦ πελέκεος,	G. D. τοῖν πελεκέοιν,
D. τῷ πελέκεϊ, εῖ,	V. ὦ πελεκέε, η.
A. τὸν πέλεκυν,	
V. ὦ πέλεκυ.	

Plural.

N. οἱ πελεκέες, εῖς,	A. τοὺς πελεκέας, εῖς,
G. τῶν πελεκέων,	V. ὦ πελεκέες, εῖς.
D. τοῖς πελεκέσι,	

Sing.	Dual.
N. τὸ ἄστυ,	N. A. τὼ ἄστεε, *η,
G. τοῦ ἄστεος,	G. D. τοῖν ἀστέοιν,
D. τῷ ἄστεϊ, ει,	V. ὦ ἄστεε, η.
A. τὸ ἄστυ,	
V. ὦ ἄστυ.	

Plural.

N. τὰ ἄστεα, η,	A. τὰ ἄστεα, η,
G. τῶν ἀστέων,	V. ὦ ἄστεα, η.
D. τοῖς ἄστεσι,	

Quædam nomina hujus etiam declinationis contrahuntur Atticè in accusativo in α· ut, ὁ Πειραιεὺς, *Piræus*, Acc. τὸν Πειραιᾶ.

---

* Hæc contractio raro occurrit.

Quarta Declinatio.

Quarta declinatio duas habet terminationes, ως et ω, generis fœminini tantùm: ut, ἡ φειδὼ, *parsimonia*; ἡ αἰδὼς, *verecundia*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ φειδὼ,	N. A. τὰ φειδὼ,	N. αἱ φειδοὶ,
G. τῆς φειδόος, ῦς,	G. D. ταῖν φειδοῖν,	G. τῶν φειδῶν,
D. τῇ φειδόϊ, οῖ,	V. ὦ φειδώ.	D. ταῖς φειδοῖς,
A. τὴν φειδόα, ὼ,		A. τὰς φειδὺς,
V. ὦ φειδοῖ.		V. ὦ φειδοὶ.

Quinta Declinatio.

Quinta declinatio duas complectitur terminationes, ας purum, et ρας, generis neutrius: ut, τὸ κρέας, *caro*; τὸ κέρας, *cornu*.

Singulariter.

N. τὸ κέρας,		
G. τοῦ κέρατος, per Sync.	κέραος, per Crasin	κέρως,
D. τῷ κέρατι,	κέραϊ,	κέρᾳ,
A. τὸ κέρας,		
V. ὦ κέρας.		

Dualiter.

N. A. τὼ κέρατε,	κέραε,	κέρα,
G. D. τοῖν κεράτοιν,	κεράοιν,	κερῷν,
V. ὦ κέρατε,	κέραε,	κέρα.

Pluraliter.

N. τὰ κέρατα,	κέραα,	κέρα,
G. τῶν κεράτων,	κεράων,	κερῶν,
D. τοῖς κέρασι,		
A. τά κέρατα,	κέραα,	κέρα,
V. ὦ κέρατα,	κέραα,	κέρα,

Articulus sæpè cum nomine suo in unam syllabam coalescit, cùm ille in vocali exit, hoc à vocali incipit: ut, pro ὁ ἀνὴρ. ἁνὴρ· τοῦ ἀνδρὸς, τἀνδρὸς· τῷ ἀνδρὶ, τἀνδρὶ· τὰ ἐμὰ, τἀμὰ· Cùm nomen incipit ab aspiratâ, in articulo tenuis τ vertitur in θ: ut, τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον· ὁ ἕτερος, ἅτερος· τοῦ ἑτέρου, θατέρου· τῷ ἑτέρῳ, θατέρῳ.

Ad eundem modum καὶ εἶτα, κᾆτα· καὶ ἐκεῖνα, κἀκεῖνα· καὶ ὑπὸ, χὐπό. Ex hoc vocalium brevium concursu syllaba fit longa.

Nomina Anomala quæ contrahuntur, sunt

I. Ὁλοπαθῆ, quæ contrahuntur in omnibus: ut,

1. Νόος, νοῦς, *mens*; ῥόος, ῥοῦς, *fluxus*; πλόος, πλοῦς, *navigatiò*; ἁπλόος, ἁπλοῦς, *simplex*; διπλόος, διπλοῦς, *duplex*; σάος, *salvus*, σῶς Atticè, et σῶν Acc.

2. Χρυσοῦς, *aureus*; ἀργυροῦς, *argenteus*; χαλκοῦς, *æreus*, à nominibus in εος.

3. Σιμόεις, Σιμοῦς, Σιμόεντος, Σιμοῦντος, *Simoïs*: πλακόεις, πλακοῦς, πλακόεντος, πλακοῦντος, *placenta*.

4. Ὁ τιμῆς, τιμῆντος, à τιμήεις, *honoratus*.

5. In ῆρ circumflexa: ut, τὸ κῆρ, κῆρος, à κέαρ, *cor*; et ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς, à πάϊς, *puer* vel *puella*.

6. Item τὸ ὀστέον, *os ossis*, ὀστοῦν, Gen. ὀστέου, ὀστοῦ, Dat. ὀστέῳ, ὀστῷ.

Sic declinatur Ἰησοῦς.

N. ὁ Ἰησοῦς,	A. τὸν Ἰησοῦν,
G. τοῦ Ἰησοῦ,	V. ὦ Ἰησοῦ.
D. τῷ Ἰησοῦ,	

II. Ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucioribus casibus contrahuntur: ut,

1. Substantiva Barytona in υς: quæ contrahuntur in Nominativo, Accusativo, et Vocativo plurali in υς: ut, Ἐριννύες, Ἐριννῦς, *Furiæ.*

2. Imparisyllabica in ους, quæ contrahuntur in Nom. Acc. et Voc. plur. in ους: ut, βόες, *boves*, βοῦς, Doricè βῶς.

3. Adjectiva in υς, quorum masculina in Dat. singulari, Nom. Accus. et Voc. plur. contrahuntur more tertiæ declinationis contractorum: ut, Nom. ἡδὺς, Gen. ἡδέος, Dat. ἡδεῖ, ἡδεῖ. Nom. et Voc. pl. ἡδέες, ἡδεῖς. Acc. ἡδέας, ἡδεῖς.

4. Comparativa, quæ contrahuntur in Acc. singulari, et Nom. Acc. et Voc. plurali: ut, Acc. μείζονα, per Syncopen μείζοα, per Crasin μείζω: Nom. et Voc. μείζονες, μείζοες, μείζους, et μείζονα, μείζοα, μείζω· Acc. μείζονας, μείζοας, μείζους, et μείζονα, μείζοα, μείζω.

HETEROCLITA.

Heteroclita sunt, quæ à communi declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita Genere.

In singulari numero generis sunt masculini,

in plurali neutrius; ὁ ἐρετμὸς, *remus*, τὰ ἐρετμά· ὁ λύχνος, *lucerna*, τὰ λύχνα· ὁ μοχλὸς, *vectis*, τὰ μοχλά· ὁ τράχηλος, *collum*, τὰ τράχηλα· * et quædam alia.

In singulari numero generis fœminini, in plurali neutrius sunt, ἡ δίφρος, *currus*, τὰ δίφρα· ἡ κέλευθος, *via*, τὰ κέλευθα· quibus addi potest, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, plur. τὰ τάρταρα.*

Heteroclita Casibus.

I. Aptôta sunt,

1. Nomina literarum: ut, ἄλφα, βῆτα.

2. Quæ Apocopen patiuntur: ut, δῶ pro δῶμα, *domus*; τρόφι pro τρόφιμον, *nutrimentum*.

3. Omnes numeri à quatuor ad centum.

4. Poëtica nomina in φι et φιν· ut, θύρηφι à θύρα· στρατόφι à στράτος· ναῦφι à ναῦς· στήθεσφι à στῆθος.

5. Similiter, δέμας, *corpus*; σέβας, *veneratio*; ὄναρ, *somnium*; ὄφελος, *utilitas*; νῶκαρ, *torpor*; δαῖς, *donum*, &c.

II. Monoptôton tantùm unum est, ὦ τᾶν, *O amice*, vel *amici*, ab ἔτης.

III. Diptôta sunt, οἱ φθοῖες, τὰς φθοῖας, *placentæ*; ἄττα et ἄσσα, pro ἄτινα, *quædam*, Nom. et Acc. plur.

* Olim duas terminationes, in ος et ον, hæc nomina habebant: sic *jocus*, *locus*, &c. apud Latinos faciunt in plurali *joci* et *joca*, *loci* et *loca*.

IV. Triptóta, Gen. ἀλλήλων, λων, λων. Dat. ἀλλήλοις, αις, οις· Acc. ἀλλήλους, λας, λα.

Vocativo carent indefinita, et interrogativa.

Heteroclita Numero.

Duali et plurali * carent, ἡ ἅλς, *mare*; † ἡ γῆ, *orbis terrarum*; † ὁ ἀὴρ, *aër*; † τὸ πῦρ, *elementum ignis*; τὸ ἔλαιον, *oleum*. ‡

Singulari carent, ἄλφιτα, *victus necessarius*; Ἀθῆναι, *Athenæ*; ὀνείρατα, *insomnia*; et festa deorum, cum plurimis aliis.

Heteroclita Declinatione.

Quædam sunt neutra in ρ, quæ à nominibus in ας genitivum mutuantur: ut, φρέαρ, *puteus*; ἧπαρ, *jecur*; ὕδωρ, *aqua*; ἧμαρ, *dies*; εἶδαρ, *cibus*; σκὼρ, *stercus*: Gen. φρέατος, ἥπατος, ὕδατος, ἥματος, εἴδατος, σκατὸς, *&c.*

His addi possunt, γάλα, *lac*, § γάλακτος· γυνὴ, *mulier*, § γυναικὸς· quæ genitivos ab inusitatis nominativis γυναὶξ et γάλαξ mutuantur.

De PATRONYMICIS.

Patronymicum est, quód vel à patre, vèl ab aliâ quâpiam suæ familiæ personâ, derivatur.

---

* Carent, quatenùs elementa; aliter verò hæ voces † pluralem habent. αἱ γαῖ, Arist. Prob. Sect. 23.—ἀέρας, et ἀέρων, Plutarch.—τὰ πυρὰ, Homer. Herod. Thucyd.

‡ Ἔλαια in numero plurali semel tantùm occurrit. Callim. in Apoll. v. 38.

§ Vide Not. p. 10.

Patronymica Masculina desinunt,

1. In ίδης, quæ fiunt à genitivis primitivorum mutando terminationem in ίδης: ut, Πρίαμος, ε, Πριαμίδης· Νέστωρ, ορος, Νεστορίδης· Λητὼ, όος, οΐδης· à Πηλέως fit Πηλεΐδης, per Epenthesin Πηλεϊάδης· et ab Ionico genitivo Πηλῆος, Πηληϊάδης.

2. In άδης, cùm nomen sit vel primæ declinationis; ut, Βορέας, ε, Βορεάδης· Ἱππότης, ε, Ἱπποτάδης· vel cùm Primitivum sit tertiæ declinationis, et desinat in ος purum: ut, Ἥλιος, ε, Ἡλιάδης· Ναύπλιος, ε, Ναυπλιάδης. Cùm Primitivum in penultimâ Genitivi sit longum, cujuscunque sit declinationis, Patronymicum fere desinit in ιάδης· ut, Λαέρτης, έρτε, Λαερτιάδης· Ἄτλας, αντος, Ἀτλαντιάδης· Ἀμφιτρύων, ωνος, Ἀμφιτρυωνιάδης.

Patronymica Fœminina desinunt,

1. In ις, vel ας, quæ fiunt à Masculinis removendo δη· ut, Νεστορίδης, Νέστορις· Ἡλιάδης, Ἡλιάς.

2. In ηΐς, à nominativis primitivorum: ut, à Χρύσης, Χρυσηΐς· Βρισῆς, Βρισηΐς· Κάδμος, Καδμηΐς.

3. In ίνη, vel ώνη, quæ fiunt à genitivis primitivorum, mutando ultimam syllabam in ίνη, vel ώνη· ut, Ἄδραστος, Ἀδράστε, Ἀδραστίνη· Ἰκάριος, Ἰκαρίε, Ἰκαριώνη· interdum à nominativo in ων· ut, Ἠετίων, Ἠετιώνη.

Patronymica Ionica desinunt in ίων, vel είων· ut, Κρονίων, Πηλείων, Ἀτρείων.*

Diminutiva varias habent terminationes; ut,

I. Masc. in	ων,	μωρίων,	*stultulus.*
	αξ,	λίθαξ,	*lapillulus.*
	σκος,	νεανίσκος,	*juvenis.*
	λος,	ναυτίλος,	*nautila.*
II. Fœm. in	ις,	κρηνὶς,	*fonticulus.*
	ακη,	παιδίσκη,	*puellula.*
	νη,	πολίχνη,	*urbecula.*
III. Neut. in ιον,		γνωμίδιον,	*sententiola.*
		πολίχνιον,	*urbecula.*

Possessiva terminantur in

1. κος,	ut, μουσικὸς,	*musicus,*	à	μοῦσα.
2. ιος,	ut, οὐράνιος,	*cœlestis,*	ab	οὐρανος.
3. νος,	ut, ἀνθρώπινος,	*humanus,*	ab	ἄνθρωπος.
4. ειος,	ut, ἀνθρώπειος,	*humanus,*	ab	ἄνθρωπος.
5. ωδης,	ut, λιθώδης,	*lapidosus,*	à	λίθος.
6. ωος,	ut, πατρῷος,	*paternus,*	à	πατὴρ.

Declinationes Adjectivorum.

Adjectiva sequuntur formam et declinationes substantivorum.

Adjectiva in ος purum, et ρος, faciunt fœmininum per α, reliqua per η, et neutrum per ον· ut, Ἅγιος, ἁγία, ἅγιον, *sanctus*; ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, ἀνθηρὸν, *floridus*.

* Quædam anomala sunt; ut, Λαμπετίδης, *filius Lampi*, Il. ο. v. 526. Δευκαλίδης, *filius Deucalionis*, Il. ν. v. 307. At forte duplex fuit horum primitivorum forma, Λάμπος et Λάμπετος, Δευκαλίων et Δεύκαλος. Sic et Οἰδίπους et Οἰδιπόδης.

Excipiuntur, ὄγδοος, όη, οον, *octavus*; et nomina contracta in εος et οος· ut, χρύσεος, *aureus*; ἁπλόος, *simplex*.

Quatuor adjectiva formant neutrum genus per ο et ον· ut, ἄλλος, τηλικȣ̃τος, τοσȣ̃τος, τοιȣ̃τος· et tria pronomina, ȣ̃τος, αὐτὸς,* ἐκεῖνος, per ο.

Adjectiva in		formant fœmin. per		neutrum per	
	ὺς		εῖα		ὺ
	εις		εσσα		εν
	ȣ̃ς		ῆ		ȣ̃ν

ut,				
	ὀξὺς,	ὀξεῖα,	ὀξὺ,	*acutus.*
	χαρίεις,	χαρίεσσα,	χαρίεν,	*gratiosus.*
	ἁπλȣ̃ς,	ἁπλῆ,	ἁπλȣ̃ν,	*simplex.*

Excipe ϖολὺς, ϖολὺ, Acc. ϖολὺν, ϖολὺ. Poët. Gen. ϖολέος, Dat. ϖολέϊ. Plur. Nom. ϖολέες. Gen. ϖολέων, Dat. ϖολέσι, Acc. ϖολέας.

Adjectiva in ας habent fœmininum in ασα, et neutrum in αν· ut, ϖᾶς, ϖᾶσα, ϖᾶν, *omnis*: sed Nom. μέγας, μέγα, Acc. μέγαν, μέγα.

Πολὺς mutuatur quosdam casus ab inusitato ϖολλὸς· sic μέγας quosdam casus singulares, et omnes duales ac plurales, ab inusitato μέγαλος· Μέλας μέλανος fœmininos omnes ab inusitato μέλαινος· ut et τάλας τάλανος fœmininos omnes ab inusitato τάλαινος.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	ὁ ϖᾶς	ἡ ϖᾶσα	τὸ ϖᾶν
Gen.	ϖᾶντὸς	ϖάσης	ϖαντὸς

* Αὐτὸς compositum cum Articulo præpositivo ὁ, ἡ, τὸ, significat *idem, eadem, idem*: ὁ αὐτὸς, Ionicè ὠυτὸς, *idem*, et neutrum in nom. et accus. τὸ αὐτὸ fit ταὐτὸν, assumpto ν.

Dat.	ϖαντὶ	ϖάσῃ	ϖαντὶ
Acc.	ϖάντα	ϖᾶσαν	ϖᾶν
Voc.	ὦ ϖᾶς	ϖᾶσα	ϖᾶν.

Dualiter.

N. A. V.	ϖάντε	ϖάσα	ϖάντε
G. & D.	ϖάντοιν	ϖάσαιν	ϖάντοιν.

Pluraliter.

Nom.	ϖάντες	ϖᾶσαι	ϖάντα
Gen.	ϖάντων	ϖασῶν	ϖάντων
Dat.	ϖᾶσι	ϖάσαις	ϖᾶσι
Acc.	ϖάντας	ϖάσας	ϖάντα
Voc.	ϖάντες	ϖάσαι	ϖάντα.

Adjectiva per tria genera, et duas terminationes declinata, desinunt in

ης		ες
ις		ι
υς		υ
ους		ουν
ην	et formant neutrum per	εν
ων		ον
ώς		ων
ος*		ον

ut,	ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς,	καὶ τὸ ἀληθὲς,	*verus.*
	ὁ καὶ ἡ εὔχαρις,	καὶ τὸ εὔχαρι,	*gratiosus.*
	ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς,	καὶ τὸ ἄδακρυ,	*sine lachrymis.*
	ὁ καὶ ἡ ϖολύπους,	καὶ τὸ ϖολύπουν,	*multipes.*
	ὁ καὶ ἡ τέρην,	καὶ τὸ τέρεν,	*tener.*
	ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων,	καὶ τὸ εὔδαιμον,	*felix.*
	ὁ καὶ ἡ εὔγεως,	καὶ τὸ εὔγεων,	*fertilis.*
	ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος,	καὶ τὸ ἀθάνατον,	*immortalis.*

* Omnia adjectiva composita, et in ος terminata, apud antiquissimos Græcos per tria genera declinabantur. *Porson* ad Med. v. 822.

Quædam sunt trium generum; ut, ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μάκαρ, *felix*; ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἅρπαξ, *rapax*; ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μανιὰς, *furiosus*.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	καλὸς	καλὴ	καλὸν
Gen.	καλοῦ	καλῆς	καλοῦ
Dat.	καλῷ	καλῇ	καλῷ
Acc.	καλὸν	καλὴν	καλὸν
Voc.	καλὲ	καλὴ	καλὸν.

Dualiter.

N. A. V.	καλὼ	καλὰ	καλὼ
G. & D.	καλοῖν	καλαῖν	καλοῖν.

Pluraliter.

N. V.	καλοὶ	καλαὶ	καλὰ
Gen.	καλῶν	καλῶν	καλῶν
Dat.	καλοῖς	καλαῖς	καλοῖς
Acc.	καλοὺς	καλὰς	καλά.

Singulariter.

Nom.	ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, καὶ τὸ ἀληθὲς,
Gen.	τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ ἀληθέος, οῦς,
Dat.	τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ ἀληθέϊ, εῖ,
Acc.	τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, ῆ, καὶ τὸ ἀληθὲς,
Voc.	ὦ ἄληθες, et neut. ἀληθὲς.

Dualiter.

N. & A.	τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ ἀληθέε, ῆ.
G. & D.	τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν ἀληθέοιν, οῖν,
Voc.	ὦ ἀληθέε, ῆ.

Pluraliter.

om. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, εῖς, καὶ τὰ ἀληθέα, ῆ,
en. τῶν ἀληθέων, ῶν,
at. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς ἀληθέσι,
cc. τὰς καὶ τὰς ἀληθέας, εῖς, καὶ τὰ ἀληθέα, ῆ,
oc. ὦ ἀληθέες, εῖς, et neut. ἀληθέα, ῆ.

Singulariter.

om. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, καὶ τὸ εὔχαρι,
en. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ εὐχάριτος,
at. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ εὐχάριτι, [χαρι,
cc. τὸν καὶ τὴν εὐχάριτα, et εὔχαριν, καὶ τὸ εὔ-
oc. ὦ εὔχαρι.

Dualiter.

A. τὼ, καὶ τὰ, καὶ τὼ εὐχάριτε,
D. τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν εὐχαρίτοιν,
oc. ὦ εὐχάριτε.

Pluraliter.

om. οἱ καὶ αἱ εὐχάριτες, καὶ τὰ εὐχάριτα,
en. τῶν εὐχαρίτων,
at. τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς εὐχάρισι,
cc. τοὺς καὶ τὰς εὐχάριτας, καὶ τὰ εὐχάριτα,
oc. ὦ εὐχάριτες, et neut. εὐχάριτα

Sic etiam declinantur τίς, *quis*, interrogati-
m; et τὶς, *aliquis*, indefinitum

ng. Nom. ὁ καὶ ἡ τίς,* καὶ τὸ τί, *quis*,
Gen. τοῦ, καὶ τῆς, καὶ τοῦ τίνος,
Dat. τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ τίνι,
Acc. τὸν καὶ τὴν τίνα, καὶ τὸ τί, &c.

---

* Τὶς indefinitum per omnes casus accentum, si non inclinat, ultimâ habet.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	χαρίεις	χαρίεσσα	χαρίεν
Gen.	χαρίεντος	χαριέσσης	χαρίεντος
Dat.	χαρίεντι	χαριέσσῃ	χαρίεντι
Acc.	χαρίεντα	χαρίεσσαν	χαρίεν
Voc.	χαρίεν, et χαρίει,	χαρίεσσα	χαρίεν.

Dualiter.

N. A. V.	χαρίεντε	χαριέσσα	χαρίεντε
G. D.	χαριέντοιν	χαριέσσαιν	χαριέντοιν.

Pluraliter.

N. V.	χαρίεντες	χαρίεσσαι	χαρίεντα
Gen.	χαριέντων	χαριέσσων	χαριέντων
Dat.	χαρίεισι	χαριέσσαις	χαρίεισι
Acc.	χαρίεντας	χαριέσσας	χαρίεντα.

Singulariter

Nom.	ὀξὺς	ὀξεῖα	ὀξὺ
Gen.	ὀξέος	ὀξείας	ὀξέος
Dat.	ὀξέϊ, ὀξεῖ,	ὀξείᾳ	ὀξέϊ, ὀξεῖ
Acc.	ὀξὺν*	ὀξεῖαν	ὀξὺ
Voc.	ὀξὺ	ὀξεῖα	ὀξύ.

Dualiter.

N. A. V.	ὀξέε	ὀξεία	ὀξέε
G. D.	ὀξέοιν	ὀξείαιν	ὀξέοιν.

---

* Et poëticè in α, et masculini et fœminini generis; ut, εὐρέα πόντον, Hom. ἁδέα χαίταν, Theoc.

Pluraliter.

N. V.	ὀξέες, ὀξεῖς,	ὀξεῖαι	ὀξέα
Gen.	ὀξέων	ὀξειῶν	ὀξέων
Dat.	ὀξέσι	ὀξείαις	ὀξέσι
Acc.	ὀξέας, ὀξεῖς,	ὀξείας	ὀξέα.

NUMERALIA.

Numeralia quædam sunt Cardinalia, quædam Ordinalia.

I. Cardinalia sunt, εἷς, *unus*; δύο, vel δύω, *duo*; τρεῖς, *tres*; τέσσαρες, *quatuor*; quæ sic inflectuntur:

	N.	G.	D.	A.	
Masculino.	εἷς,	ἑνὸς,	ἑνὶ,	ἕνα,	*unus.*
Fœminino.	μία,	μιᾶς,	μιᾷ,	μίαν,	*una.*
Neutro.	ἓν,	ἑνὸς,	ἑνὶ,	ἓν,	*unum.*

Eodem modo declinantur composita ab εἷς, οὐδεὶς, et μηδεὶς, *nemo*, *nullus*, οὐδεμία, μηδεμία, οὐδὲν, μηδὲν.

Δύο, * et δύω, *duo*, Gen. et Dat. δυοῖν, (δυεῖν Atticè in genit.) Dat. δυσὶ.

Sed δύο omnium generum, et omnium casuum esse, observatur.

Plur.	Nom.	οἱ καὶ αἱ τρεῖς, καὶ τὰ τρία, *tres.*
	Gen.	τῶν τριῶν
	Dat.	τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς τρισὶ
	Acc.	τοὺς καὶ τὰς τρεῖς, καὶ τὰ τρία.
Plur.	Nom.	οἱ καὶ αἱ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα,
	Gen.	τῶν τεσσάρων [*quatuor.*
	Dat.	τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς τέσσαρσι
	Acc.	τοὺς καὶ τὰς τέσσαρας, καὶ τὰ τέσσαρα.

* δύο semper Attici. *Porson* ad Orest. 1550.

A quatuor usque ad centum non declinantur Numeralia; ut,

πέντε quinque,
ἓξ sex,
ἑπτὰ septem,
ὀκτὼ octo,
ἐννέα novem,
δέκα decem,
ἕνδεκα undecim,
δώδεκα duodecim,
τρισκαίδεκα tredecim,
τεσσαρακαίδεκα quatuordecim,
πεντεκαίδεκα quindecim,
ἑκκαίδεκα sexdecim, &c.
εἴκοσι viginti,
εἴκοσι εἷς viginti unus,
εἴκοσι δύω viginti duo, &c.
τριάκοντα triginta,
τεσσαράκοντα quadraginta,
πεντήκοντα quinquaginta,
ἑξήκοντα sexaginta,
ἑβδομήκοντα septuaginta,
ὀγδοήκοντα octoginta,
ἐννενήκοντα nonaginta,
ἑκατὸν centum.

Quæ numerum centenarium sequuntur, declinabilia sunt; ut,

οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια. ducenti, ducentæ, ducenta.
τριακόσιοι trecenti,
τεσσαρακόσιοι quadringenti,
πεντακόσιοι quingenti,
ἑξακόσιοι sexcenti,
ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι mille.
δισχίλιοι bis mille,
τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, &c.
μύριοι decies mille,
δισμύριοι viginti mille.
τρισμύριοι triginta mille; et sic deinceps.

II. Ordinalia sunt, quæ Interrogationi *πόσος*, *quotus*, aptè respondent: ut,

πρῶτος primus,
δεύτερος secundus,
τρίτος tertius,
τέταρτος quartus,
πέμπτος quintus,
ἕκτος sextus,
ἕβδομος septimus,
ὄγδοος octavus,
ἔννατος nonus,
δέκατος decimus,
ἑνδέκατος undecimus,
δωδέκατος duodecimus,
τρισκαιδέκατος decimus tertius,
τεσσαρακαιδέκατος, &c.
εἰκοστὸς vigesimus,

ϛὸς πρῶτος, εἰκοϛὸς δεύ-
ιρος, &c.
κοϛὸς, τεσσαρακοϛὸς, πεν-
ικοϛὸς, ἑξηκοϛὸς, ἑβδομη-
οϛὸς, ὀγδοηκοϛὸς, ἐννενηκοσ-
'ς, ἑκατοϛὸς, *centesimus.*

διακοσιοϛὸς, τριακοσιοϛὸς, χιλι-
οϛὸς *millesimus*,
δισχιλιοϛὸς *bis millesimus*,
μυριοϛὸς *decies millesimus*,
δισμυριοϛὸς *vicies millesimus*,
&c.

Præterea sunt nomina dialia, quæ dierum spa-
m significant; ut, Τριταῖος, *tertianus*, τεταρταῖος,
rtanus, &c. *i. e.* erumpens, aut aliquid agens
tertiâ, quartâ, &c.

Græci numeros his literis exprimunt.

1	ι'	10	ρ'	100	α	1000
2	κ'	20	σ'	200	β	2000
3	λ'	30	τ'	300	γ	3000
4	μ'	40	ύ	400	δ	4000
5	ν'	50	φ'	500	ε	5000
6	ξ'	60	χ'	600	ι	10000
7	ό	70	ψ'	700	κ	20000
8	π'	80	ώ	800	ρ	100000
9	ϟ'	90	ϡ'	900	σ	200000

COMPARATIO NOMINUM.

Adjectiva in ος formant Comparativum mu-
ıdo ς in τερος, et Superlativum in τατος: ut,
ὄξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος.

Quæ penultimam habent brevem, mutant ο in ω in Comparativo et Superlativo; ut, φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος, *prudens*, *prudentior*, *prudentissimus*.

Excipe, κενὸς, κενότερος, κενότατος, *vacuus*; στενὸς, στενότερος, στενότατος, *angustus*.

Reliqua adjectiva comparantur per έστερος et έστατος· sed in ας per άντερος et άντατος· In υς sæpè per ίων* et ιστος· ut,

	Θετικὸν,	Συγκριτικὸν,	Ὑπερθετικόν.	
	Positivus,	**Comparativus,**	**Superlativus.**	
In ων.	σώφρων,	σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος,	**modestus.**
In ας.	μέλας,	μελάντερος,	μελάντατος,	*niger.*
In εις.	χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος,	**gratiosus.**
In ης.	εὐσεβὴς,	εὐσεβέστερος,	εὐσεβέστατος,	*religiosus.*
In ως.	ἁπλοῦς,	ἁπλούστερος,	ἁπλούστατος,	**simplex.**
In υς.	εὐρὺς,	εὐρύτερος et εὐρίων,	εὐρύτατος et εὔριστος,	*latus.*
In αρ.	μάκαρ,	μακάρτερος,	μακάρτατος,	*felix.*
In ην.	τέρην,	τερενέστερος,	τερενέστατος,	*tener.*

Comparatio Irregularis.

Pos.	Comp.	Superl.
Κακὸς, *malus,*	κακίων, et κακώτερος,	κάκιστος, et κακώτατος.
————	χείρων, χερείων, χερειότερος,	χείριστος.
ἐλαχύς, *parvus,*	ἐλάσσων, et ἐλάττων,	ἐλάχιστος.

*** In comparativis in ίων, ι brevem usurpant Iones, longum Attici.**

———		μείων, *minor*,	μεῖϛος.
———		ἥσσων, et ἥττων,	*minor*, ἥκιϛος.
βραδὺς,	*tardus*,	βράσσων,	βράδιϛος.
μέγας,	*magnus*,	μείζων, et μάσσων,	μέγιϛος.
ϖλέος, et ϖλεῖος,	*plenus*,	ϖλέων, et ϖλείων,	ϖλεῖϛος.

Attici formant multa per *ίϛερος*, et *ίϛατος*· et nonnulla per *έϛερος*, et *έϛατος*· et per *αίτερος*, et *αίτατος*· à positivis in *ος*· ut,

Λάλος,	*loquax*,	λαλίϛερος,	λαλίϛατος.
Αἰδοῖος,	*venerabilis*,	αἰδοιέστερος,	αἰδοιέστατος.
Ὀλίγος,	*paucus*,	ὀλιγίϛερος,	ὀλιγίϛατος, et ὀλίγιϛος.
Ἴσος,	*æqualis*,	ἰσαίτερος,	ἰσαίτατος.
Φίλος,	*amicus*,	φιλαίτερος, et φίλτερος,	φιλαίτατος, φίλτατος, et φίλτιστος.

A Superlativis etiam formantur alia Comparativa et Superlativa; ut, ἐλάχιστος, ἐλαχιστότερος, *multò minimus*. Κυδίστος, κυδίστατος, *longè gloriosissimus*.

Comparantur etiam,

I. Substantiva: ut,

Ἔχθος,*	*odium*,	ἐχθίων,	ἔχθιστος.
Αἶσχος,*	*dedecus*,	αἰσχίων,	αἴσχιστος.
Οἶκτος,*	*misericordia*,	———	οἴκτιϛος.

* Comparativa et Superlativa horum verborum ab ἐχθρὸς, αἰσχρὸς, οἰκτρὸς, reverà derivantur, sed, ut vitetur ἡ κακοφωνία, litera ρ omittitur.

Κῦδος,	*gloria*,	κυδίων,	κύδιστος.
Κέρδος,	*lucrum*,	κερδίων,	κέρδιστος.
Κάλλος,	*pulchritudo*,	καλλίων,	κάλλιστος.
Ἄλγος,	*dolor*,	ἀλγίων,	ἄλγιστος.
Ὕψος,	*altitudo*,	ὑψίτερος,	ὕψιστος.
Ἄρης,	*Mars*,	ἀρείων,	ἄριστος.
Κράτος,	*robur*,	———	κράτιστος.
Βασιλεὺς,	*rex*,	βασιλεύτερος,	βασιλεύτατος.
Κρείων,	*rex*,	κρείσσων, vel κρείττων.	———
Βέλος,	*telum*,	βέλτερος, vel βελτίων,	βέλτιστος.

II. Pronomen: ut,

Αὐτὸς,	*ipse*,	———	αὐτότατος.

III. Verba: ut,

Λῶ,	*volo*,	λωΐων, vel λώων, vel λωΐτερος,	λῷστος.
Φέρω,	*fero*,	φέρτερος,	φέρτατος, vel φέριστος, vel φέρτιστος.

IV. Adverbia: ut,

Ἄνω,	*suprà*,	ἀνώτερος,	ἀνώτατος.
Μάλα,	*valdè*,	μᾶλλον,	μάλιστα.
Κάτω,	*infra*,	κατώτερος,	κατώτατος.
Πόῤῥω,	*longè*,	ποῤῥώτερος,	ποῤῥώτατος.
Πέραν,	*ultrà*,	περαίτερος,	περαίτατος.
Ἔξω,	*extrà*,	ἐξώτερος,	ἐξώτατος.
Ῥέα,	*facilè*,	ῥάων,	ῥᾶστος.
Ἐγγὺς,	*propè*,	ἐγγύτερος, vel ἐγγίων,	ἐγγύτατος, vel ἔγγιστος.

V. Præpositiones : ut,

Ὑπὲρ, *super*,	ὑπέρτερος,	ὑπέρτατος, per Syncopen ὕπατος.
Πρὸ, *ante*,	πρότερος,	πρότατος, per

Syncopen πρόατος, per Crasin πρῶτος, et quasi geminato superlativo, πρώτιστος.

VI. Participia : ut,

Ἐῤῥωμένος, *robustus*, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος.

Quædam etiam sunt, quæ prorsus ab analogiâ recedunt ; ut,

Ἀγαθὸς, Ἐσθλὸς } *bonus*, ἀμείνων, *melior*. —

PRONOMINA

Pronomina primitiva sunt,

Ἐγὼ, *ego* ; σὺ, *tu* ; ἕ, *sui*.

Possessiva sunt,

Ἐμὸς, *meus* ;	Σφωΐτερος, *vester duorum* ;
Σὸς vel τεὸς, *tuus* ;	Ἡμέτερος, *noster* ;
Ἑὸς, vel ὃς, *suus* ;	Ὑμέτερος, *vester* ;
Νωΐτερος, *noster duorum* ;	Σφέτερος, *suus*.

Reliqua sunt,

Οὗτος, *hic* ; Ἐκεῖνος, *ille* ; Αὐτὸς, *ipse* ; Ὃς, *qui*.

Composita sunt,

Ἐμαυτοῦ, *mei ipsius* ; Ἑαυτοῦ, *sui ipsius*.
Σεαυτοῦ, *tui ipsius* ;

Ἐγὼ, *Ego.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. ἐγὼ,	N. A. νῶϊ, νῷ,	N. ἡμεῖς,
G. ἐμοῦ,		G. ἡμῶν,
D. ἐμοὶ,	G. D. νῶϊν, νῷν.	D. ἡμῖν,
A. ἐμὲ, et per Aphæresin, μοῦ, μοὶ, μὲ.		A. ἡμᾶς.

Σὺ, *tu.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. et V. σὺ,	N. A. σφῶϊ, σφῷ,	N. ὑμεῖς,
G. σοῦ,		G. ὑμῶν,
D. σοὶ,		D. ὑμῖν,
A. σέ.	G. D. σφῶϊν, σφῷν.	A. ὑμᾶς.

Οὗ, *sui* et *illius.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. *caret.*		N. σφεῖς,
G. οὗ,	N. A. σφωὲ, σφὲ,	G. σφῶν,
D. οἷ, vel ἑοῖ,		D. σφίσι,
A. ἕ.	G. D. σφωῒν, σφὶν.	A. σφᾶς.

Relativum Ὅς, *qui.*

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὃς, ἣ, ὃ,	N. A. ὥ, ἅ, ὥ,	N. οἳ, αἳ, ἃ,
G. οὗ, ἧς, οὗ,		G. ὧν, ὧν, ὧν,
D. ᾧ, ᾗ, ᾧ,	G. D. οἷν, αἷν, οἷν.	D. οἷς, αἷς, οἷς,
A. ὃν, ἣν, ὃ.		A. οὓς, ἃς, ἅ.

Sic, ὅστις, ἥτις, ὅ,τι et ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ.

Item reliqua per tria genera, more adjectivorum, et ut nomina secundæ et tertiæ declinationis, inflectuntur.

M.	F.	N.
Ἐμὸς,	ἐμὴ,	ἐμὸν.
νωΐτερος,	νωϊτέρα,	νωΐτερον.
ἡμέτερος,	ἡμετέρα,	ἡμέτερον.
σὸς, vel τεὸς,	σὴ, vel τεὴ,	σὸν, vel τεὸν.
σφωΐτερος,	σφωϊτέρα,	σφωΐτερον.
ὑμέτερος,	ὑμετέρα,	ὑμέτερον.
ἑὸς, vel ὃς,	ἑὴ, vel ἣ,	ἑὸν, vel ὃν.
σφέτερος,	σφετέρα,	σφέτερον.
οὗτος,	αὕτη,	τοῦτο.
ἐκεῖνος,	ἐκείνη,	ἐκεῖνο.
αὐτὸς,	αὐτὴ,	αὐτὸ.
ἐμαυτοῦ,	ἐμαυτῆς,	ἐμαυτοῦ.
σεαυτοῦ,	σεαυτῆς,	σεαυτοῦ.
ἑαυτοῦ,	ἑαυτῆς,	ἑαυτοῦ.

Οὗτος, *hic.*

		M.	F.	N.
Sing.	Nom.	οὗτος,	αὕτη,	τοῦτο,
	Gen.	τούτου,	ταύτης,	τούτου,
	Dat.	τούτῳ,	ταύτῃ,	τούτῳ,
	Acc.	τοῦτον,	ταύτην,	τοῦτο.
Dual.	N. A.	τούτω,	ταύτα,	τούτω,
	G. D.	τούτοιν,	ταύταιν,	τούτοιν.
Plur.	Nom.	οὗτοι,	αὗται,	ταῦτα,
	Gen.	τούτων,	τούτων,	τούτων,
	Dat.	τούτοις,	ταύταις,	τούτοις
	Acc.	τούτους,	ταύτας,	ταῦτα.

Sic variatur etiam ἐκεῖνος.

Pronomina Composita, quæ carent Nominativo.

Gen.		Dat.	Acc.
ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ,	τῆς, τοῦ,	τῷ, τῇ, τῷ,	τὸν, τὴν, τό.

et per Crasin, σαυτοῦ, τῆς, τοῦ αὑτοῦ, τῆς, τοῦ, &c.

Singularem solum habent ἐμαυτοῦ et σεαυτοῦ.

Pluralem verò habet ἑαυτοῦ.

Gen. ἑαυτῶν, τῶν, τῶν,

Dat. ἑαυτοῖς, ταῖς, τοῖς,

Acc. ἑαυτοὺς, τὰς, τά.

Pronomen Indefinitum δεῖνα, quidam.

Nom. ὁ * δεῖνα, vel δεὶς, ἡ δεῖνα, τὸ δεῖνα,

Gen. τοῦ δεῖνος, et δείνατος, τῆς δεῖνος, τοῦ δεῖνος,

Dat. τῷ δεῖνι, et δείνατι, τῇ δεῖνι, τῷ δεῖνι,

Acc. τὸν δεῖνα, τὴν δεῖνα, τὸ δεῖνα.

* Pronomen δεῖνα non declinatur; Genitivi igitur et Dativi casus, ab inusitato Nominativo δεὶς oriuntur.

VERBUM.

Conjugationes, συζυγίαι, sunt tredecim; sex Barytonorum, tres Contractorum, et quatuor verborum in μι.

Vocantur Barytona, quia gravem habent tonum in ultimâ, qui non appingitur, sed subintelligitur, ita ut accentus sit in penultimâ.

Conjugationes verborum dignoscuntur per literas Characteristicas, quæ figurativæ, vel indices appellantur.

Litera Characteristica est, quæ præcedit ω, vel ομαι· sed in πτ, κτ, μν, prior litera est Characteristica.

Characteristicæ Primæ Conjugationis.

Præs.		Fut.		Præt.
π, τέρπω	ψω	τέρψω	φα	τέτερφα, *delecto.*
β, λείβω		λείψω		λέλειφα, *sacrifico.*
φ, γράφω		γράψω		γέγραφα, *scribo.*
πτ, τύπτω		τύψω		τέτυφα, *verbero.*

Secundæ.

κ, πλέκω	ξω	πλέξω	χα	πέπλεχα, *plico.*
γ, λέγω		λέξω		λέλεχα, *dico.*
χ, τρέχω		θρέξω		τέτρεχα, *curro.*
κτ, τίκτω		τέξω		τέτεχα, *pario.*

Tertiæ.

Præs.		Fut.		Præt.
τ, ἀνύτω	σω	ἀνύσω	κα	ἤνυκα, *perficio.*
δ, ᾄδω		ᾄσω		ᾖκα, *cano.*
θ, πλήθω		πλήσω		πέπληκα, *impleo.*

Quartæ.

σσ, πλάσσω	σω	πλάσω	κα	πέπλακα, *fingo.*
ττ, ὀρύττω	vel	ὀρύξω	vel	ὤρυχα, *fodio.*
ζ, φράζω	ξω	φράσω	χα	πέφρακα, *dico.*

Quintæ.

λ, ψάλλω	ῶ	ψαλῶ	κα	ἔψαλκα, *psallo.*
μ, νέμω		νεμῶ		νενέμηκα,* *distribuo.*
ν, φαίνω		φανῶ		πέφαγκα, *ostendo.*
ρ, σπείρω		σπερῶ		ἔσπαρκα, *sero.*
μν, τέμνω		τεμῶ		τετέμηκα* *scindo.*

Sextæ.

Quævis vocalis, vel diphthongus, quæ præcedit ω vel ομαι ut, τίω, Fut. τίσω, Præt. τέτικα, *honoro.*

In Voce activâ, et mediâ, octo sunt Tempora.

Præsens - - - - - Χρόνος ἐνεστώς.
Imperfectum - - - ——— παρατατικός.
Perfectum - - - - ——— παρακείμενος.
Plusquam Perfectum ——— ὑπερσυντέλικος.

* Vide Notam, p. 60.

Aoristus { primus / secundus } Ἀόριστος { πρῶτος. / δεύτερος.

Futurum { primum / secundum } Μέλλων { πρῶτος. / δεύτερος.

In passivâ additur Paulò post futurum, Μετ' ὀλίγον μέλλων χρόνος.

Modi.

Ἐγκλίσεις, quinque, ut apud Latinos;

Indicativus – – – Ὁριστική,
Imperativus – – – Προστακτική,
Optativus – – – Εὐκτική,
Subjunctivus – – – Ὑποτακτική,
Infinitivus – – – Ἀπαρέμφατος.

Regulæ.

Cùm prima persona pluralis exit in μεν, prima dualis deest.

Cùm tertia pluralis exit in σι, vel ται, tertia dualis eadem est cum secundâ.

Modus Indicativus, à quo omnes alii Modi deducuntur.

Tempus Præsens.

S. τύπτω, τύπτεις, τύπτει *verbero.*
D. τύπτετον, τύπτετον
P. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Unde Imperfectum.

S. ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε· *verberabam.*
D. ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην·
P. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.*

Futurum Primum.

S. τύψω, τύψεις, τύψει· † *verberabo.*
D. τύψετον, τύψετον·
P. τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

Unde Aoristus primus.

S. ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε· *verberavi.*
D. ἐτύψατον, ἐτυψάτην·
P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Perfectum.

S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε· *verberavi.*
D. τετύφατον, τετύφατον·
P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Unde Plusquam Perfectum.

S. ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει· *verberaveram.*
D. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην·
P. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

---

* Iones formant imperfectum et aoristos ambos in σκον, à secundâ personâ singulari, abjiciendo augmentum, et addendo κον ut τύπτες, τύπτεσκον· τύψας, τύψασκον· τύπες, τύπεσκον. Terminatio ον fit όμην in Pass. et Med.

† In futuris quintæ conjugationis, ῶ—εῖς—εῖ—εῖτον—εῖτον—οῦμεν—εῖτε—οῦσι. Itemque in quibusdam Atticis, et Doricis omnibus futuris reliquarum conjugationum.

Aoristus secundus.

S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε· *verberavi.*
D. ἐτύπετον, ἐτυπέτην·
P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Unde Futurum secundum.

S. τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ· *verberabo.*
D. τυπεῖτον, τυπεῖτον·
P. τυπῦμεν, τυπεῖτε, τυπῦσι.

MODUS IMPERATIVUS.

Præsens, et Imperfectum.

S. τύπτε, τυπτέτω· *verbera.*
D. τύπτετον, τυπτέτων·
P. τύπτετε, τυπτέτωσαν.

Aoristus primus.

S. τύψον, τυψάτω· *verberato tu.*
D. τύψατον, τυψάτων·
P. τύψατε, τυψάτωσαν.

Aoristus secundus.

S. τύπε, τυπέτω· *verberato tu.*
D. τύπετον, τυπέτων·
P. τύπετε, τυπέτωσαν.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τέτυφε, τετυφέτω· *verberaveris.*
D. τέτυφετον, τετυφέτων·
P. τέτυφετε, τετυφέτωσαν.

Modus Optativus.

Præsens, et Imperfectum, εἴθε.

S. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι· utinam *verberem*, vel
D. τύπτοιτον, τυπτοίτην· [*verberarem*.
P. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Futurum primum.

S. τύψοιμι, τύψοις, τύψοι· *verberem*.
D. τύψοιτον, τυψοίτην·
P. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Aoristus primus.

S. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι· *verberaverim*.
D. τύψαιτον, τυψαίτην·
P. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

* Aoristus Æolicus.

S. τύψεια, τύψειας,† τύψειε·† *verberaverim*.
D. τυψείατον, τυψειάτην·
P. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.†

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι· *verberavissem*.
D. τετύφοιτον, τετυφοίτην·
P. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

---

* Aoristus Æolicus formatur ab Aoristo primo, interserendo ει ante α, et abjiciendo augmentum: ut, ἔτυψα, τύψεια.

† Secunda et tertia persona singularis, et tertia pluralis, apud Atticos scriptores usitatissimæ sunt; reliquæ vix usquam leguntur.

Aoristus secundus.

S. τύποιμι, τύποις, τύποι· *verberaverim.*
D. τύποιτον, τυποίτην·
P. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum secundum.

S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ· *verberavero.*
D. τυποῖτον, τυποίτην·
P. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Modus Subjunctivus.

Præsens, et Imperfectum, ἐάν.

S. τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ·* *si verberem,* vel
D. τύπτητον, τύπτητον· [*verberarem.*
P. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.†

Aoristus primus.

S. τύψω, τύψῃς, τύψῃ· *si verberavero.*
D. τύψητον, τύψητον·
P. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.

Aoristus secundus.

S. τύπω, τύπῃς, τύπῃ· *si verberavero.*
D. τύπητον, τύπητον·
P. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

---

* Iones addunt σι tertiis personis singularibus; ut τύπτῃσι, pro τύπτῃ.

† Penultima longa, in duali ac plurali hujus modi, corripitur sæpe; Ionicè, ut ait scriptor Sch. brev. ad Iliad. B. 72. sed *Lesbonax* (περὶ σχημ. p. 178. edit. Valck.) dicit hoc esse schema Corinthium.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ *si verberaverim.*
D. τετύφητον, τετύφητον·
P. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.

Modus Infinitivus.

Præsens, et Imperfectum,	τύπτειν.
Futurum primum,	τύψειν.
Aoristus primus,	τύψαι.
Perfectum, et Plusquam Perf.	τετυφέναι.
Aoristus secundus,	τυπεῖν.
Futurum secundum,	τυπεῖν.

PARTICIPIUM.

Participia omnia sequuntur formam Adjectivorum.

Præsens, et Imperfectum.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τύπτων,	τȣ͂ τύπτοντος,	*verberans.*
F.	ἡ τύπτουσα,	τῆς τυπτούσης,	
N.	τὸ τύπτον.	τȣ͂ τύπτοντος.	

Futurum primum.

M.	ὁ τύψων,	τȣ͂ τύψοντος,	*verberaturus.*
F.	ἡ τύψουσα,	τῆς τυψούσης,	
N.	τὸ τύψον.	τȣ͂ τύψοντος.	

Aoristus primus.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τύψας,	τοῦ τύψαντος,	*qui verberavit.*
F.	ἡ τύψασα,	τῆς τυψάσης,	
N.	τὸ τύψαν.	τοῦ τύψαντος.	

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

M.	ὁ τετυφὼς,	τοῦ τετυφότος,	*qui verberavit, vel*
F.	ἡ τετυφυῖα,	τῆς τετυφυίας,	*[verberaverat.*
N.	τὸ τετυφὸς.	τοῦ τετυφότος.*	

Aoristus secundus.

M.	ὁ τυπὼν,	τοῦ τυπόντος,	*qui verberavit.*
F.	ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης,	
N.	τὸ τυπὸν.	τοῦ τυπόντος.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος,	*verberaturus.*
F.	ἡ τυποῦσα,	τῆς τυπούσης,	
N.	τὸ τυποῦν.	τοῦ τυποῦντος.	

---

* At Participia in αως, post contractionem in ως, formant fœmininum in ῶσα, et neutrum in ὼς ut,

Nom. ἑστὼς, ἑστῶσα, ἑστὼς.

Gen. ἑστῶτος, ἑστώσης, ἑστῶτος et ita per cæteros casus retinent ω.

Cognata Tempore in VOCE ACTIVA.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων
Imperf.	ἔτυπτον					
Fut. α.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων
Aor. α.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφὼς
Plusq. Perf.	ἐτετύφειν					
Aor. β.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπὼν
Fut. β.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	τυπῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	λέγω	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λέγειν	λέγων
Imperf.	ἔλεγον					
Fut. α.	λέξω		λέξοιμι		λέξειν	λέξων
Aor. α.	ἔλεξα	λέξον	λέξαιμι	λέξω	λέξαι	λέξας
Perf.	λέλεχα	λέλεχε	λελέχοιμι	λελέχω	λελεχέναι	λελεχὼς
Plusq. Perf.	ἐλελέχειν					
Aor. β.	ἔλεγον	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λεγεῖν	λεγὼν
Fut. β.	λεγῶ		λεγοῖμι		λεγεῖν	λεγῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ϖείθω	ϖεῖθε	ϖείθοιμι	ϖείθω	ϖείθειν	ϖείθων
Imperf.	ἔπειθον					
Fut. α.	ϖείσω		ϖείσοιμι		ϖείσειν	ϖείσων
Aor. α.	ἔπεισα	ϖεῖσον	ϖείσαιμι	ϖείσω	ϖεῖσαι	ϖείσας
Perf.	ϖέπεικα	ϖέπεικε	ϖεπείκοιμι	ϖεπείκω	ϖεπεικέναι	ϖεπεικώς
Plusq. Perf.	ἐπεπείκειν					
Aor. β.	ἔπιθον	ϖίθε	ϖίθοιμι	ϖίθω	ϖιθεῖν	ϖιθών
Fut. β.	ϖιθῶ		ϖιθοῖμι		ϖιθεῖν	ϖιθῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	φράζω	φράζε	φράζοιμι	φράζω	φράζειν	φράζων
Imperf.	ἔφραζον					
Fut. α.	φράσω		φράσοιμι		φράσειν	φράσων
Aor. α.	ἔφρασα	φράσον	φράσαιμι	φράσω	φράσαι	φράσας
Perf.	ϖέφρακα	ϖέφρακε	ϖεφράκοιμι	ϖεφράκω	ϖεφρακέναι	ϖεφρακώς
Plusq. Perf.	ἐπεφράκειν					
Aor. β.	ἔφραδον	φράδε	φράδοιμι	φράδω	φραδεῖν	φραδών
Fut. β.	φραδῶ		φραδοῖμι		φραδεῖν	φραδῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	σπείρω	σπεῖρε	σπείροιμι	σπείρω	σπείρειν	σπείρων
Imperf.	ἔσπειρον					
Fut. α.	σπερῶ		σπεροῖμι		σπερεῖν	σπερῶν
Aor. α.	ἔσπειρα	σπεῖρον	σπείραιμι	σπείρω	σπεῖραι	σπείρας
Perf.	ἔσπαρκα	ἔσπαρκε	ἐσπάρκοιμι	ἐσπάρκω	ἐσπαρκέναι	ἐσπαρκώς
Plusq. Perf.	ἐσπάρκειν					
Aor. β.	ἔσπαρον	σπάρε	σπάροιμι	σπάρω	σπαρεῖν	σπαρών
Fut. β.	σπαρῶ		σπαροῖμι		σπαρεῖν	σπαρῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	ἀκούω	ἄκουε	ἀκούοιμι	ἀκούω	ἀκούειν	ἀκούων
Imperf.	ἤκουον					
Fut. α.	ἀκούσω		ἀκούσοιμι		ἀκούσειν	ἀκούσων
Aor. α.	ἤκουσα	ἄκουσον	ἀκούσαιμι	ἀκούσω	ἀκοῦσαι	ἀκούσας
Perf.	ἤκουκα	ἤκουκε	ἠκούκοιμι	ἠκούκω	ἠκουκέναι	ἠκουκώς
Plusq. Perf.	ἠκούκειν					
Aor. β.	ἤκοον	ἄκοε	ἀκόοιμι	ἀκόω	ἀκοεῖν	ἀκοών
Fut. β.	ἀκοῶ		ἀκοοῖμι		ἀκοεῖν	ἀκοῶν

TEMPORUM FORMATIO.

Præsens est thema, et fundamentum; ut, τύπτω.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando ω in ον, et præponendo augmentum; ut, τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum.

Augmentum, αὔξησις, est duplex; syllabicum, συλλαβικὴ, et temporale, χρονικὴ.

Syllabicum Augmentum.

Syllabicum augmentum est ε, cùm verbum incipiat à consonante; tunc enim ε præfigitur Imperfecto, Plusquam Perfecto, Aoristo primo, Aoristo secundo, modi Indicativi; sed non in reliquis modis.

Attici mutant ε, syllabicum augmentum, in temporale η, ut, ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*.

Verbis, in auctis temporibus, incipientibus ab α, η, ο, ω, οι, υ, Attici præfigunt ε cum spiritu thematis: ut ἑάλωκα, ἕηκα, ἔοργα, ἕωσα, ἔοικα, ἑώρηκα. Solvunt etiam temporale augmentum η in εα· ut ἔαξε pro ἦξε.

Poëtæ præponunt ε Aoristis, sive à vocali, sive à diphthongo incipientibus; ut ἔειπα, pro εἶπα, *dixi*.

Si verbum incipiat à ρ, geminatur ρ post ε· ut, ῥίπτω, ἔῤῥιπτον.*

* Apud Poëtas ρ sæpè non geminatur; ut, ἔριζον. Od. ψ. 56.

Temporale Augmentum.

Temporale augmentum adhibetur, cum verbum incipiat à mutabili vocali, vel à mutabili diphthongo, et usurpatur in Perfecto, et Plusquam Perfecto, per omnes modos: in Imperfecto, et Aoristis, solummodò in Indicativo.

Mutabiles vocales sunt, α, ε, ο.*

α mutatur in η, ut ἀκούω, ἤκουον, *audio*.

ε ——————in η, ut ἐγείρω, ἤγειρον, *excito*.

ο ——————in ω, ut ὀρύττω, ὤρυττον, *fodio*.

Mutabiles diphthongi sunt, αι, αυ, οι.

αι mutatur in ῃ, ut αἴρω, ᾖρον, *tollo*.

αυ ——————in ηυ, ut αὐξάνω, ηὔξανον, *augeo*.

οι ——————in ῳ, ut οἰκίζω, ᾤκιζον, *ædifico*.

Si verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Immutabiles vocales sunt longæ naturà; ut,

η, ἠχέω, ἤχεον, *sono*.
ι, ἰθύνω, ἴθυνον, *dirigo*.
υ, ὑλίζω, ὕλιζον, *defæco*.
ω, ὠθέω, ὤθεον, *impello*.

---

* Vocales ι et υ, si breves sint naturâ in præsente, fiunt longæ in auctis temporibus; ut ἱκάνω, ἵκανον, ὑβρίζω, ὕβριζον. Igitur ι et υ capiunt augmentum, *potestate* literæ, etsi non *formâ* mutatâ.

Immutabiles Diphthongi sunt,

ει,	εἰκάζω,	εἴκαζον,	*assimilo.*
ευ,	εὐθύνω,	εὔθυνον,	*dirigo.*
ου,	οὐτάζω,	οὔταζον,	*vulnero.*

Atticè tamen ει mutatur * in η· ut, εἰκάζω, ἤκαζον, *assimilo*; et ευ in ηυ· ut, εὔχομαι, ηὐχόμην, *oro*; et εἴδω, *scio*, in plusquam perfecto fit εἴδειν, et Att. ᾔδειν, *sciveram*.

Exceptiones.

Quatuor verba, incipientia ab α, in auctis temporibus η non admittunt; ut, ἄω, ἄον, *spiro*; ἀΐω, ἄϊον, *audio*; ἀηθέσσω, ἀήθεσσον, *insuetus sum*; ἀηδίζομαι, ἀηδιζόμην, *tædio afficior.* †

Quædam, ab ε incipientia, in auctis temporibus adsciscunt ι· ut,

Ἔχω, εἶχον, *habeo*;	Ἐάω, *sino*;
Ἕλω, εἷλον, *capio*;	Ἕω, *induo*;
Ἕλκω, ἑλκύω, *traho*;	Ἕω, *colloco*;
Ἕρπω, ἑρπύζω, *serpo*;	Ἐρύω, *traho*;
Ἑστήκω, *sto*;	Ἐθίζω, *assuefacio*;
Ἕπομαι, *sequor*;	Ἐργάζομαι, *operor*;
Ἐρέω, *dico*;	Ἑλίσσω, *volvo*;
Ἑστιάω, *convivio excipio*;	Ἔπω, εἶπον, *dico*:

* Id est, pars mutabilis diphthongi mutatur, quod solum in diphthongis, vulgò dictis mutabilibus, agitur.

† Veteres Attici α, longum naturâ, non mutabant in η per augmentum; ut, ἀνᾱλόω, ἀνάλωκα. *Valck.* ad *Phœn.* v. 591.

quod servat augmentum in omnibus modis; ἔθω, *assuesco*, in præterito medio εἴωθα, interposito ω.

E ante ο non mutatur, sed ο in ω * vertitur; ut, ἑορτάζω, ἑώρταζον, *festum celebro*.

Quædam etiam, ab οι incipientia, nullum habent augmentum: ut οἰδάνω, οἴδανον, *tumeo*; οἰκουρέω, *domum custodio*; οἰνόω, *in vinum verto*; οἰμάω, *concito*, &c.

De Augmentis Compositorum.

Verba habent Augmentum in initio, si componantur, vel

1. Cum nomine; ut, φιλοσοφέω, ἐφιλοσόφουν, *philosophor*.

2. Cum præpositione, quæ non mutat significationem verbi; ut, καθεύδω, ἐκάθευδον, *dormio*: vel si simplicia nullo sint in usu; ut, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν, *supplico*; ἐμμελῶ, ἠμμέλουν, *curo*.

3. Cum ὁμῶς, vel ὁμοῦ, et α privativâ particulâ; ut, ἀφρονέω, ἠφρόνουν, *insipiens sum*; ὁμολογέω, ὡμολόγουν, *confiteor*.

Augmentum erit in medio, inter præpositionem et verbum, si præpositio mutet significationem verbi; ut, καταγινώσκω, κατεγίνωσκον, *condemno*.

Augmentum erit in medio, inter adverbium et verbum, si componatur cum δυς, et εὐ: ut, δυσαρεστέω, δυσηρέστουν, *displiceo*; εὐεργετέω, εὐηρ-

* Haud absimili modo, ἔολπα ἐώλπειν, ἔοργα ἐώργειν, ἔοικα ἐῴκειν.

γέτων, *benefacio*; nisi consonans, vel immutabilis vocalis sequatur; ut, δυςυχέω, ἐδυςύχουν, *infelix sum.*

Quædam et in principio, et in medio augentur; ut, ἐνοχλέω, ἠνώχλουν, *turbo*; ἀνορθόω, ἠνώρθουν, *corrigo*: et quædam vel in principio, vel in medio; ut, ἄνῳξα, vel ἤνοιξα, *aperui.*

Præpositiones in compositis, præfixæ vocalibus, suam vocalem in omnibus temporibus amittunt; ut, παρακούω, παρήκουον, *perperam audio.*

Excipe περὶ et πρὸ, quæ nunquam vocalem amittunt, et aliquando ἀμφὶ· πρὸ autem sæpe contrahitur; ut, προέχω, προὔχω, *præcedo.**

Præpositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspiratâ; ut, καθάπτομαι, *attingo*, à κατὰ et ἅπτομαι.

Regulæ.

Iones ex auctis temporibus abjiciunt augmentum; † ut, τύπτε, pro ἔτυπτε. ‡

---

* Apud Poëtas, omnes præpositiones vocales suas passim retinent.

† Abjiciunt quoque reduplicationem Iones, ut ἔδεκτο· aliquando et reduplicationem et augmentum, ut δέκτο, pro ἐδέδεκτο.

‡ Non licuit in Attico sermone augmentum abjicere.--*Porson.* Præfat. ad Hec. χρῆν non minùs quàm ἐχρῆν in scenâ Atticâ occurrit, etiam apud Comicos. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori reservant. Similis ratio est in καθεζόμην, καθήμην, καθεύδον, quibus augmentum non præponunt Tragici: Comici, pro arbitrio, vel præponunt, vel abjiciunt. *Porson.* Supplement. ad Præfat. ad Hec. p. xvii.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à præsenti, mutando ultimam syllabam, in conjugatione

Primâ, in ψω.

Secundâ, in ξω.

Tertiâ, in σω.

Quartâ, σσω, et τ7ω, in ξω, et quædam in σω sed ζω* fere in σω.

Quintâ, in λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ, ῶ circumflexà.

Sextâ, in σω.

Regulæ.

Penultima futuri primi plerumque † longa est, nisi in quintâ conjugatione, ubi semper brevis est, vel elidendo secundam consonantem, ut, *τέμνω, τεμῶ, scindo*; vel secundam vocalem diphthongi, ut, *φαίνω, φανῶ, ostendo*; vel breviando ancipitem, ut, *κρίνω, κρινῶ, judico*.

Quædam futura spiritum thematis transponunt; ut, *θρέψω, à τρέφω, nutrio; θύψω, à τύφω, fumum excito; θρέξω, à τρέχω, curro*; et ἕξω, ab ἔχω, *habeo*.

---

* Nonnulla in ζω habent ξω· ut οἰμώζω, *ploro*, οἰμώξω· et alia quædam habent σω et ξω· ut ἁρπάζω, *rapio*, ἁρπάσω et ἁρπάξω· quædam etiam ante ξ assumunt γ· ut λίζω, πλάζω, κλάζω, σαλπίζω· fut. λίγξω, πλάγξω, κ. τ. λ.

† Non semper; e. g. ἀρκέσω, γελάσω, ὀνόσω, ἀνύσω, κ. λ. in futuris verò quartæ conjugationis, in σω desinentibus, penultima, nisi præcedat η vel ω, semper corripitur; ut, θαυμάσω, πιέσω, φροντίσω, ἁρμόσω, ἐρπύσω, κ. λ.

Ex futuris quartæ et sextæ conjugationis in άσω, έσω, όσω, Iones tollunt ς, ac deinde Attici contrahunt in ῶ circumflexum : ut, σκεδάσω, σκεδάω Ionicè, σκεδῶ Atticè : καλέσω, καλέω, καλῶ· ὀμόσω, ὀμόω, ὀμῶ· quæ etiam habent terminationem circumflexorum per omnes personas. Ex futuris quartæ conjugationis in ίσω, Attici tollunt solummodo ς, et circumflectunt ῶ· ut, κομίσω, κομιῶ.

Dores mutant in præsenti quartæ conjugationis ζω in σδω· ut, κωμάσδω pro κωμάζω, *lascivio* ; et in futuro, σω in ξω· ut, βαδίζω, *vado*, βαδίσω, Dor. βαδίξω.

Æoles efferunt futura in λῶ et ρῶ, per σω· ut, κέλλω, *appello*, κελῶ, Æol. κέλσω· ὄρω, *excito*, ὀρῶ, Æol. ὄρσω.

Poëtæ in futuro sextæ conjugationis sæpe abjiciunt σ· ut, δήω, *inveniam*, pro δήσω, à δέω· κλείω, *claudam*, pro κλείσω· et κέω, seu κείω, *cubabo*, pro κέσω, à κέω.

Aoristi.

Aoristi sunt tempora incertæ significationis ; cùm incertum sit, utrùm paulò antè, an multò antè, res præterierit.

Aoristus primus formatur à futuro primo, mutando ω in α, et præponendo augmentum ; ut, τύψω, ἔτυψα.

Exceptiones.

Quinque sunt Aoristi primi, qui futuri primi

characteristicam non assumunt; ut, ἔθηκα, *posui*, ἔδωκα, *dedi*; ἧκα, *misi*; εἶπα, *dixi*; ἤνεγκα, *tuli*.

Penultima Aoristi primi plerumque * longa est; unde in quintâ conjugatione α mutatur in η· ut, ψαλῶ, ἔψηλα, *cecini*; et ε in ει· ut, σπερῶ ἔσπειρα, *sevi*: et vocalis anceps longa fit; ut, κρινῶ ἔκρινα, *judicavi*: interdum verò α longum servatur; ut, ἐδυσχέρανα, *molestè tuli*; ἐκέρδανα, *lucratus sum*; ἐπέρανα, *perfeci*.

Ex quibusdam Aoristis primis σ excluditur ut, pro ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεα, à χέω, *fundo*; ἔσευσα, ἔσευα, à σεύω, *moveo*; ἤλευα, ab ἀλεύω, *vito*, et ἠκεάμην, ab ἀκέομαι, *sano*.

Præteritum perfectum.

Præteritum perfectum formatur à futuro primo, mutando, in conjugatione

Primâ, ψω in φα.

Secundâ, ξω in χα.

Tertiâ, σω in κα.

Quartâ, ξω† in χα, et σω in κα.

Quintâ, ῶ in κα· sed μῶ in μηκα.‡

Sextâ, σω in κα.

---

* Non semper; e. g. ἐζάρυσα, ἐτέλεσα, ἐγέμισα, ὤμοσα, ἐκάλεσα, κ. λ.

† Excipe πέφρικα, à φρίσσω, *horreo*, non πέφριχα, ne duæ continentes syllabæ ab aspiratis incipiant.

‡ Præterita in μηκα reverà derivantur à verbis, fere inusitatis, in έω vel άω.

Et repetitur prima consonans thematis cum ε, si verbum incipiat à simplici consonante, ut, τύψω, τέτυφα: vel à mutâ cum liquidâ, ut, πλέξω, πέπλεχα. Sin à duplici, vel geminâ, tantùm ε præponitur; ut, ζάω, *vivo*, ἔζηκα· σπείρω, *sero*, ἔσπαρκα.

Cùm verbum incipiat ab aspiratâ, adsumit suam tenuem; ut, θύω, *sacrifico*, τέθυκα. Si incipiat à ρ, geminatur ρ, et ε tantùm præfigitur; ut, ῥίπτω, *præcipito*, ἔῤῥιφα.

Observationes.

Dissyllaba * quintæ conjugationis mutant ε futuri in α· ut, στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα, *mitto*.

Dissyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in præterito; ut, κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα, *interficio*; θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *ruo*. Cætera in νω, mutant ν in γ· ut, φαίνω, *ostendo*, πέφαγκα· μολύνω, *contamino*, μεμόλυγκα.

Γρηγορέω, et γνωρίζω, tantùm ε præponunt, etsi à mutà cum liquidâ incipiant; ἐγρηγόρηκα enim et ἐγνώρικα tantùm sunt in usu; sic ἔγνωκα.

Quædam verba, incipientia à πτ, κτ, μν, repetunt fere primam literam thematis; ut, πτόω, verbum inusitatum, πέπτωκα, *cado*; κτάομαι, κέκτημαι, † *possideo*; μνάομαι, μέμνημαι, *commemoro*.

Attici verbis incipientibus ab α brevi, ε, ο, præponunt duas priores literas thematis; ut, ἐρίζω,

* Retinetur autem ε futuri in μω· ut, νεμῶ, νενέμηκα.

† Sed ἔκτημαι quoque.

ἤρικα, ἐρήρικα, *contendo;* et tertia syllaba corripitur, si præteritum numerum trium syllabarum excesserit; ut, ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα, *molo.* Excipe ἤρεικα, ἐρήρεικα, ab ἐρείδω, *firmo;* ob differentiam præteriti ἐρήρικα, ab ἐρίζω, *contendo.*

Si verbum incipiat à λ, vel μ, Attici præfigunt ει præterito; ut, λήβω, verbum inusitatum, εἴληφα, *accipio:* μείρομαι, εἵμαρμαι, *sortior.*

In verbis dissyllabis primæ et secundæ conjugationis, Attici convertunt ε, penultimam præsentis, in ο· ut, στρέφω, *verto,* ἔστροφα· κλέπτω, *furor,* κέκλοφα.

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à præterito, mutando α in ειν, et præponendo ε, si præteritum incipiat à consonante; ut, τέτυφα, ἐτετύφειν.

Plusquam perfectis Atticis additur interdum alterum temporale augmentum; ut, ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur à præsenti mutando ω in ον, et præponendo augmentum.

Penultima hujus Aoristi plerumque brevis est, unde, si penultima præsentis sit longa positione, posterior consonans, si non sit characteristica, abjicitur; ut, τύπτω, ἔτυπον. Si posterior sit characteristica, servatur; ut, τέρπω, *delecto,* ἔταρπον.

Vocales et diphthongi præsentis in penultimâ Aoristi β ita mutantur:

ε, η, ω, αι, αυ } mutatur in α' ut,
- δέρω, ἔδαρον, *excorio*: excipiuntur, ἔβλεπον, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔτεμον, *ἔτεκον.
- λήθω, ἔλαθον, *lateo*; excipe ἔπληγον, à πλήσσω, *percutio*.†
- τρώγω, ἔτραγον, *comedo*.
- καίω, ἔκαον, *uro*.
- παύω, ἔπαον, *sedo*.

ευ in υ' ut, φεύγω, *fugio*, ἔφυγον.

ȣ in ο' ut, ἀκȣ́ω, *audio*, ἤκοον.

ει in ι' ut, λείπω, ἔλιπον' sed in quintâ conjugatione mutatur in {
- Dissyllabis in α' ut, σπείρω, *sero*, ἔσπαρον.
- Trisyllabis in ε' ut, ὀφείλω, *debēo*, ὤφελον.

Vocales α, ι, υ, longæ in penultimâ præsentis, fiunt breves in penultimâ aoristi secundi.

Observatio.

Observandum est in quartâ conjugatione, si futurum primum exit in σω, aoristus secundus desinit in δον' si in ξω, in γον' ut, φράζω, *dico*, φράσω, ἔφραδον' τάττω, *ordino*, τάξω, ἔταγον.

---

* Ἔταμον, quod passim legitur apud Iones, à τάμνω deducendum est.

† At ἔπλαγον, et ἐπλάγην, leguntur, cùm animi motum significant.

Quidam aoristi secundi formantur irregulariter; ut,

β pro π	βλάπτω,	ἔβλαβον,*	*noceo.*
	καλύπτω,	ἐκάλυβον,	*tego.*
	κρύπτω,	ἔκρυβον,	*abscondo.*
φ pro π	βάπτω,	ἔβαφον,*	*tingo.*
	σκάπτω,	ἔσκαφον,	*fodio.*
	ῥάπτω,	ἔῤῥαφον,	*suo.*
	θάπτω,	ἔταφον,	*sepelio.*
	δάπτω,	ἔδαφον,	*voro.*
	ἅπτω,	ἧφον,	*necto.*
	ῥίπτω,	ἔῤῥιφον,	*jacio.*
	δρύπτω,	ἔδρυφον,	*lacero.*
	θήπω,	ἔταφον,	*stupeo.*
γ pro χ	σμύχω,	ἔσμυγον,*	*uro.*
	ψύχω,	ἔψυγον,	*refrigero.*

Iones in quibusdam temporibus, et præcipuè in aoristo secundo, geminatione uti solent; ut, pro ἔκαμον, κέκαμον, *laboravi*; et pro πιθήσω, πεπιθήσω, *confidam*. Attici quoque præponunt duas priores literas thematis; ut, ἄγηγον pro ἦγον, et, per metathesin augmenti, ἤγαγον.

Verba sextæ conjugationis carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio. Carent quoque multa alia.

---

* Hi omnes suum β, φ, et γ, ex futuris primis capiunt; à quibus æquè regulariter formantur, ac alii à præsentibus. Sic suprà, ἔταγον à τάξω. Sed ἔφραδον descendit regulariter à præs. φράζω.—Vide resolutionem dupl. Conson. p. 3.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur ab aoristo secundo, mutando ον in ῶ circumflexum, et abjiciendo augmentum; ut, ἔτυπον, τυπῶ

Reliqui modi, cum suis temporibus, formantur ab Indicativo, et tempora similia à similibus.

VERBUM εἰμὶ, *sum.*

Indicativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἰμὶ, εἶς vel εἶ, ἐςὶ,	ἐςὸν, ἐςὸν,	ἐσμὲν, ἐςὲ, εἰσί.
ἔη, A.		
ἔμμὶ ἐντὶ, D.		εἰμὲς, ἐντὶ, D.
ἦμι, εἶσθα, Æ.		εὖτι, Æ.
ἐσσὶ, } P.		εἰμὲν, εἶτὲ, ἔασι, I.
ἔεις, }		ἐμὲν, ἰτὲ, ἔασσι, P.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἦν, ἦς, ἦ,	ἦτον, ἤτην,	ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
ἦ, ἦσθα, ἦν, A.		
ἦς, D.		ἦμες, D.
ἔα, ἔης, ἔην, I.		ἔατε, I.
ἦα, ἦες, ἦεν }	ἦστον, ἤστην, Ple.	ἦσμεν, ἦστε, Pleonas.
ἔον, ἔες, ἔε, }	ἔτον, ἔτην, Sys	ἔσαν, Sys.
εἶν, εἶς, et ἔεις, } P.	ἔστον, ἔστην, P.	ἔσσαν, P.
ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, }		ἔσκον, P.
ἔην, ἔησθα, ἔη, }		ἦν, Syn.
ἤην, ἤη. }		

Plusquam Perfectum.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἥμην*, ἧσο, ἧτο, | ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην, | ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο.
ἕατο, I.
εἵατο, P.

Futurum.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, | ὀμεθον, εσθον, εσθον, | ὁμεθα, εσθε, [ονται.
ἐσεῖ, A. ἔσαι, Sync.
ἐσεῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἐσεύμεθον, &c. D.
ἐσεῦμαι, D.
ἐσσεῦμαι, ἐσσῇ, ἐσσεῖται, &c. D.
ἔσεαι, I.
ἔσσομαι, ἔσσῃ, ἔσσεται, ἐσσόμεθον, &c. P.
ἔσσεαι, P. ἐσόμεσθον, P. όμεσθα, P.

Imperativus.

Præsens.

Sing. | Dual. | Plur.

Ἴσθι vel ἔσο, ἔστω, | ἔστον, ἔστων, | ἔστε, ἔστωσαν.
ἔσθι, } P. ἔστων, } A.
ἔσσο, } ἐσέσθων, }
ἔ, Cras. P. ἤτω, D.

Optativus.

Præsens.

Sing. | Dual. | Plur.

Εἴην, εἴης, εἴη, | εἴητον, εἰήτην, | εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, &c. P. εἶμεν, εἶτε, εἶεν, Sync.

---

* Ἥμην, et ἔσομαι, a verbo inusitato, ἔομαι, regulariter formantur.

Futurum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο,	μεθον, σθον, σθην,	μεθα, σθε, ντο.
Ἐσσοίμην, &c. P.		

SUBJUNCTIVUS, ἐάν.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ὦ, ᾖς, ᾖ,	ἦτον, ἦτον,	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
ἔω, ἔῃς, ἔῃ,	ἔητον, ἔητον,	ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι, I.
ᾖσθα, Æ. ᾖσι, ἔῃσι, } I.		ὦμες, D. ὦντι, } D.
εἴω, εἴῃς, εἴῃ,	εἴητον, εἴητον,	εἴωμεν, &c. P. ἔωντι, } D.
		εἴομεν, Syst.

INFINITIVUS.

Præs.	Fut.
Εἶναι.	ἔσεσθαι.
ἔμεν, ἔμεναι, } I.	ἐσεῖσθαι, D.
ἔμμεναι, Æ.	ἐσσεῖσθαι, D. et P.
ἦμεν, ἦμες, εἶμεν, ἤμεναι, } D.	ἔσσεσθαι, P.
εἴμεναι, P.	

PARTICIPIUM.

Præs. Nom.	Gen.	Fut.
Ὤν, οὖσα, ὄν,	ὄντος, οὔσης, ὄντος.	ἐσόμενος, η, ον.
ἐών, ἐοῦσα, ἐόν, I.	ἐόντος, ἐούσης, ἐόντος, I.	ἐσσόμενος, &c. P.
εἵς, εἶσα, ἕν,	ἕντος, &c. Æ.	
ἔοισα, εὖσα, } D.	εὖντος, &c. D.	

Paradigma Vocis Passivæ.

Modus Indicativus.

Præsens.

S. τύπτομαι,* τύπτῃ,† τύπτεται· *verberor.*
D. τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον·
P. τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Unde Imperfectum.

S. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου,‡ ἐτύπτετο· *verberabar.*
D. ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, —έσθην·
P. ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Aoristus secundus.

S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη· *verberatus fui.*
D. ἐτύπητον, ἐτυπήτην·
P. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

---

* Quatuor verba, ut, βούλομαι, ὄψομαι, οἴομαι, ἔσομαι, et Atticè omnia verba formant secundam personam in ει· ut, βούλει, ὄψει, οἴει, ἔσει, et factâ Crasi εἶ.

† Apud Græcos veteres, secunda persona erat τύπτεσαι, ut in τίθεμαι, τίθεσαι, et sic in reliquis, à primâ personâ in μαι, secunda erat in σαι. Iones tollebant ς, ac deinde Attici contrahebant εαι et ηαι in ῃ.

‡ Apud Veteres, erat secunda persona in εσο. Iones tollebant σ, et Attici deinde contrahebant εο in ου. Sic à primâ personâ in άμην, secunda erat άσο, Ionicè αο, Atticè ω.

Unde Futurum secundum.

S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται· *verberabor.*
D. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον·
P. τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Perfectum.

S. τέτυμμαι, τέτυψαι,* τέτυπται· *verberatus fui.*
D. τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον·
P. τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Unde Plusquam Perfectum.

S. ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο· *verberatus eram.*
D. ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην·
P. ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Unde et paulò post Futurum.

S. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται· *mox verberabor.*
D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, —εσθον·
P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

---

* Secunda persona singularis perfecti oritur ex primâ, mutando consonas ante αι in characteristicam futuri primi activi; ut, τέτυμμαι, τέτυψαι, à τύψω· solam verò μ post liquidam thematis; ut, τέτερμαι, τέτερψαι· etiam post γ in ἤλεγμαι, ἤλεγξαι. In quintâ conjugatione μ semper vertitur in σ ut, ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι.

Tertia singularis oritur ex secundâ, vertendo ς in τ· ut, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται· τέτυψαι, τέτυπται· λέλεξαι, λέλεκται. Si verò prima persona exit in σμαι, tertia retinet ς ante terminationem ται· ut, τετέλεσμαι, τετέλεσαι, τετέλεσται· πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται.

Secunda et tertia dualis, et secunda pluralis, formantur à tertiâ singulari, mutando tenues suas in aspiratas; ut, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε· sumendo item ς ante θ purum; ut, κέκρισται, κέκρισθον.

Aoristus primus.

S. ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη· *verberatus fui.*
D. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην·
P. ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Unde Futurum primum.

S. τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται· *verberatus ero,*
D. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον,--εσθον· [vel *verberabor.*
P. τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε,—ονται.

Modus Imperativus.

Præsens, et Imperfectum.

S. τύπτε,* τυπτέσθω· *verberare.*
D. τύπτεσθον, τυπτέσθων·
P. τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τέτυψο, τετύφθω· *verberatus sis.*
D. τέτυφθον, τετύφθων·
P. τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Aoristus primus.

S. τύφθητι, τυφθήτω· *verberator tu.*
D. τύφθητον, τυφθήτων·
P. τύφθητε, τυφθήτωσαν.

---

* Apud Veteres, Imperativus erat τύπτεσο. Idem igitur hîc fit, quod in secundâ personâ Imperfecti Indicativi. *vide* P. 68.

Aoristus secundus.

S. τύπηθι, τυπήτω· *verberator tu.*
D. τύπηλον, τυπήτων·
P. τύπηλε, τυπήτωσαν.

Modus Optativus.

Præsens, et Imperfectum, εἴθε.

S. τυπλοίμην, τύπλοιο, τύπλοιλο· *utinam verberer,* vel
D. τυπλοίμεθον, τύπλοισθον, τυπλοίσθην· [*verberarer.*
P. τυπλοίμεθα, τύπλοισθε, τύπλοινλο.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τέλυμμένος εἴην, εἴης, εἴη· *verberatus essem.*
D. τέλυμμένω εἴηλον, εἰήτην·
P. τέλυμμένοι εἴημεν, εἴηλε, εἴησαν.

Aoristus α.

S. τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη· *verberatus sim,*
D. τυφθείηλον, τυφθειήτην· [vel *fuerim.*
P. τυφθείημεν, τυφθείηλε, τυφθείησαν.

Aoristus β.

S. τυπείην, τυπείης, τυπείη· *verberatus sim,*
D. τυπείηλον, τυπειήτην· [vel *fuerim.*
P. τυπείημεν, τυπείηλε, τυπείησαν.

Futurum α.

S. τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο· *verberer.*
D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον,—σοίσθην·
P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Futurum β.

S. τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο· *verberer.*
D. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον,—σοίσθην·
P. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paulò post Futurum.

S. τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο· *mox verberatus*
D. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον,—ψοίσθην· [*sim.*
P. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

MODUS SUBJUNCTIVUS.

Præsens, et Imperfectum, ἐάν.

S. τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται· *si verberer*, vel *ver-*
D. τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον· *berarer.*
P. τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

S. τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ· *si verberatus sim*, vel
D. τετυμμένω ἦτον, ἦτον· *essem.*
P. τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Aoristus primus.

S. τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ· si verberatus sim, vel
D. τυφθῆτον, τυφθῆτον· fuerim, vel fuero.
P. τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι.

Aoristus secundus.

S. τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ· si verberatus fuero.
D. τυπῆτον, τυπῆτον·
P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

Modus Infinitivus.

Præsens, et Imperfectum, τύπτεσθαι.
Perfectum, et Plusquam Perf. τετύφθαι.
Aoristus primus, τυφθῆναι.
Aoristus secundus, τυπῆναι.
Futurum primum, τυφθήσεσθαι.
Futurum secundum, τυπήσεσθαι.
Paulò post Futurum, τετύψεσθαι.

PARTICIPIUM.

Præsens, et Imperfectum.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τυπτόμενος,	τῦ τυπτομένυ,	qui verberatur.
F.	ἡ τυπτομένη,	τῆς τυπτομένης,	
N.	τὸ τυπτόμενον.	τῦ τυπτομένυ.	

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

	Nom.	Gen.	
M.	ὁ τετυμμένος,	τοῦ τετυμμένου,	*verberatus.*
F.	ἡ τετυμμένη,	τῆς τετυμμένης,	
N.	τὸ τετυμμένον.	τοῦ τετυμμένου.	

Aoristus primus.

M.	ὁ τυφθεὶς,	τοῦ τυφθέντος,	*verberatus.*
F.	ἡ τυφθεῖσα,	τῆς τυφθείσης,	
N.	τὸ τυφθὲν.	τοῦ τυφθέντος.	

Aoristus secundus.

M.	ὁ τυπεὶς,	τοῦ τυπέντος,	*verberatus.*
F.	ἡ τυπεῖσα,	τῆς τυπείσης,	
N.	τὸ τυπὲν.	τοῦ τυπέντος.	

Futurum primum.

M.	ὁ τυφθησόμενος,	τοῦ τυφθησομένου,	*verberandus.*
F.	ἡ τυφθησομένη,	τῆς τυφθησομένης,	
N.	τὸ τυφθησόμενον.	τοῦ τυφθησομένου.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπησόμενος,	τοῦ τυπησομένου,	*verberandus.*
F.	ἡ τυπησομένη,	τῆς τυπησομένης,	
N.	τὸ τυπησόμενον.	τοῦ τυπησομένου.	

Paulò post Futurum.

M.	ὁ τετυψόμενος,	τοῦ τετυψομένου,	*mox verberandus.*
F.	ἡ τετυψομένη,	τῆς τετυψομένης,	
N.	τὸ τετυψόμενον.	τοῦ τετυψομένου.	

Cognata Tempore in VOCE PASSIVA.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	τύπτομαι	τύπτε	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imperf.	ἐτυπτόμην					
Aor. β.	ἐτύπην	τύπηθι	τυπείην	τυπῶ	τυπῆναι	τυπεὶς
Fut. β.	τυπήσομαι		τυπησοίμην		τυπήσεσθαι	τυπησόμενος
Perf.	τέτυμμαι	τέτυψο	τετυμμένος εἴην	τετυμμένος ὦ	τετύφθαι	τετυμμένος
Plusq. Perf.	ἐτετύμμην					
Paul. p. F.	τετύψομαι		τετυψοίμην		τετύψεσθαι	τετυψόμενος
Aor. α.	ἐτύφθην	τύφθητι	τυφθείην	τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθεὶς
Fut. α.	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην		τυφθήσεσθαι	τυφθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Praes.	λέγομαι	λέγε	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλεγόμην					
Aor. β.	ἐλέγην	λέγηθι	λεγείην	λεγῶ	λεγῆναι	λεγεὶς
Fut. β.	λεγήσομαι		λεγησοίμην		λεγήσεσθαι	λεγησόμενος
Perf.	λέλεγμαι	λέλεξο	λελεγμένος εἴην	λελεγμένος ὦ	λελέχθαι	λελεγμένος
Plusq. Perf.	ἐλελέγμην					
Paul. p. F.	λελέξομαι		λελεξοίμην		λελέξεσθαι	λελεξόμενος
Aor. α.	ἐλέχθην	λέχθητι	λεχθείην	λεχθῶ	λεχθῆναι	λεχθεὶς
Fut. α.	λεχθήσομαι		λεχθησοίμην		λεχθήσεσθαι	λεχθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	πείθομαι	πείθου	πειθοίμην	πείθωμαι	πείθεσθαι	πειθόμενος
Imperf.	ἐπειθόμην					
Aor. β.	ἐπίθην	πίθητι	πιθείην	πιθῶ	πιθῆναι	πιθείς
Fut. β.	πιθήσομαι		πιθησοίμην		πιθήσεσθαι	πιθησόμενος
Perf.	πέπεισμαι	πέπεισο	πεπεισμένος εἴην	πεπεισμένος ὦ	πεπεῖσθαι	πεπεισμένος
Plusq. Perf.	ἐπεπείσμην					
Paul. p. F.	πεπείσομαι		πεπεισοίμην		πεπείσεσθαι	πεπεισόμενος
Aor. α.	ἐπείσθην	πείσθητι	πεισθείην	πεισθῶ	πεισθῆναι	πεισθείς
Fut. α.	πεισθήσομαι		πεισθησοίμην		πεισθήσεσθαι	πεισθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	φράζομαι	φράζου	φραζοίμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
Imperf.	ἐφραζόμην					
Aor. β.	ἐφράδην	φράδηθι	φραδείην	φραδῶ	φραδῆναι	φραδείς
Fut. β.	φραδήσομαι		φραδησοίμην		φραδήσεσθαι	φραδησόμενος
Perf.	πέφρασμαι	πέφρασο	πεφρασμένος εἴην	πεφρασμένος ὦ	πεφράσθαι	πεφρασμένος
Plusq. Perf.	ἐπεφράσμην					
Paul. p. F.	πεφράσομαι		πεφρασοίμην		πεφράσεσθαι	πεφρασόμενος
Aor. α.	ἐφράσθην	φράσθητι	φρασθείην	φρασθῶ	φρασθῆναι	φρασθείς
Fut. α.	φρασθήσομαι		φρασθησοίμην		φρασθήσεσθαι	φρασθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	σπείρομαι	σπείρου	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπειρόμενος
Imperf.	ἐσπειρόμην					
Aor. β.	ἐσπάρην	σπάρηθι	σπαρείην	σπαρῶ	σπαρῆναι	σπαρείς
Fut. β.	σπαρήσομαι		σπαρησοίμην		σπαρήσεσθαι	σπαρησόμενος
Perf.	ἔσπαρμαι	ἔσπαρσο	ἐσπαρμένος εἴην	ἐσπαρμένος ὦ	ἐσπάρθαι	ἐσπαρμένος
Plusq.Perf.	ἐσπάρμην					
Paul. p. F.	ἐσπάρσομαι		ἐσπαρσοίμην		ἐσπάρσεσθαι	ἐσπαρσόμενος
Aor. α.	ἐσπάρθην	σπάρθητι	σπαρθείην	σπαρθῶ	σπαρθῆναι	σπαρθείς
Fut. α.	σπαρθήσομαι		σπαρθησοίμην		σπαρθήσεσθαι	σπαρθησόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ἀκούομαι	ἀκούου	ἀκουοίμην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκουόμενος
Imperf.	ἠκουόμην					
Aor. β.	ἠκόην	ἀκόηθι	ἀκοείην	ἀκοῶ	ἀκοῆναι	ἀκοείς
Fut. β.	ἀκοήσομαι		ἀκοησοίμην		ἀκοήσεσθαι	ἀκοησόμενος
Perf.	ἤκουσμαι	ἤκουσο	ἠκουσμένος εἴην	ἠκουσμένος ὦ	ἠκοῦσθαι	ἠκουσμένος
Plusq. Perf.	ἠκούσμην					
Paul. p. F.	ἠκούσομαι	---	ἠκουσοίμην		ἠκούσεσθαι	ἠκουσόμενος
Aor. α.	ἠκούσθην	ἀκούσθητι	ἀκουσθείην	ἀκουσθῶ	ἀκουσθῆναι	ἀκουσθείς
Fut. α.	ἀκουσθήσομαι		ἀκουσθησοίμην		ἀκουσθήσεσθαι	ἀκουσθησόμενος

Formatio Temporum in Voce Passiva.

Novem sunt tempora in voce Passivâ, quorum tria deducuntur ab Activâ; { Præsens, Præteritum, Aoristus secundus.

Præsens.

Præsens formatur à præsenti Activo, mutando ω in ομαι· ut, τύπτω, τύπτομαι.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando μαι in μην, et præponendo augmentum; ut, τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab Aoristo secundo Activo, vertendo ον in ην· ut, ἔτυπον, ἐτύπην.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur à tertiâ personâ singulari Aoristi secundi, addendo σομαι, et abjiciendo augmentum; ut, ἐτύπη, τυπήσομαι.

Præteritum Perfectum.

Præteritum perfectum formatur à præterito Activo, mutando, in conjugatione

Primâ, φα purum in μμαι, μ geminato; ut, τέτυφα, τέτυμμαι· φα impurum in μαι· ut, τέτερφα, τέτερμαι.

Secundâ, χα in χμαι· ut, λέλεχα, λέλεγμαι.

Tertiâ, κα in σμαι· ut, πέπεικα, πέπεισμαι.

ırtâ, { χα in ʃμαι· ut, τέταχα, τέταγμαι.
κα in σμαι· ut, πέφρακα, πέφρασμαι.

ntà, κα in μαι· ut, ἔψαλκα, ἔψαλμαι· sed
ἐφαγκα, πέφαμμαι.

tâ, κα in { σμαι, si penultima præteriti activi sit brevis; ut, τετέλεκα, τετέλεσμαι.
μαι, si penultima præteriti activi sit longa; ut, πεποίηκα, πεποίημαι.

Excipiuntur,

ɥ, ab ἀκύω, audio;	Κέκλεισμαι, à κλείω, claudo;
ιαι, à κρέω, pulso;	Σέσεισμαι, à σείω, quatio;
ιαι, à πλαίω, impin-	Ἔγνωσμαι, à γνόω, cognosco;
	Τέθραυσμαι, à θραύω, frango,
σμαι, à κελεύω, jubeo;	&c.

edam etiam verba excipiuntur, quæ, eti-
penultima præteriti activi corripiatur, σ
lmittunt; ut, ἤρομαι, aratus sum, ab ἤροκα,
ἤλαμαι, agitatus sum, ab ἤλακα, agitavi;
edam alia.

erbis in νω Attici faciunt præteritum pas-
per σμαι· ut, μιαίνω, inquino, μεμίασμαι·
ostendo, πέφασμαι.

edam ex ευ penultimâ præteriti activi ab-
ε in penultimâ præteriti passivi; ut ex πέ-
πέφυγμαι· τέτευχα, τέτυγμαι· sic ἔσσυμαι,
α, πέπυσμαι.

Quæ habent ρε ita implicitum cùm consonante, ut ex iis una syllaba efficiatur, mutant ε in α· ut, στρέφω, ἔστροφα, ἔστραμμαι, *verto*: excipe βέβρεγμαι, à βρέχω, *rigo*

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à perfecto, mutando μαι in μην, et præfigendo ε, si præteritum incipiat à consonante; ut, τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

Cùm præteriti, et plusquam perfecti, tertia singularis desinit in ται vel το impurum, circumloquimur tertiam pluralem per participium et εἰσὶ· ut, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.

Cùm verò ται vel το sit purum, tertia pluralis fit ex tertià singulari addendo ν ante ται vel το· ut, κέκριται, κέκρινται· πεποίηται, πεποίηνται. Et interdum circumlocutio per Participium et εἰμὶ non fit in Optativis et Subjunctivis; ut, ἐκταίμην, -αῖο, -αῖτο, Optat. et ἔκτωμαι, -ῃ, -ηται, Subjunct. à κτείνω, *occido*: præcipuè autem in verbis contractis; ut, πεποιήμην, -ῇο, -ῇτο· κεκλήμην, -ῇο, -ῇτο, punctulo subjecto.

Iones formant tertiam pluralem à tertià singulari in quibusdam temporibus, interserendo α ante ται vel το· ut, ἔψαλται, ἐψάλαται * Verùm si tenuis præcedat, vertitur in suam aspiratam; et σ in θ, aliquando in δ· ut, τέτυπται, τετύφαται· πέπεισται, πεπείθαται· ἐσκεύασται, ἐσκευάδαται. Si vocalis longa, vel diphthongus præcedat, ple-

* Attici quoque scriptores usurpant hanc tertiam pluralem in αται et ατο. Æschyl. Sophoc. Eurip. Aristoph. passim.

rumque corripitur; ut, κεκόσμηται, κεκοσμέαται, *ornati fuerunt*; τέθειται, τεθέαται, *positi sunt.*

Paulò post Futurum.

Paulò post Futurum formatur à secundâ personâ præteriti, mutando αι in ομαι· ut, τέτυψαι, τετύψομαι.

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur à tertiâ personâ singulari præteriti, mutando αι in ην, tenues in aspiratas, et detrahendo literam geminationis; ut, τέτυπται, ἐτύφθην.

Exceptiones.

Excipiuntur, { ἐμνήσθην à μέμνηται, *recordatus sum,* / ἐῤῥώσθην ab ἔῤῥωται, *convalui,* } quæ adsumunt σ.
ἐσώθην à σέσωςαι, *servatus sum,* quod abjicit σ.

Verba quæ in præterito verterant ε in α, in aoristo primo resumunt ε· ut, ἔςραμμαι, ἐςρέφθην· et, quæ abjecerant ν, poëticè hic illud recipiunt; ut, ἐκλίνθην, pro ἐκλίθην, *inclino.*

Futurum primum.

Futurum primum formatur à tertiâ personâ singulari aoristi primi addendo σομαι, et amovendo augmentum; ut, ἐτύφθη, τυφθήσομαι.

Reliqui modi formantur ab indicativo, et tempora à suis temporibus.

Quæ habent ρε ita implicitum cùm consonante, ut ex iis una syllaba efficiatur, mutant ε in α· ut, στρέφω, ἔστροφα, ἔστραμμαι, verto: excipe βέβρεγμαι, à βρέχω, rigo

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à perfecto, mutando μαι in μην, et præfigendo ε, si præteritum incipiat à consonante; ut, τέτυμμαι, ἐτετύμμην.

Cùm præteriti, et plusquam perfecti, tertia singularis desinit in ται vel το impurum, circumloquimur tertiam pluralem per participium et εἰσί· ut, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.

Cùm verò ται vel το sit purum, tertia pluralis fit ex tertià singulari addendo ν ante ται vel το· ut, κέκριται, κέκρινται· πεποίηται, πεποίηνται. Et interdum circumlocutio per Participium et εἰμὶ non fit in Optativis et Subjunctivis; ut, ἐκτείμην, -αῖο, -αῖτο, Optat. et ἔκτωμαι, -ῃ, -ηται, Subjunct. à κτείνω, occido: præcipuè autem in verbis contractis; ut, πεποιήμην, -ῇο, -ῇτο· κεκλήμην, -ῇο, -ῇτο, punctulo subjecto.

Iones formant tertiam pluralem à tertià singulari in quibusdam temporibus, interserendo α ante ται vel το· ut, ἔψαλται, ἐψάλαται * Verùm si tenuis præcedat, vertitur in suam aspiratam; et σ in θ, aliquando in δ· ut, τέτυπται, τετύφαται· πέπεισται, πεπείθαται· ἐσκεύασται, ἐσκευάδαται. Si vocalis longa, vel diphthongus præcedat, ple-

* Attici quoque scriptores usurpant hanc tertiam pluralem in αται et ατο. Æschyl. Sophoc. Eurip. Aristoph. passim.

rumque corripitur; ut, *κεκόσμηται*, *κεκοσμέαται*, *ornati fuerunt*; *τέθειται*, *τεθέαται*, *positi sunt*.

Paulò post Futurum.

Paulò post Futurum formatur à secundâ personâ præteriti, mutando *αι* in *ομαι*· ut, *τέτυψαι*, *τετύψομαι*.

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur à tertiâ personâ singulari præteriti, mutando *αι* in *ην*, tenues in aspiratas, et detrahendo literam geminationis; ut, *τέτυπται*, *ἐτύφθην*.

Exceptiones.

Excipiuntur,
- *ἐμνήσθην* à *μέμνηται*, *recordatus sum*, } quæ adsumunt
- *ἐῤῥώσθην* ab *ἔῤῥωται*, *convalui*, } *σ*.
- *ἐσώθην* à *σέσωςαι*, *servatus sum*, quod abjicit *σ*.

Verba quæ in præterito verterant *ε* in *α*, in aoristo primo resumunt *ε*· ut, *ἔςραμμαι*, *ἐςρέφθην*· et, quæ abjecerant *ν*, poëticè hic illud recipiunt; ut, *ἐκλίνθην*, pro *ἐκλίθην*, *inclino*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à tertiâ personâ singulari aoristi primi addendo *σομαι*, et amovendo augmentum; ut, *ἐτύφθη*, *τυφθήσομαι*.

Reliqui modi formantur ab indicativo, et tempora à suis temporibus.

VOX MEDIA.

VOX Media dicitur, quia mediam inflexionem, et mediam significationem, partim passivam, partim activam habet.

I. Ex verbis mediis, quædam sunt merè deponentia, habentque activam significationem, sine ullà activà voce; ut, δέχομαι, *excipio*, δέξομαι, *excipium*, ἐδεξάμην, *excepi*.

II. Quædam sunt neutra, habentque passivam significationem cum inflexione partim passivà, partim activà; ut, τήκομαι, τέτηκα, *contabui*; σήπομαι, σέσηπα, *computrui*; μαίνομαι, μέμηνα, *insanivi*.

III. Quædam sunt, sensu verè medio, quæ *reciproca* dici possint; ut, λέομαι, *lavo me ipsum*, vel, *lavor à me ipso*; ubi actio reflectitur in agentem.

IV. Quædam sunt, quæ activam licèt vocem usitatam habeant, in medià voce sensum tamen activum fere habent; præsertim in aoristo primo et futuro primo.

Cognata Tempore in Voce Media.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imperf.	ἐτυπτόμην					
Aor. β.	ἐτυπόμην	τυποῦ	τυποίμην	τύπωμαι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. β.	τυποῦμαι		τυποίμην		τυπεῖσθαι	τυπούμενος
Fut. α.	τύψομαι		τυψοίμην		τύψεσθαι	τυψόμενος
Aor. α.	ἐτυψάμην	τύψαι	τυψαίμην	τύψωμαι	τύψασθαι	τυψάμενος
Perf.	τέτυπα	τέτυπε	τελύποιμι	τετύπω	τετυπέναι	τετυπὼς
Plusq. Perf.	ἐτελύπειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin	Particip.
Præs.	λέγομαι	λέγου	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλεγόμην					
Aor. β.	ἐλεγόμην	λεγοῦ	λεγοίμην	λέγωμαι	λεγέσθαι	λεγόμενος
Fut. β.	λεγοῦμαι		λεγοίμην		λεγεῖσθαι	λεγούμενος
Fut. α.	λέξομαι		λεξοίμην		λέξεσθαι	λεξόμενος
Aor. α.	ἐλεξάμην	λέξαι	λεξαίμην	λέξωμαι	λέξασθαι	λεξάμενος
Perf.	λέλογα	λέλογε	λελόγοιμι	λελόγω	λελογέναι	λελογὼς
Plusq. Perf.	ἐλελόγειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	πείθομαι	πείθου	πειθοίμην	πείθωμαι	πείθεσθαι	πειθόμενος
Imperf.	ἐπειθόμην					
Aor. β.	ἐπιθόμην	πιθοῦ	πιθοίμην	πίθωμαι	πιθέσθαι	πιθόμενος
Fut. β.	πιθοῦμαι		πιθοίμην		πιθεῖσθαι	πιθούμενος
Fut. α.	πείσομαι		πεισοίμην		πείσεσθαι	πεισόμενος
Aor. α.	ἐπεισάμην	πεῖσαι	πεισαίμην	πείσωμαι	πείσασθαι	πεισάμενος
Perf.	πέποιθα	πέποιθε	πεποίθοιμι	πεποίθω	πεποιθέναι	πεποιθώς
Plusq. Perf.	ἐπεποίθειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	φράζομαι	φράζου	φραζοίμην	φράζωμαι	φράζεσθαι	φραζόμενος
Imperf.	ἐφραζόμην					
Aor. β.	ἐφραδόμην	φραδοῦ	φραδοίμην	φράδωμαι	φραδέσθαι	φραδόμενος
Fut. β.	φραδοῦμαι		φραδοίμην		φραδεῖσθαι	φραδούμενος
Fut. α.	φράσομαι		φρασοίμην		φράσεσθαι	φρασόμενος
Aor. α.	ἐφρασάμην	φράσαι	φρασαίμην	φράσωμαι	φράσασθαι	φρασάμενος
Perf.	πέφραδα	πέφραδε	πεφράδοιμι	πεφράδω	πεφραδέναι	πεφραδώς
Plusq. Perf.	ἐπεφράδειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	σπείρομαι	σπείρου	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπειρόμενος
Imperf.	ἐσπειρόμην					
Aor. β.	ἐσπαρόμην	σπαροῦ	σπαροίμην	σπάρωμαι	σπαρέσθαι	σπαρόμενος
Fut. β.	σπαροῦμαι		σπαροίμην		σπαρεῖσθαι	σπαρούμενος
Fut. α.	σπεροῦμαι		σπεροίμην		σπερεῖσθαι	σπερούμενος
Aor. α.	ἐσπειράμην	σπεῖραι	σπειραίμην	σπείρωμαι	σπείρασθαι	σπειράμενος
Perf.	ἔσπορα	ἔσπορε	ἐσπόροιμι	ἐσπόρω	ἐσπορέναι	ἐσπορώς
Plusq. Perf.	ἐσπόρειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ἀκούομαι	ἀκούου	ἀκουοίμην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκουόμενος
Imperf.	ἠκουόμην					
Aor. β.	ἠκοόμην	ἀκοοῦ	ἀκοοίμην	ἀκόωμαι	ἀκοέσθαι	ἀκοόμενος
Fut. β.	ἀκοοῦμαι		ἀκοοίμην		ἀκοεῖσθαι	ἀκοούμενος
Fut. α.	ἀκούσομαι		ἀκουσοίμην		ἀκούσεσθαι	ἀκουσόμενος
Aor. α.	ἠκουσάμην	ἄκουσαι	ἀκουσαίμην	ἀκούσωμαι	ἀκούσασθαι	ἀκουσάμενος
Perf.	ἤκοα	ἤκοε	ἠκόοιμι	ἠκόω	ἠκοέναι	ἠκοώς
Plusq. Perf.	ἠκόειν					

Formatio Temporum in Voce Media.

Præsens est idem cum præsenti passivo. Imperfectum est idem cum imperfecto passivo.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab aoristo secundo activo, mutando ον in όμην· ut, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur à futuro secundo activo, mutando ω in οῦμαι· ut, τυπῶ, τυποῦμαι.

Sing. τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.
Dual. τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
Plur. τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

Excipe, πίομαι, *bibam*; ἔδομαι, *edam*; φάγομαι, *edam*, φάγεσαι, φάγεται· et Poëtica illa, βέομαι, *ibo*; νέομαι, per Crasin νεῦμαι, *ibo*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à futuro primo activo, vertendo ω in ομαι· ut, τύψω, τύψομαι. Sed in quintâ conjugatione in οῦμαι· ut, ψαλῶ, ψαλοῦμαι· et Attici in quartâ et sextâ faciunt quoque οῦμαι· ut, κομιῶ, κομιοῦμαι· ὀμῶ, ὀμοῦμαι· usurpant idem interdum in reliquis conjugationibus; ut, φευξοῦμαι à φεύγω. Dores certè in omnibus.

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur ab aoristo primo activo, addendo μην· ut, ἔτυψα, ἐτυψάμην·

Sing. ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
Dual. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
Plur. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Imperativus.

Sing. τύψαι, τυψάσθω.
Dual. τύψασθον, τυψάσθων.
Plur. τύψασθε, τυψάσθωσαν.

Optativus.

Sing. τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.
Dual. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
Plur. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.

Præteritum Medium.

Præteritum medium formatur à præterito activo, assumendo characteristicam aoristi secundi pro * suâ, ut, τέτυφα, τέτυπα· vel ab aoristo † secundo, mutando ον in α, et præponendo redu-

---

* Præter δείδω, δέδοικα· ubi characteristica præteriti activi servatur in præterito medio.

† Præterita media non semper habent penultimam *brevem* Aoristi secundi; multa retinent, ex præsente, penultimam *longam*; ut, βέβριθα, τέτριγα, ἔρριγα, μέμυκα, πέπραγα, κέκευθα· η, υ, et ευ præsentis manent plerumque in penultimâ præteriti medii.

plicationem, si verbum incipiat à simplici consonante, vel a mutà cum liquidà; ut, ἔτυπον, τέτυπα.

Regulæ.

Penultima præteriti medii plerumque est eadem cum penultimà præteriti activi:

Sed in penultimà præteriti medii	ει, αι, α	præsentis activi mutatur in	οι, η, η

ut, { πείθω, πέποιθα, *persuadeo.* φαίνω, πέφηνα, *ostendo.* θάλλω, τέθηλα, *germino.* }

Sed α aliquando servatur; ut, ἔψαλα, *cecini.*

Dissyllaba, quæ habent ε in penultimà futuri primi, mutant ε in ο in penultimà præteriti medii: ut, λέγω, λέξω, λέλογα, *dico*; et σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα, *sero.*

Cùm χ, vel φ, sit characteristica thematis, idem est præteritum activum, et præteritum medium.

Plusquam perfectum medium.

Plusquam perfectum medium formatur à præterito, mutando α in ειν, et præponendo ε, si præteritum incipiat à consonante; ut, τέτυπα, ἐτετύπειν, ut in voce activà.*

* Apud veteres Græcos plusquam perfectum sic inflectebatur.

Ionicè.		Atticè.
ᾔδεα, *sciveram,*	—	ᾔδη per contractionem.
ᾔδεις,	— —	ᾔδεις,
ᾔδει,	— —	ᾔδει, et, ν addito, ᾔδειν, et ᾔδη.

Verba Circumflexa, *sive* Contracta.

Verba circumflexa dicuntur, quia habent circumflexum in ultimâ syllabâ præsentis.

Oriuntur è verbis sextæ conjugationis in *έω*, *άω*, *όω*· unde tres circumflexorum conjugationes.

Prima in *έω*,	Fut. in	*ήσω*	Præt. in	*ηκα.*
Secunda in *άω*,		*ήσω*		*ηκα.*
Tertia in *όω*,		*ώσω*		*ωκα.*

Exceptiones in primâ conjugatione.

Quædam verba primæ conjugationis formant futurum, atque præteritum, et in *ήσω* et *έσω*, et in *ηκα* et *εκα*, cum *η* et *ε*· ut, *καλέω*, *voco*; *αἰνέω*, *laudo*; *κορέω*, *satio*, &c.

Quædam etiam *ε* solummodò, penultimam præsentis, retinent; ut, *τελέω*, *perficio*; *ἀρκέω*, *propulso*, &c.

Dissyllaba in *έω* formant futurum in *εύσω*· scilicet, *χέω*, *fundo*; *ῥέω*, *fluo*; *πνέω*, *flo*; *πλέω*, *navigo*.* Excipiuntur, *δέω*, *δήσω*, *ligo*; *τρέω*, *τρέσω*, *tremo*; et *ζέω*, *ζέσω*, *ferveo*.

Exceptiones in secundâ conjugatione.

Verba quæ habent *ε* vel *ι* ante *άω*, ut *ἐάω*, *permitto*; *κοπιάω*, *laboro*;† item trisyllaba, quæ ha-

---

* Hæc verò futura rectiùs à præsentibus in *εύω*, fere inusitatis, derivantur.

† Sic *θεάομαι*, *specto*, *θεάσομαι*.

bent λ, vel ρ,* ante άω, modò immediatè præcedat vocalis, non consonans; ut, περάω, transeo; γελάω, rideo; et dissyllaba, quæ habent λ, vel ρ,† ante άω ut, θλάω, tundo; κλάω, frango; δράω, facio; formant futurum in άσω, et præteritum in ακα.

Exceptiones in tertiâ conjugatione.

Verba in όω, quæ non à nomine descendunt, formant futurum per ο ut, ἀρόω, aro, ἀρόσω· ὀνόω, vitupero, ὀνόσω.

Observationes.

Contrahuntur præsens et imperfectum solummodò. In cæteris temporibus sequuntur formam verborum sextæ conjugationis.

In dissyllabis primæ conjugationis, prima singularis, prima quoque et tertia pluralis, non contrahuntur; ut, πλέω, πλέομεν, πλέουσι, non πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι· uti nec in optativis, nec subjunctivis.

In dissyllabis secundæ conjugationis omnes personæ contrahuntur.

Horum verborum forma simplex ac non contracta usitatior est Ionibus; Atticis, et reliquis fere Græcis, forma contracta.

Verba circumflexa carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio.

---

* Item μ, ν· ut, κριμάω, κριμάσω· πινάω, πινάσω.

† Item π, θ· ut, σπάω, σπάσω· πθάω, πθάσω· πάομαι quoque α, ακα, μαι.

Exceptiones.

Quæ verò in ω impurum post contractionem desinunt, in primâ et secundâ conjugatione, habent aoristum secundum, futurum secundum, et præteritum medium; ut, *δουπέω, δουπῶ, ἔδουπον, δουπῶ, δέδουπα, sono; μυκάω, μυκῶ, ἔμυκον, μυκῶ, μέμυκα, mugio.*

Ratio Contrahendi.

I. In primâ conjugatione, εε contrahitur in ει, et εο in ου.

Si vocalis longa, aut diphthongus, sequitur ε, fit contractio tollendo ε.

II. In secundâ conjugatione, si ο, vel ω, vel οι, vel ου, sequitur α, fit contractio in ω.

Si quævis alia vocalis, aut diphthongus, sequitur α, fit contractio in α.

Dores contrahunt άεις in ῇς, άει in ῇ, et άειν in ῆν· ut, ὁράεις ὁρῇς, ὁράει ὁρῇ· ὁράειν ὁρῆν. Et Attici in his quatuor: ζῶ, ζῇς, ζῇ, *vivo*; πεινῶ, ῇς, ῇ, *esurio*; διψῶ, ῇς, ῇ, *sitio*; χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, *utor.*

Æoles vertunt, in infinitivo, ᾶν in αῖς· ut, γελαῖς, pro γελᾶν.

Poëtæ, in secundâ hâc conjugatione, post contractionem in ω præponunt ο· ut, καρηκομῶντες, καρηκομόωντες, à καρηκομάω, *caput comatum ha-*

*beo**: et α nonnunquam geminant; ut, τιμάασθαι, pro τιμᾶσθαι.†

III. In tertiâ conjugatione, si ω, vel η,‡ sequitur ο, fit contractio in ω.

Si ε, vel η, vel ο, sequitur ο, fit contractio in ϵ.

Si quævis alia diphthongus sequitur ο, fit contractio in οι, nisi in infinitivo, qui contrahitur in οῦν· ut, χρυσόειν, χρυσοῦν.

---

* Eodem contrahendi genere Poëtæ in nominibus etiam utuntur; ut, φάος, *lux*, per craain φῶς, et poëticè φόως.

† Si syllaba, quæ præcedit α inserto, sit longa, α etiam insertum longum est; ut μενοινάα· si brevis, breve; ut, ἰσχανάα.

‡ Id est, η vocalis; nam si sit ῃ diphthongus, fit contractio in ῳ.

I. VOX ACTIVA.

Indicativus.

Præsens.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	φιλέω, ῶ	έεις, εῖς	έει, εῖ	έε, εῖ		έο, ȣ̃	έε, εῖ	έȣ, ȣ̃
2	τιμάω, ῶ	άεις, ᾶς	άει, ᾶ	άε, ᾶ, τον	τον	άο, ῶ, μεν	άε, ᾶ, τε	άȣ, ῶ, σι
3	χρυσόω, ῶ	όεις, οῖς,	όει, οῖ	ό[illegible]		όο, ȣ̃	όε, ȣ̃	όȣ, ȣ̃

Imperfectum.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	ἐφίλεον, ȣν	εες, εις	εε, ει	έε, εῖ	έε, εί	έο, ȣ̃	έε, εῖ	εον, ȣν
2	ἐτίμαον, ων	αες, ας	αε, α	άε, ᾶ, τον	άε, ά, την	άο, ῶ, μεν	άε, ᾶ, τε	αον, ων
3	ἐχρύσοον, ȣν	οες, ȣς	οε, ȣ	όε, ȣ̃	όε, ȣ́	όο, ȣ̃	όε, ȣ̃	οον, ȣν

Imperativus.

	Sing.		Dual.		Plur.	
1	φίλεε, ει	εέ, εί,	έε, εῖ	εέ, εί	έε, εῖ	εέ, εί
2	τίμαε, α	αέ, ά, τω	άε, ᾶ, τον	αέ, ά, των	άε, ᾶ, τε	αέ, ά, τωσαν
3	χρύσοε, ȣ	οέ, ȣ́	όε, ȣ̃	οέ, ȣ́	όε, ȣ̃	οέ, ȣ́

Optativus, εἴθε.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	φιλέοιμι, οῖ	έοις, οῖς	έοι, οῖ	έοι, οῖ	εοί, οί	έοι, οῖ	έοι, οῖ	έοι, οῖ
2	τιμάοιμι, ῷ, μι	άοις, ῷς	άοι, ῷ	άοι, ῷ, τον	αοί, ῴ, την	άοι, ῷ, μεν	άοι, ῷ, τε	άοι, ῷ, εν*
3	χρυσόοιμι, οῖ	όοις, οῖς	όοι, οῖ	όοι, οῖ	οοί, οί	όοι, οῖ	όοι, οῖ	όοι, οῖ

Subjunctivus, ἐάν.

	Sing.			Dual.		Plur.		
1	φιλέω, ῶ	έῃς, ῇς	έῃ, ῇ	έη, ῆ		έω, ῶ	έη, ῆ	έω, ῶ
2	τιμάω, ῶ	άῃς, ᾷς	άῃ, ᾷ	άη, ᾶ, τον	τον	άω, ῶ, μεν	άη, ᾶ, τε	άω, ῶ, σι
3	χρυσόω, ῶ	όῃς, οῖς	όῃ, οῖ	όη, ῶ		όω, ῶ	όη, ῶ	όω, ῶ

Infinitivus.

Præsens. 1. φιλέειν, φιλεῖν. 2. τιμάειν, τιμᾷν. 3. χρυσόειν, χρυσοῦν.

Participium.

	Nom. Mas.	Nom. Fœm.	Nom. Neut.	Gen. Mas.	Gen. Fœm.	Gen. Neut.
1	φιλέων, ῶν	φιλέουσα, οῦσα	φιλέον, οῦν	φιλέοντος, οῦντος	εούσης, ούσης	έοντος, οῦντος
2	τιμάων, ῶν	τιμάουσα, ῶσα	τιμάον, ῶν	τιμάοντος, ῶντος	αούσης, ώσης	άοντος, ῶντος
3	χρυσόων, ῶν	χρυσόουσα, οῦσα	χρυσόον, οῦν	χρυσόοντος, οῦντος	οούσης, ούσης	όοντος, οῦντος

* Atticus Optativus usitatior, φιλοίην, ης, η / τιμῴην, ης, η / χρυσοίην, ης, η } &c. more Barytonorum.

Indicativus.

Præsens.

	Sing.			Dual.			Plur.		
1	φιλέο, ῦ	έῃ, ῇ	έε, εῖ	εό, ούμεθον	έε, εῖ		εό, ού	έε, εῖ	έον, ῦν
2	τιμάο, ῶ, μαι	άῃ, ᾷ	άε, ᾶ, ται	αό, ώμεθον	άε, ᾶ, σθον	σθον	αό, ώ, μεθα	άε, ᾶ, σθε	άον, ῶν, ται
3	χρυσόο, ῦ	όῃ, οῖ	όε, ῦ	οό, ούμεθον	όε, ῦ		οό, ού	όε, ῦ	όον, ῦν

Imperfectum.

	Sing.			Dual.			Plur.		
1	ἐφιλεό, ύ	έυ, ῦ	έε, εῖ	εό, ύ	έε, εῖ	εέ, εί	εό, ύ	έε, εῖ	έον, ῦν
2	ἐτιμαό, ώ, μην	άυ, ῶ	άε, ᾶ, το	αό, ώ, μεθον	άε, ᾶ, σθον	αέ, ά, σθην	αό, ώ, μεθα	άε, ᾶ, σθε	άον, ῶν, το
3	ἐχρυσοό, ύ	όυ, ῦ	όε, ῦ	οό, ῦ	όε, ῦ	οέ, ύ	οό, ύ	όε, ῦ	όον, ῦν

Imperativus.

Præsens.

	Sing.		Dual.		Plur.	
1	φιλέυ, ῦ	εέ, εί	έε, εῖ	εέ, εί	έε, εῖ	εέ, εί
2	τιμάυ, ῶ	αέ, ά, σθω	άε, ᾶ, σθον	αέ, ᾶ, σθων	άε, ᾶ, σθε	αέ, ά, σθωσαν
3	χρυσόυ, ῦ	οέ, ύ	όε, ῦ	οέ, ύ	όε, ῦ	οέ, ύ

Optativus.

Præsens.

	Sing.			Dual.			Plur.		
1	Φιλεοί, οί	έοι, οῖ	έοι, οῖ	εοί, οί	έοι, οῖ	εοί, οί	εοί, οί	έοι, οῖ	έοιν, οῖν
2	τιμαοί, ῷ, μην	άοι, ῷ, ο	άοι, ῷ, το	αοί, ῷ, μεθον	άοι, ῷ, σθον	αοί, ῷ, σθην	αοί, ῷ, μεθα	άοι, ῷ, σθε	άοιν, ῷν, το
3	χρυσοοί, οί	όοι, οῖ	όοι, οῖ	οοί, οί	όοι, οῖ	οοί, οί	οοί, οί	όοι, οῖ	όοιν, οῖν

Subjunctivus.

Præsens.

	Sing.			Dual.			Plur.		
1	Φιλέω, ῶ	έῃ, ῇ	έῃ, ῇ	εώ, ώ	έη, ῆ		εώ, ώ	έη, ῆ	έωσι, ῶσι
2	τιμάω, ῶ, μαι	άῃ, ᾷ	άη, ᾶ, ται	αώ, ώ, μεθον	άη, ᾶ, σθον	σθον	αώ, ώ, μεθα	άη, ᾶ, σθε	άωσι, ῶσι, ται
3	χρυσόω, ῶ	όῃ, οῖ	όη, ῶ	οώ, ῶ	όη, ῶ		οώ, ώ	όη, ῶ	όωσι, ῶσι

Infinitivus.

Præsens.

1	φιλέεσθαι	εῖσθαι
2	τιμάεσθαι	ᾶσθαι
3	χρυσόεσθαι	οῦσθαι

Participium.

Præsens.

1	φιλεόμενος, ούμενος	εο, ου	εό, ού
2	τιμαόμενος, ώμενος	αο, ω, μένη	αό, ώ, μενον
3	χρυσοόμενος, ούμενος	οο, ου	οό, ού

VERBA in *μι*.

Quatuor sunt conjugationes verborum in *μι*, quæ profluunt è verbis sextæ* conjugationis in

έω	ut, à	θέω,	τίθημι,	*pono.*
άω		ςάω,	ἵςημι,	*statuo.*
όω		δόω,	δίδωμι,	*do.*
ύω		ζευγνύω,	ζεύγνυμι,	*jungo.*†

Fiunt Verba in *μι*,

1. Mutando *ω*, ultimam syllabam, in *μι*.

2. Vertendo penultimam in suam longam, si sit mutabilis; ut, θέω, τίθημι.

3. Præponendo reduplicationem.

Reduplicatio duplex est;

1. Propria, cùm repetitur prima consonans thematis cum *ι*, ut, δόω, δίδωμι· tenuis verò pro aspiratâ ponitur, ut, θέω, τίθημι.

2. Impropria, cùm *ι* aspirata tantùm præfigitur; idque fit, vel cùm verbum incipiat à *ς*, ut, ςάω, ἵςημι· vel à πτ, ut, πτάω, ἵπτημι· vel cùm verbum incipiat à vocali, ut, ἕω, ἵημι.

Æoles mutant *η* in *ε*, geminato *μ*: ut, τίθεμμι, pro τίθημι. Bœoti mutant *η* in *ει*, factâ reduplicatione per *ε*· ut, πεφίλειμι.

---

* Poëtæ aliunde deducunt; ut, φέρημι; βρίθημι; δίζημαι, κ. λ. à φέρω· βρίθω, δίζω.

† Verba, à quibus quarta conjugatio profluit, fere et ipsa ab aliis verbis derivantur, interserendo *ν* vel *νυ*: ut ab ἄγω, ἀγνύω, ἄγνυμι· ὀμόω, ὀμῶ, ὀμνύω, ὄμνυμι· ςορέω, ςορεννύω, ςορέννυμι· κ. τ. λ. ut et ζευγνύω à ζεύγω primitus deducitur.

In quartâ conjugatione nulla est reduplicàtio, sed tantùm ω mutatur in μι.

Iones verò in quartâ conjugatione utuntur reduplicatione; ut, κέκλυθι, pro κλῦθι, *audi.*

In quibusdam, pro reduplicatione, repetuntur duæ priores literæ thematis; ut, ἀλάλημι ab ἀλάω, inusitato; ἀκάχημι ab ἀχέω.

Multa alia sunt etiam sine reduplicatione; ut, φῆμι, βῆμι, γνῶμι, ἄλωμι, σϐῆμι, &c.

Destituuntur verba in μι omnibus temporibus, nisi præsenti, imperfecto, et aoristo secundo.

Pleraque verba quartæ conjugationis non ultra imperfectum flectuntur.* Carent etiam modo optativo et subjunctivo.

Paradigma Verborum in μι.

I. Vox Activa.

Modus Indicativus.

Præsens.

	Sing.			Dual.		Plural.			
1	τίθημι,	ης,	ησι	ετον,	τον	ε	μεν, τε,	εῖ	σι
2	ἵστημι,	ης,	ησι	ατον,	τον	α	μεν, τε,	ᾶ	σι
3	δίδωμι,	ως,	ωσι	οτον,	τον	ο	μεν, τε,	ȣ͂	σι
4	ζεύγνυμι,	υς,	υσι	υτον,	τον	υ	μεν, τε,	ῦ	σι

* Quædam habent aoristum secundum, ut δύμι, vide Etymol. Mag. in vocibus Δῦ et Δύω.—γαῖαν ἐδύτην. Il. Z. 19.

Imperfectum.

	Sing.			Dual.				Plural.	
1	ἐτίθην,	ης,	η,	ε		έ		ε	
2	ἵστην,	ης,	η,	α	τον,	ά	την	α	μεν, τε, σαν.
3	ἐδίδων,	ως,	ω,	ο		ό		ο	
4	ἐζεύγνυν,	υς,	υ,	υ		ύ		υ	

Atticum imperfectum usitatius.

1	ἐτίθεον—ουν	κ. τ. λ. more contractorum.
2	ἵσταον—ων	
3	ἐδίδοον—ουν	

Aoristus β.

	Sing.			Dual.		Plural.		
1	ἔθην,	ἔθης,	ἔθη	ετον,	έτην	εμεν,	ετε,	εσαν.
2	ἔστην,	ἔστης,	ἔστη	ητον,	ήτην	ημεν,	ητε,	ησαν.*
3	ἔδων,	ἔδως,	ἔδω	οτον,	ότην	ομεν,	οτε,	οσαν.

Aoristus secundus per omnes personas, sicut imperfectum inflectitur, excepto, quòd in plurali ac duali vocalem retinet longam, præter ἔθην, ἔδων, et ἧν, à verbo ἵημι, *mitto*.

Ex verbis in ω tempora Anomala.

Fut. 1. θήσω.—2. στήσω.—3. δώσω.

Aor. 1. ἔθηκα.—2. ἔστησα.—3. ἔδωκα.

Præt. 1. τέθηκα et τέθεικα } 2. ἕστηκα.—3. δέδωκα.

* Et ἵστασαν. Hom. passim.

Participia.

	Præsens.				Aoristus β.		
1	τιθεὶς,	εῖσα,	έν.	1	θεὶς,	θεῖσα,	θέν.
2	ἱστὰς,	ᾶσα,	άν.	2	στὰς,	στᾶσα,	στάν.
3	διδοὺς,	οῦσα,	όν.	3	δοὺς,	δοῦσα,	δόν.
4	ζευγνὺς,	ῦσα,	ύν.				

Formatio Temporum.

De præsenti jam suprà dictum est.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsenti, mutando μι in ν, et præponendo augmentum; ut, τίθημι, ἐτίθην.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur à præsenti, mutando μι in ν, abjiciendo reduplicationem, et præponendo augmentum; ut, τίθημι, ἔθην· ἵστημι, ἔστην.

Si verbum caret reduplicatione, idem est imperfectum et aoristus secundus.

II. Vox Passiva.

Præsens formatur à præsenti activo, mutando μι in μαι, et resumendo vocalem brevem in penultimâ; ut, τίθημι, τίθεμαι· præter ἄημαι, δίζημαι, cum paucis forsan aliis.

Præsens.

	Sing.		Dual.		Plural.	
1	τίθεμαι,	ε σαι,* ται	έ μεθον,	ε σθον, σθον	έ μεθα,	ε σθε, νται.
2	ἵςαμαι,	α σαι,* ται	ά μεθον,	α σθον, σθον	ά μεθα,	α σθε, νται.
3	δίδομαι,	ο σαι,* ται	ό μεθον,	ο σθον, σθον	ό μεθα,	ο σθε, νται.
4	ζεύγνυμαι,	υ σαι,* ται	ύ μεθον,	υ σθον, σθον	ύ μεθα,	υ σθε, νται.

Imperfectum.

	Sing.		Dual.		Plur.	
1	ἐτιθέμην,	ε σο, το	έ μεθον,	ε σθον, έ σθην	έ μεθα,	ε σθε, ντο.†
2	ἱςάμην,	α σο, το	ά μεθον,	α σθον, ά σθην	ά μεθα,	α σθε, ντο.†
3	ἐδιδόμην,	ο σο, το	ό μεθον,	ο σθον, ό σθην	ό μεθα,	ο σθε, ντο.†
4	ἐζευγνύμην,	υ σο, το	ύ μεθον,	υ σθον, ύ σθην	ύ μεθα,	υ σθε, ντο.†

* Atticè, τίθη, ἵςη. Sic κάθη, δύνη.

† Ex verbis in μι Tempora Anomala. 1. Præteritum, τίθειμαι.—2. ἕςημαι.—3. δέδομαι. Plusquam perfectum et Paulo post fut. inde regulariter.—1. Aor. prim. ἐτέθην—2. ἱςάθην.—3. ἐδόθην. Fut. primum inde regulariter.

IMPERATIVUS.

Præsens.

	Sing.		Dual.		Plural.	
1	τίθεσο,*	έ	ε	έ	ε	έ
2	ἵϛασο,	ά σθω	α σθον	ά σθων	α σθε	ά σθωσαν.
3	δίδοσο,	ό	ο	ό	ο	ό
4	ζεύγνυσο,	ύ	υ	ύ	υ	ύ

OPTATIVUS.

Præsens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τιθεί εῖ	εί εῖ εί	εί εῖ
2	ἱϛαί, μην, αῖ, ο, το	αί, μεθον, αῖ, σθον, αί, σθην	αί, μεθα, αῖ, σθε, ντο.
3	διδοί οῖ	οί οῖ οί	οί οῖ

SUBJUNCTIVUS.

Præsens.

	Sing.	Dual.	Plur.
1	τιθῶ ῆ, ῆ	ῆ	ῆ
2	ἱϛῶ, μαι, ᾷ, ᾶ, ται	ώμεθον, ᾶ, σθον, σθον	ώμεθα, ᾶ, σθε, ῶνται.
3	διδῶ ῷ ῶ	ῶ	ῶ

* Iones tollunt σ, deinde Attici contrahunt, τίθεο, τίθου· ἵϛαο, ἵϛω· δίδοο, δίδου.

	Infinitivus.	Participium.	
	Præsens.	Præsens.	
1	τίθεσθαι	τιθέμενος	μένη, μενον.
2	ἵστασθαι	ἱστάμενος	
3	δίδοσθαι	διδόμενος	
4	ζεύγνυσθαι	ζευγνύμενος	

III. Vox Media.

Indicativus.

Præsens et imperfectum sunt eadem cum præsenti et imperfecto passivis.

Aoristus secundus formatur à præsenti, mutando μαι in μην, abjiciendo reduplicationem, et præponendo augmentum; ut, τίθεμαι, ἐθέμην· ἵςαμαι, ἐςάμην.

Aoristus β.

	Sing.		Dual.			Plural.	
1	ἐθέ μην,	ἔθε σο*, το	ἐθέ μεθον,	ἔθε σθον,	ἐθέ σθην	ἐθέ μεθα,	ἔθε σθε, ντο †
2	ἐςά	ἔςα	ἐςά	ἔςα	ἐςά	ἐςά	ἔςα
3	ἐδό	ἔδο	ἐδό	ἔδο	ἐδό	ἐδό	ἔδο

* Ion. ἔθεο, ἔδοο. Att. ἔθου, ἔδου.

† Ex verbis in ω Tempora. Futurum primum et Aoristus primus regulariter ab Activis. Præteritum medium, ἕςηκα· Participium, ἑςαώς, ἑςώς.

IMPERATIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θέσο,* θέ	θέ	θέ
2	ϛάσο, ϛά, σθαι	ϛά, σθον, σθων	ϛά, σθε, σθωσαν.
	δόσο,* δό	δό	δό

OPTATIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θεί εῖ	εί εῖ εί	εί εῖ
2	ϛαί, μην, αῖ, ο, το	αί, μεθον, αῖ, σθον, αί, σθην,	αί, μεθα, αῖ, σθε, ντο.
3	δοί οῖ	οί οῖ, οί	οί οῖ

SUBJUNCTIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θῶ ῇ, ῆ	ῆ	ῆ
2	ϛῶ, μαι, ᾷ, ᾶ, ται	ώμεθον, ᾶ, σθον, σθον	ώμεθα, ᾶ, σθε, ῶνται.
3	δῶ ῷ, ῶ	ῶ	ῶ

* Ion. θέο, δόο. Att. θοῦ, δοῦ.

Infinitivus.	Participium.
Aor. β.	Aor. β.
1 θέ	1 θέ
2 στά, σθαι	2 στά, μενος, μένη, μενον.
3 δό	3 δό

Εἶμι, Eo, Ibo,*

VOX ACTIVA.

Indicativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἶμι, εἶς vel εἶ,† εἶσι,	ἴτον, ἴτον,	ἴμεν, ἴτε, εἶσι et ἴσι.
εἶσθα Æ.		ἴμες D. ἴασι I.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἶν, εἶς, εἶ,	ἴτον, ἴτην,	ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.
ἤειν, ἤεις, ἤει P.		ἴμες D. ἤισαν P.‡

---

* Poëtis interdum temporis præsentis, sed Oratoribus semper est futuri.

† Theoc.—Unde ἄπει, *abis*, vel *abibis*.

‡ Ab inusitato aoristo primo εἶσα, tertio pl. εἶσαν, et inde ἤσαν et ἤισαν.—Aor. secund. ἴον, ἴες, ἴε, κ. λ.

Præter. εἶκα.
Pl. perf. εἴκειν. Att. ἤκειν.
Fut. 1. med. εἴσομαι.
Aor. 1. med. εἰσάμην.
Præt. med. εἶα. Att. ᾖα. Ion. ᾔια.
Pl. perf. ᾔειν.

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἴθι vel εἶ, ἴτω,	ἴτον, ἴτων,	ἴτε, ἴτωσαν.

Infinitivus.

Ἴναι, vel εἶναι, vel ἰέναι.
ἴμεν I. ἴμεναι D. ἀείμεν D.

Ἵημι, *Mitto.**

VOX ACTIVA.

Indicativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵημι, ἵης, ἵησι,	ἵετον, ἵετον	ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι.
		ἱᾶσι. I.
		ἱᾶσι A.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵην, ἵης, ἵη,	ἵετον, ἱέτην,	ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.
Εἷον, εἷες, εἷε, &c. &c. P.		ἷεν B.

Atticè ἵουν, ἵεις, ἵει, more contractorum.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
Ἧν, ἧς, ἧ,	ἕτον, ἕτην,	ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

---

* Fut. 1. ἥσω. Aor. primus ἧκα pro ἧσα. Att. ἕηκα. Præter εἷκα, et ἕωκα. Part. εἱκὼς, unde ἀφεικὼς, *qui dimisit.*

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵεθι, ἱέτω,	ἵετον, ἱέτων,	ἵετε, ἱέτωσαν.

Atticè ἵει, more contractorum.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἕς, ἕτω,	ἕτον, ἕτων,	ἕτε, ἕτωσαν.

Optativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἱείην, ἱείης, ἱείη,	ἱείητον, ἱειήτην,	ἱείημεν, ἱείητε, ἱείησαν.

Legitur ἱοίμι, οις, οι, &c.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἵην, εἵης, εἵη,	εἵητον, εἱήτην,	εἵημεν, εἵητε, εἵησαν.

Subjunctivus.

Præsens ἐάν.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ,	ἵητον, ἵητον	ἵωμεν, ἵητε, ἵωσι.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ὦ, ᾗς, ᾗ,	ἧτον, ἧτον,	ὧμεν, ἧτε, ὧσι.
ἴω, ἴῃς, ἴῃ, &c. I.		
εἴω, εἴῃς, εἴῃ, &c. P.		

Infinitivus.

Præsens.	Aor. β.
Ἱέναι.	Εἶναι.
ἱέμεναι D.	ἕμεναι A. D.
ἵμεν I.	ἕμεν I.

Participium.

Præsens.

Nom.	Gen.
Ἱεὶς, ἱεῖσα, ἱὲν,	Ἱέντος, ἱείσης, ἱέντος.

Aoristus β.

Nom.	Gen.
Εἷς, εἷσα, ἕν,	Ἑντὸς, εἵσης, ἑντός.

"Ἴημι, *vado,* eâdem planè ratione declinatur. Ab Oratoribus tantùm usurpantur, ἀπίασι in Indicativo, ἀπιῶσι in Subjunct. ἀπιέναι in Infin.

VOX PASSIVA.

Indicativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται,	ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον,	ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο,	ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην	ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.*

Imperativus.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵεσο, ἱέσθω,	ἵεσθον, ἱέσθων,	ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

VOX MEDIA.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἕμην, ἕσο, ἕτο, ἕο I. οὗ A.	ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην,	ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο.

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἕσο, ἕσθω, ἕο I. οὗ A.	ἕσθον, ἕσθων,	ἕσθε, ἕσθωσαν.

Optativus.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἵμην, εἷο, εἷτο,	εἵμεθον, εἷσθον, εἵσθην,	εἵμεθα, εἷσθε, εἷντο.†

* Perf. εἷμαι, tertia pl. εἷνται, unde ἀφεῖνται, ἀνεῖνται. Att ἀφέωνται, ἀνέωνται. Aor. 1. εἵθην.

† Legitur οἷντο in compositis.

Subjunctivus.

Præsens ἰῶ.

Sing.	Dual.	Plur.
Ὦμαι, ᾖ, ἦται,	ὤμεθον, ἦσθον, ἦσθον,	ὤμεθα, ἦσθε, ὦνται.

Infinitivus.

Aoristus β.

Ἕσθαι.

Participium.

Aoristus β.

Nom.	Gen.
Ἕμενος, ἑμένη, ἕμενον,	ἑμένου, ἑμένης, ἑμένου.

Ἵμαι, *concupisco*, eandem habet inflexionem, sed ultra imperfectum vix invenitur.

Ἴσημι, *Scio*.

VOX ACTIVA.

Indicativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἴσημι, ἴσης, ἴσησι,	ἴσατον, ἴσατον,	ἴσαμεν, ἴσατε,* ἰσᾶσι.
ἴσαμι D. ἴσατι D.	ἴστον Sync.	ἴσμεν Sync. ἴσαντι D.
		ἴδμεν D.

* Sync. ἴστε. Sic in Comp. κάτιστε, *scitis*.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
...ην, ἵστης, ἵστη,	ἵσταΊον, ἱστάτην,	ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.
		Sync. ἵσαν.

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
...αθι, ἱστάτω,	ἵσταΊον. ἱστάτων,	ἵσταΊε, ἱστάτωσαν.
..., ἵστω, &c. Sync.		ἵστων A.

INFINITIVUS.

Præsens.

Ἱστάναι.

ἱστάμεναι et ἴδμεν D. ἵσαμεν I. ἴσμεν Sync.

PARTICIPIUM.

Ἱστὰς, ἱστᾶσα, ἱστάν.

VOX PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
...αμαι, et ἵσαμαι, σαι, ται,	άμεθον, ασθον, ασθον,	άμεθα, ασθε,
...ταμαι, σαι, &c. Comp.		ανται.

ἱπίστη A.
ἐπίσηαι I.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο,	άμεθον, ασθον, άσθην,	άμεθα, ασθε, αντο.

ἐπιστάμην, ἐπίστασο, &c. Comp.
ἠπιστάμην A. ἐπίστασο I.
ἐπίστω A.

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἵστασο, ἱστάσθω,	ἵστασθον, ἱστάσθων,	ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

ἐπίστασο, &c. Comp.
ἐπίστασο I.
ἐπίστω A.

Infinitivus.

Ἵστασθαι. Compositum ἐπίστασθαι.

Participium Compositum.

Nom.	Gen.
Ἐπιστάμενος, αμένη, άμενον	αμένου, αμένης, αμένου.

Φημὶ, *Dico.*

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φημὶ, φὴς, φησὶ,	φατὸν, φατὸν,	φαμὲν, φατὲ, φασί.
φαμὶ D. φατὶ D.		φαντὶ et φατὶ D.
ἡμὶ, ἧς, ἦτι; ἦσθα, ἠσὶ } Æ.		

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἔφην, ἔφης, ἔφη,	ἔφατον, ἐφάτην,	ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.
ἔφαν D. ἔφα D.		ἔφαν B.
		φὰν I. et B.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἔφην, ἔφης, ἔφη,	ἔφητον, ἐφήτην,	ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.
ἔφαν D. ἔφα D.		ἔφαν B.
ἔφησθα Æ.		φὰν I et B.
ἦν, ἧς, ἦ P.		

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φάθι, φάτω,	φάτον, φάτων,	φάτε, φάτωσαν.

Optativus.

Praesens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φαίην, φαίης, φαίη,	φαίητον, φαιήτην,	φαίημεν, φαίητε, ησαν.
		φαῖμεν A.

Subjunctivus.

Praesens ἴω.

Sing.	Dual.	Plur.
Φῶ, φῇς, φῇ,	φῆτον, φῆτον,	φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

Infinitivus.

Φάναι.

φάμεν.

Participium.

Nom.	Gen.
Φὰς, φᾶσα, φὰν,	φαντὸς, φάσης, φαντός.

VOX MEDIA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
φάσαι, φάται,	φάμεθον, φάσθον, φάσθον,	φάμεθα, φάσθε, φάνται.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
ν, ἔφασο, ἔφατο,	ἐφάμεθον, ἔφασθον, ἐφάσθην,	ἐφάμεθα, ἔφασθε, ἔφαντο.

IMPERATIVUS.

ing.	Dual.	Plur.
φάσθω,	φάσθον, φάσθων,	φάσθε, φάσθωσαν.

INFINITIVUS.

Φάσθαι.

PARTICIPIUM.

Nom.	Gen.
νος, φαμένη, φάμενον,	φαμένου, φαμένης, φαμένου.

VERBALIA.

VERBALIA omnia fere deducuntur rejiciendo reduplicationem vel augmentum, et mutando terminationem;

I. A primâ personâ præteriti passivi in

μα, ut, γράμμα, *litera.*
μη, ut, γραμμή, *linea.*
μος, ut, δεσμὸς, *vinculum.*
μων, ut, νοήμων, *intelligens.*

II. A secundâ personâ præteriti passivi in

ια, ut, δοκιμασία, *probatio.*
ις, ut, ποίησις, *poesis.*
Adjectiva in σιος, ut, θαυμάσιος, *admirabilis;*
et in σιμος, ut, χρήσιμος, *utilis.*

III. A tertiâ personâ præteriti passivi

1. Masculina in

τηρ, ut, χαρακτὴρ, *character.*
της, ut, ποιητὴς, *poëta.*
τικος, ut, κριτικὸς, *judicialis.*
τος, ut, ἀκουστὸς, *audibilis.*
τωρ, ut, κοσμήτωρ, *princeps.*
τηριος, ut, λυτήριος, *liberatorius.*

2. Fœminina in

- τις, ut, πίστις, *fides*,
- τρα, ut, ὀρχήστρα, *orchestra*, *i. e.* illa theatri pars, in quâ chorus saltabat.
- τρις, ut, ὀρχηστρὶς, *saltatrix*.
- τυς, ut, ὀρχηστὺς, *ars saltandi*.

3. Neutra in

- τηριον, ut, ποτήριον, *poculum*.
- τρον, ut, δίδακτρον, *minerval*.
- Adjectiva positionis in έος, έα, έον· ut, οἰστέος, οἰστέα, οἰστέον, *ferendus*, *a*, *um*.

IV. A præterito medio in

- ευς, ut, τομεὺς, *sector*.
- η, ut, ἐπιστολὴ, *epistola*.
- ιον, ut, λόγιον, *oraculum*.
- ος, ut, λόγος, *sermo*.

Paucula quædam descendunt ab ipso themate, ut, λευκὸς, *candidus*, à λεύσσω, *video*; et ab aoristo secundo, ut, φυγὴ, *fuga*, ab ἔφυγον.

Quædam à præterito activo, ut, διδαχὴ, *doctrina*; ταραχὴ, *tumultus*; ἁφὴ, *tactus*: et ab aoristo primo, ut, δόξα, *opinio*; θήκη, *theca*.

VERBALIA.

VERBALIA omnia fere deducuntur rejiciendo reduplicationem vel augmentum, et mutando terminationem;

I. A primâ personâ præteriti passivi in

μα, ut, γράμμα, *litera.*
μη, ut, γραμμὴ, *linea.*
μος, ut, δεσμὸς, *vinculum.*
μων, ut, νοήμων, *intelligens.*

II. A secundâ personâ præteriti passivi in

ια, ut, δοκιμασία, *probatio.*
ις, ut, ποίησις, *poesis.*
Adjectiva in σιος, ut, θαυμάσιος, *admirabilis;*
et in σιμος, ut, χρήσιμος, *utilis.*

III. A tertiâ personâ præteriti passivi

1. Masculina in

τηρ, ut, χαρακτὴρ, *character.*
της, ut, ποιητὴς, *poeta.*
τικος, ut, κριτικὸς, *judicialis.*
τος, ut, ἀκουστὸς, *audibilis.*
τωρ, ut, κοσμήτωρ, *princeps.*
τηριος, ut, λυτήριος, *liberatorius.*

2. Fœminina in

- τις, ut, πίστις, *fides*,
- τρα, ut, ὀρχήστρα, *orchestra*, *i. e.* illa theatri pars, in quâ chorus saltabat.
- τρις, ut, ὀρχηστρὶς, *saltatrix*.
- τυς, ut, ὀρχηστὺς, *ars saltandi*.

3. Neutra in

- τηριον, ut, ποτήριον, *poculum*.
- τρον, ut, δίδακτρον, *minerval*.
- Adjectiva positionis in έος, έα, έον· ut, οἰστέος, οἰστέα, οἰστέον, *ferendus*, *a*, *um*.

IV. A præterito medio in

- ευς, ut, τομεὺς, *sector*.
- η, ut, ἐπιστολὴ, *epistola*.
- ιον, ut, λόγιον, *oraculum*.
- ος, ut, λόγος, *sermo*.

Paucula quædam descendunt ab ipso themate, ut, λευκὸς, *candidus*, à λεύσσω, *video*; et ab aoristo secundo, ut, φυγὴ, *fuga*, ab ἔφυγον.

Quædam à præterito activo, ut, διδαχὴ, *doctrina*; ταραχὴ, *tumultus*; ἀφὴ, *tactus*: et ab aoristo primo, ut, δόξα, *opinio*; θήκη, *theca*.

IMPERSONALIA.

'ΑΝΗΚΕΙ, et προσήκει, *convenit;* ἀνῆκε, et προσῆκε, *conveniebat.*

'Αρέσκει, *placet;* ἤρεσκε, *placebat;* ἀρέσει, *placebit;* ἤρεσε, *placuit.*

Δεῖ, *oportet;* ἔδει, *oportebat;* δεήσει, *oportebit;* ἐδέησε, *oportuit;* Infin. δεῖν, *oportere.* Particip. δέον, *quod oportet.*

Δοκεῖ, *videtur;* ἐδόκει, *videbatur;* δόξει, *videbitur;* ἔδοξε, *visum est.*

Μέλει, *curæ est;* ἔμελε, *curæ erat;* μελήσει, *curæ erit;* ἐμέλησε, *curæ fuit.* Particip. μέλον, *quod curæ est.*

Χρὴ, *oportet;* ἔχρην, et χρῆν, *oportebat;* χρήσει, *oportebit;* χρείη, *oporteat;* χρῆναι, *oportere.*

Compositum ἀπόχρη, *sufficit;* ἀπέχρη, *sufficiebat;* ἀποχρήσει, *sufficiet;* ἀπέχρησε, *suffecit;* Infin. ἀποχρῆν, *sufficere.* Particip. ἀποχρῶν, *quod sufficit.*

Passiva impersonalia sunt, ἐνδέχεται, *accidit;* εἵμαρται, et πέπρωται, *in fatis est.*

VERBA DEFECTIVA.

VERBA defectiva sunt, quæ solùm usque ad imperfectum communiter conjugantur; et si quæ tempora habent præter ea, mutuantur illa à verbis aliis, quorum præsens non est in usu.

Illa autem sunt in βω gravitona, quæ penultimam habent vel in ε solum, vel cum immutabili; ut, στέϐω, στίλϐω, ῥέμβω, φέρϐω.

In άνω gravitona, ut, λαμϐάνω, μανθάνω.

In σκω, quâvis præcedente vocali, ut, γινώσκω.

In άθω, ut, κιάθω· έθω, ut, τελέθω· ύθω, ut, μινύθω· θω, cum implicatione consonantis, ut, ἄχθω, ἔσθω.

In είνω hyperdissyllaba, ut, φαείνω, ἀλεείνω, ἐρεείνω.

Item quæ ante ω duas habent consonantes, quarum altera est liquida, ut, δάκνω.

Quæ in ω purum desinunt, præcedente υι diphthongo, ut, ἀγυίω, ὀπυίω.

Quæ in δω, si præcedat ν, vel λ, ut, σπένδω, μέλδω.

Item in αίω, ut, κεδαίω,—et in είω, derivata à præsenti, vel futuro; ut, à τελέω, τελείω, ἐτέλειον, *perficio*; γαμέω, *uxorem duco*, γαμήσω, γαμησείω, *uxorem ducere cupio*; βρόω, *edo*, βρώσω, βρωσείω,

edere cupio; ὄπτω, *video*, ὄψω, ὀψείω, *videre cupio*; πολεμέω, *bellum gero*, πολεμήσω, πολεμησείω, *bellaturio*.

Sic quæ ex contractis Attici fecerunt incontracta; αὐλέω, αὐλῶ, αὔλω, ηὖλον· ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀλέξω· ἑψέω, ἑψῶ, ἕψω· quæ à circumflexis suis reliqua tempora mutuantur, αὐλήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω.

Sic quæ propter consonantem aliquam injectam ε mutârunt in ι· ut, μένω, μίμνω, ἔμιμνον· τέκω, τίκτω· ἐνέπω, ἐνίσπω· γένομαι, γίγνομαι· at ἕπω, ἕσπω, ἕσπω· ἕπομαι, ἕσπομαι, ε non mutant: amittunt tamen illud subinde; ut, σπέτε pro ἕσπετε, σπέσθαι pro ἕσπεσθαι, σπόμενος pro ἑσπόμενος.

Plurima etiam sunt, quæ unicum tantum tempus habent; ut, οἴσω, *feram*, &c.

VERBA ANOMALA.

Anomala quæ non æqualiter, ut cætera verba, conjugantur, sed ab aliis verbis quædam tempora mutuantur.

A.

'ΑΓΑΜΑΙ, *miror*, imperf. ἠγάμην. Reliqua tempora ab ἀγάζομαι.

Ἄγνυμι, *frango*, fut. ἄξω, aor. 1. ἔαξα, [unde καὶ ἔαξα] aor. 2. ἔαγον, aor. 2. pass. ἐάγην, perf. m. ἔαγα. Atticè hæc omnia.

Ἄγω, *ago*, vel *duco*, præt. Att. ἀγήοχα.

Ἁνδάνω, et Ἅδω, *placeo*, fut. ἁδήσω, præt. ἅδηκα. præt. m. ἦδα, et ἔαδα Att. εὔαδα Poët. et Æol.

Αἱρέω, *capio*, aor. 2. εἷλον, m. εἱλόμην, ab ἕλω, inusitato.

Αἰσθάνομαι, *sentio*, fut. m. αἰσθήσομαι, aor. 2. ᾐσθόμην, præt. pass. ᾔσθημαι.

Ἁλίσκω, *capio*, fut. ἁλώσω, præt. ἥλωκα, et Att. ἑάλωκα, aor. 2. ἥλων, unde partic. ἁλοὺς, tanquam ab ἅλωμι. Sic ἀναλίσκω, *absumo*.

Ἁμαρτάνω, *pecco*, fut. ἁμαρτήσω, aor. 2. ἥμαρτον, poët. ἤμβροτον.

Αὐξάνω, et Αὔξω, *augeo*, fut. αὐξήσω, tanquam ab αὐξέω, unde etiam omnia tempora à futuro derivata.

B.

Βαίνω, *vado*, fut. βήσομαι, præt. βέβηκα, præt. m. βέβαα, aor. 2. ἔβην.

Βάλλω, *mitto*, fut. βαλῶ, βαλήσω et βλήσω, præt. βέβληκα.

Βλαςάνω, *germino*, fut. βλαςήσω, aor. 2. ἔβλαςον.

Βέλομαι, *volo*, fut. βελήσομαι, præt. p. βεβέλημαι, aor. 1. pass. ἐβελήθην, præt. m. βέβελα.

Βρώσκω, βιβρώθω, et βιβρώσκω, *edo*, fut. βρώσω, aor. 1. ἔβρωσα, præt. βέβρωκα, aor. 2. ἔβρων.

Γ.

Γαμέω, *duco uxorem*, aor. 1. ἐγάμησα et ἔγημα, aor. 1. m. ἐγημάμην.

Γηράσκω, *senesco*, fut. γηράσω, part. γηράς.

Γίνομαι, *sum, fio, nascor*, fut. γενήσομαι, præt. p. γεγένημαι, præt. m. γέγονα, γέγαα, aor. 2. m. ἐγενόμην, aor. 1. m. ἐγεινάμην, *genui*, vel *peperi*.

Γινώσκω, *cognosco*, fut. γνώσομαι, aor. 1. ἔγνωσα, præt. ἔγνωκα, aor. 2. ἔγνων.

Δ.

Δαίω, *disco*, fut. δαήσομαι, præt. δεδάηκα, præt. m. δέδαα.

Δάκνω, *mordeo*, fut. δήξομαι, aor. 2. ἔδακον, aor. 1. p. ἐδήχθην.

Δαρθάνω, *dormio*, fut. δαρθήσομαι, aor. 2. ἔδαρθον, ἔδραθον Poët.

Δείδω, *timeo*, fut. δείσομαι, præt. δέδοικα, δείδοικα, et δέδοια, Ion. præt. m. δέδια et δείδια.

Δέω, *desum*, vel *careo*, præt. δεδέηκα, aor. 1. ἐδέησα et ἐδεύησα, fut. m. δεύσομαι, aor. 1. p. ἐδεήθην.

Διδάσκω, *doceo*, fut. διδάξω et διδασκήσω, aor. 1. ἐδίδαξα.

Διδράσκω, *fugio*, aor. 2. ἔδρην.

Δοκέω, *existimo*, *videor*, fut. δόξω et δοκήσω, aor. 1. ἔδοξα et ἐδόκησα.

Δύναμαι, *possum*, fut. δυνήσομαι, imperf. ἐδυνάμην, aor. 1. pass. ἐδυνάσθην et ἐδυνήθην, aor. 1. m. ἐδυνησάμην.

E.

Ἔδω, ἔσθω, vel ἐσθίω, *edo*, præt. ἦκα, ἔδηκα, et Att. ἐδήδοκα, præt. p. ἐδήδομαι et ἐδήδεσμαι, præt. m. ἦδα et ἔδηδα.

Ἐθέλω, vel Θέλω, *volo*, fut. ἐθελήσω et θελήσω.

Εἴδω, *video*, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον et ἴδον, p. m. οἶδα.

Ἐλαύνω, *abigo*, fut. ἐλάσω, tanquam ab ἐλάω, unde etiam omnia tempora à futuro derivata; præt. p. ἤλαμαι et ἤλασμαι, unde etiam duo aor. 1. ἠλάθην et ἠλάσθην.

Ἔλπομαι, *spero*, præt. m. ἔολπα, plusq. p. m. ἐόλπειν et ἐώλπειν.

Ἔρχομαι, *venio*, fut. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον, Sync. ἦλθον, præt. m. ἤλυθα.

Εὑρίσκω, *invenio*, fut. εὑρήσω, aor. 2. εὗρον, præt. p. εὕρημαι, aor. 1. p. εὑρέθην, aor. 1. m. εὑρησάμην et εὑράμην, aor. 2. m. εὑρόμην.

Ἔχω, *habeo*, fut. ἕξω et σχήσω, præt. ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον, præt. p. ἔσχημαι, aor. 1. p. ἐσχέθην, aor. 2. m. ἐσχόμην.

Θ.

Θιγγάνω, *tango*, fut. θίξω, aor. 2. ἔθιγον.

Θνήσκω, *morior*, præt. τέθνηκα, τέθνεικα et τέθνεια, præt. m. τέθναα, aor. 2. ἔθανον.

I.

Ἱκνέομαι, *pervenio*, fut. ἵξομαι, aor. 2. m. ἱκόμην, præt. p. ἷγμαι.

Ἴπταμαι, *volo*, fut. πτήσομαι, aor. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην.

K.

Καίω, *uro*, fut. καύσω, aor. 1. ἔκαυσα et ἔκηα.

Κλαίω, *fleo*, fut. κλαύσω, præt. κέκλαυκα.

Κραίνω et Κραιαίνω, *perficio*, aor. 1. ἐκρήηνα, præt. p. κεκράανμαι, aor. 1. p. ἐκρααάνθην.

Λ.

Λαγχάνω, *sortior*, aor. 2. ἔλαχον, præt. m. λέλογχα.

Λαμβάνω, *capio*, fut. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον.

M.

Μανθάνω, *disco*, fut. μαθήσομαι, aor. 2. ἔμαθον.

Μάχομαι, *pugno*, fut. μαχέσομαι et μαχήσομαι, præt. p. μεμάχημαι, fut. 2. m. μαχοῦμαι.

Μέλλω, *futurus sum*, fut. μελλήσω.

Μέλω, μέλομαι, *curo*, fut. μελήσομαι, præt. m. μέμηλα.

Μιμνήσκω, *in memoriam revoco*, fut. μνήσω.

N.

Ναίω, *habito*, fut. νάσσομαι, aor. 1. ἔνασσα, *habitare feci*, aor. 1. p. ἐνάσθην.

O.

Ὄζω, *oleo*, ὄσω, ὀζέσω et ὀζήσω, aor. 1. ὤζεσα, præt. ὦζηκα, præt. m. ὦδα, Att. ὄδωδα, et Poët. ὤδοδα.

Οἴομαι et οἶμαι, *puto*, imperf. ᾠόμην et ᾤμην, fut. οἰήσομαι, præt. p. ᾦμαι, aor. 1. p. ᾠήθην.

Οἴχομαι, *eo*, fut. οἰχήσομαι, præt. p. ᾤχημαι.

Ὀλισθαίνω, *cado*, fut. ὀλισθήσω, aor. 2. ὤλισθον.

Ὀφείλω et ὄφλω, *debeo*, fut. ὀφειλήσω et ὀφλήσω, aor. 2. ὤφελον, quod usurpatur adverbialiter, vel solum, vel cum particulis, αἰ, αἴθε, εἰ, εἴθε, et ὡς, sicut ὄφελον.

Π.

Πάσχω, *patior*, fut. πείσομαι, præt. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον.

Πεταννύω, et πετάννυμι, *expando*, fut. πετάσω, præt. πεπέτακα et πέπτακα.

Πίνω, *bibo*, fut. πώσω, præt. πέπωκα, aor. 2. ἔπιον, imper. πῶθι, præt. p. πέπομαι et πέπωμαι, aor. 1. p. ἐπόθην.

Πιπράσκω, *vendo*, fut. πράσω, præt. p. πέπραμαι, aor. 1. p. ἐπράθην.

Πίπτω, *cado*, fut. πτώσω, præt. πέπτωκα, aor. 1. ἔπεσα, aor. 2. ἔπεσον, fut. 1. vel 2. m. πεσοῦμαι.

Πυνθάνομαι, *interrogo*, *audio*, fut. πεύσομαι, aor. 2. ἐπυθόμην, præt. p. πέπυσμαι.

Ρ.

Ῥέζω, *facio*, fut. ῥέξω et ἔρξω, aor. 1. ἔῤῥεξα, præt. m. ἔοργα, pro ἔῤῥογα.

Ῥέω, *fluo*, fut. ῥεύσω et ῥυήσω, præt. ἐῤῥύηκα, aor. 2. p. ἐῤῥύην.

Ῥωννύω, et ῥώννυμι, *roboro*, fut. ῥώσω.

Ῥήσσω, *frango*, præt. m. ἔῤῥωγα.

Σ.

Σβεννύω, et σβέννυμι, *extinguo*, fut. σβέσω et σβήσομαι, præt. ἔσβεκα et ἔσβηκα, aor. 1. ἔσβεσα, aor. 2. ἔσβην.

Σπένδω, *libo*, fut. σπείσω.

Στορεννύω, Στορέννυμι, *sterno*, fut. ϛορέσω.—Στρωννύω, fut. σἼρώσω.

Τ.

ΤίκἼω, *pario*, fut. τέξω, aor. 2. ἔτεκον.

ΤἸράω, et τιἼραίνω, *perforo*, fut. τρήσω.

Τρέχω, *curro*, præt. δεδράμηκα, aor. 2. ἔδραμον.

Τυγχάνω, *sum*, *consequor*, fut. τυχήσω, aor. 2. ἔτυχον, fut. m. τεύξομαι.

Υ.

Ὑπισχνέομαι, *promitto*, fut. ὑποσχήσομαι, aor. 2. ὑπεσχόμην, præt. p. ὑπέσχημαι, aor. 1. p. ὑπεσχέθην.

Φ.

Φέρω, *fero*, fut. οἴσω, aor. 1. ἤνεγκα, et ἤνεικα, aor. 2. ἤνεγκον, præt. m. ἤνοχα, Att. ἐνήνοχα.

Φθάνω, *prævenio*, fut. φθάσω, aor. 2. ἔφθην.

Φύω, *gigno*, *nascor*, aor. 2. ἔφυν.

Χ.

Χάζω, χάζομαι, *recedo*, aor. 2. κέκαδον.—*capio*, ἔχαδον, præt. m. κέχανδα.

Χαίρω, *gaudeo*, fut. χαιρήσω, præt. p. κεχάρημαι.

Ω.

Ὠθέω, *pello*, fut. ὤσω, aor. 1. ὦσα, ὤθησα, præt. p. ὦσμαι.

ADVERBIUM.

Adverbium est aut primarium, ut, νῦν, *nunc*, τότε, *tunc*; aut derivatum in ςὶ, ut, Ἑλληνιςὶ, *Græcè*, Ῥωμαϊςὶ, *Latinè*; item in δὸν, ut, κυνηδὸν, *caninè*; in ην, ut, κρύϐδην, *secretò*; in ει, ut, πανσυδεὶ, *omninò*, *prorsus*; et in αξ, ut, ὀδὰξ, *mordicus*.

A genitivo plurali nominis adjectivi ducitur adverbium in ως· ut, τῶν ἀληθῶν, ἀληθῶς, *verè*; τῶν ὀξέων, ὀξέως, *acutè*.

Porrò δε, σε, ζε, adjectiones syllabicæ, notæ sunt *ad* locum; θεν, θε, *de* loco; θι, σι, χȣ, χῆ, *in* loco: ut, ȣ̓ρανόνδε, *ad cœlum*; ἐκεῖσε, *illuc*; ἔραζε, *ad terram*; ȣ̓ρανόθε, *de cœlo*; πάνθοθι, πανταχȣ, πανταχῆ, *ubique*, *ubivis*.

Ἀρι, ἐρι, ἀγα, βρι, δα, ζα, βȣ, λα, λι, aliis præfixæ dictionibus, earum adaugent significata; ut, δῆλος, *manifestus*, ἀρίδηλος, vel ἐρίδηλος, *valdè manifestus*: νη* et νε in compositione privant; ut, νήπιος, *infans*; νέπȣς, *pedibus carens*.

Εὐ † in compositione præstantiæ seu laudis significationem inducit; ut, εὐειδὴς, *pulcher*; εὔοσμος, *suaveolens*; aut facilitatis, ut, εὐκίνητος, *fa-*

* Nonnunquam etiam, sed rarissimè, augent; ut, νήδυμος, *valdè dulcis*; νήχυτος, *latè fluens*.

† Aliquando etiam compositi significationem minuit; ut, εὔωρος, *negligens*; εὐτελὴς, *vilis*.

cilè mobilis; aut felicitatis, ut, εὔγαμος, *connubio felix.*

Δυς in compositione omnibus his significationibus adversatur; ut, δυσειδὴς, *deformis*; δύσοσμος, *fœtidus*; δυσκίνητος, *difficulter mobilis*; δύσγαμος, *connubio infelix.*

Ἄλφα in compositis privat, conjungit, et auget; ut, χάρις, *gratia*, ἄχαρις, *ingratus*; πάντες, *omnes*, ἅπαντες, *omnes simul*; ξύλον, *lignum*, ἄξυλος, *lignis plenus.*

Adjectiva neutralia sæpe adverbiascunt.

Adverbiis videntur accenseri interjectiones.

CONJUNCTIO.

CONJUNCTIONES adversativæ; καίπερ, εἰ καὶ, κἂν, κἂν εἰ, *etsi.*

Causales; γὰρ, καὶ γὰρ, ἢ γὰρ, γάρτοι, γάρπε, γὰρ δήπε, *nam, enim, etenim*; ȣ γὰρ ἀλλὰ, *non enim*; ὅτι, διὸ, διότι, καθότι, ἕνεκα poëticè, *quòd*; ἐπεὶ, *postquam*; ἵνα, ὡς, ὅπως, ὄφρα poëticè, ὥςε, *ut.*

Copulativæ; καὶ et τε, *que*; ἠδὲ, et ἰδὲ poëticè, *atque*; καὶ μέντοι, *atque*; καὶ μὴν καὶ, *quinetiam*; καί τοι καὶ, *atque adeo*; καὶ γὰρ αὖ, *rursus etiam.*

Connexivæ, seu conditionales; εἰ, cum compositis, ἐὰν, ἂν, ἢν, *si*; περ, εἰδὴ, εἰδήπερ, *siqui-*

dem; ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, ἐπειὴν, ἐπειὴ, *si, cùm, postquam, quandoquidem*; εἰ δ' ἄρα, *sin verò*.

Discretivæ; μὲν, *quidem*; δὲ, *verò*; γε, ἀτὰρ, ἀλλὰ, *saltem, sed, verùm*; μέντοι, *sanè, sed*; μέντοι γε, μέντοι γε, *nimirum tamen*; δέγε, δέπε, δέτοι, *autem*; δὲ δὴ, *jam verò*.

Disjunctivæ; ἢ, ἤτοι, ἤπε, *vel, aut, sive*.

Dubitativæ; ut, ἄρα, *num?* μῶν, *nunquid?*

Rationales, seu collectivæ; ἐν, ἄρα, ἐκῶν, τοιδὴ, τοίγαρτοι, τοιγαρῶν, τοίνυν, καὶ δὴ, τένεκα poëticè, *quare, ideo, igitur, idcirco, ergo*; ἔκεν,* *non igitur*.

Redditivæ; ὅμως, δήπε, γεδήπε, ἔμπης, *tamen*; ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ μὴν, ἀλλ' ἐν, *at enim, sed tamen, atqui, at verò*†; καίτοι, καίτοιγε, *atqui, sed, quanquam*.

Potentiales; ut, ἂν, κε, vel κεν.

Expletivæ, quæ, utcunque redundare videantur, suam tamen quæque vim, suumque sensum, licèt nonnunquam reconditiorem, habent; ῥα, κεν, νυ, πε, τοι, περ, πω, &c.

* In ἐκῶν prævalet τὸ ἐν· in ἔκων dominatur ὠ, quare sibi accentum vindicat. *Hoogev.*

† Ἀλλά γε ἄν, *at certè saltem*; ἀλλὰ δὴ καὶ, *imò etiam*.

cilè mobilis; aut felicitatis, ut, εὔγαμος, *connubio felix.*

Δυς in compositione omnibus his significationibus adversatur; ut, δυσειδὴς, *deformis*; δύσοσμος, *fœtidus*; δυσκίνητος, *difficulter mobilis*; δύσγαμος, *connubio infelix.*

Ἄλφα in compositis privat, conjungit, et auget; ut, χάρις, *gratia*, ἄχαρις, *ingratus*; πάντες, *omnes*, ἅπαντες, *omnes simul*; ξύλον, *lignum*, ἄξυλος, *lignis plenus.*

Adjectiva neutralia sæpe adverbiascunt.

Adverbiis videntur accenseri interjectiones.

CONJUNCTIO.

CONJUNCTIONES adversativæ; καίπερ, εἰ καὶ, κἂν, κἂν εἰ, *etsi.*

Causales; γὰρ, καὶ γὰρ, ἦ γὰρ, γάρτοι, γάρπου, γὰρ δήπου, *nam*, *enim*, *etenim*; οὐ γὰρ ἀλλὰ, *non enim*; ὅτι, διὸ, διότι, καθότι, ἕνεκα poëticè, *quòd*; ἐπεὶ, *postquam*; ἵνα, ὡς, ὅπως, ὄφρα poëticè, ὥστε, *ut.*

Copulativæ; καὶ et τε, *que*; ἠδὲ, et ἰδὲ poëticè, *atque*; καὶ μέντοι, *atque*; καὶ μὴν καὶ, *quinetiam*; καί τοι καὶ, *atque adeo*; καὶ γὰρ αὖ, *rursus etiam.*

Connexivæ, seu conditionales; εἰ, cum compositis, ἐὰν, ἂν, ἤν, *si*; περ, εἰδὴ, εἰδήπερ, *siqui-*

dem; ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, ἐπειῦν, ἐπειὴ, *si, cùm, postquam, quandoquidem*; εἰ δ' ἄρα, *sin verò*.

Discretivæ; μὲν, *quidem*; δὲ, *verò*; γε, ἀτὰρ, ἀλλὰ, *saltem, sed, verùm*; μέντοι, *sanè, sed*; μέντοι γε, μέντοι γε, *nimirum tamen*; δέγε, δέπε, δέτοι, *autem*; δὲ δὴ, *jam verò*.

Disjunctivæ; ἤ, ἤτοι, ἤπε, *vel, aut, sive*.

Dubitativæ; ut, ἆρα, *num?* μῶν, *nunquid?*

Rationales, seu collectivæ; οὖν, ἄρα, οὐκοῦν, τοιδὴ, τοίγαρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, καὶ δὴ, τοὔνεκα poëticè, *quare, ideo, igitur, idcirco, ergo*; οὔκουν,* *non igitur*.

Redditivæ; ὅμως, δήπε, γεδήπε, ἔμπης, *tamen*; ἀλλὰ γὰρ, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ μὴν, ἀλλ' οὖν, *at enim, sed tamen, atqui, at verò*†; καίτοι, καίτοιγε, *atqui, sed, quanquam*.

Potentiales; ut, ἂν, κε, vel κεν.

Expletivæ, quæ, utcunque redundare videantur, suam tamen quæque vim, suumque sensum, licèt nonnunquam reconditiorem, habent; ῥα, νυν, νυ, πε, τοι, περ, πω, &c.

---

* In οὐκοῦν prævalet τὸ οὖν· in οὔκουν dominatur οὐ, quare sibi accentum vindicat. *Hoogev.*

† Ἀλλά γε ἄν, *at certè saltem*; ἀλλὰ δὴ καὶ, *imò etiam*.

SYNTAXIS.

I. Verbum.

Verbum cohæret cum nominativo numero et personâ: ut,

Πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε·
Sæpe etiam stultus opportunè locutus est.

Exceptiones.

Neutra pluralia gaudent verbo singulari: ut,

Τῷ ἀργυρίῳ ὑπακούεσθαι πάντα·
Pecuniæ obediunt omnia:

Aliquando etiam masculina et fœminina; ut,

Οὐκ ἔστιν, οἵτινες ἀπέχονται·
Non sunt, qui abstinent:

Necnon fœminina; ut,

* Ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων·
Resonant voces modulorum.

Omne duale necessariò est plurale; ideoque nominativus dualis jungi possit verbo plurali: ut,

Ἄμφω ἔλεγον·
Ambo dicebant.

Contrà verò omne plurale non est duale.

---

* Vid. Not. *Ruhnk.* ad *Hom.* Hym. in Cer. v. 499.

II. Adjectivum.

ADJECTIVUM cum substantivo casu, genere, et numero consentit: ut,

Χρηςὸς ἀνὴρ ἐςι κοινὸν ἀγαθόν·
Vir bonus est commune bonum.

SUBSTANTIVUS tamen dualis jungi possit adjectivo plurali: ut,

Φίλας περὶ χεῖρε βάλωμεν·
Caras manus circumjiciamus.

Observationes.

ADJECTIVA composita et derivata, in *ος* desinentia, ferè communiter accipiuntur: ut,

Ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς·
Aurora roseis digitis apparuit.

Et quædam alia, non composita: ut,

Παντοίων ςομάτων λάλον εἰκόνα·
Omnigenæ vocis loquacem imaginem.

ADJECTIVA sæpe permutant suum substantivum in genitivum: ut, pro *φαῦλοι ἄνθρωποι, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων· impii homines.*

Sæpe usurpantur substantiva pro adjectivis: ut,

Μάγος τέχνη· ars magica;
Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον·
*Græcam linguam didici.**

---

* Sic ὕβρις ἀνὴρ, pro ὑβριςικός, *injuriosus.*

III. Relativum.

Relativum cum antecedente concordat genere, numero, et personâ: ut,

Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ᾗ με τιμᾶτε·
Gratias ago pro honore, quo me honoratis.

Atticè relativum et antecedens in eodem casu ponuntur: ut,

Χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω·
Utor libris, quos habeo.

Atticè quoque antecedens ponitur in eodem casu, et eodem sententiæ membro, cum Relativo: ut,

Οὗτός ἐστιν, ὃν λέγεις ἄνθρωπον·
Hic vir est, quem dicis.
Μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τοτ' ἀπηύρων Κούρην Βρισῆος·
Interque illas erit Briseïs, quam tunc abstuli.

Syntaxis Substantivi.

Ponitur genitivus sæpe per eclipsin in nominibus propriis: ut,

Νηλεὺς ὁ Κόδρου subaudi υἱός·
Neleus, Codri filius.
Εἰς ᾅδου, *ad inferos;* subaudi οἶκον.

Et per defectum etiam vocis ἕνεκα· ut,

Μακάριος τῆς πίστεως·
Beatus propter fidem.

Genitivus per se positus est abominantis; ut,

Τῆς ἀναιδείας·

O impudentiam!

et aliquando etiam laudantis; ut,

Χρηςȣ̃ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός·

O virum probum et misericordem!

ADJECTIVA.

ADJECTIVA neutralia non rarò loco adverbiorum ponuntur: ut,

'Ὀξὺ, *celeriter;*

Καλὰ, *pulchrè;*

Τὰ πρῶτα, *primùm;*

Τὰ ἀρχαῖα, *olim;*

Μέτρια, *mediocriter;*

'Αλυπότατα, *lætissimè:*

Aliquando etiam masculina; ut,

'Ιθὺς, *rectá viá;* εὐθὺς, *statim:*

Et fœminina; ut, ἰδίᾳ, *privatè;* δημοσίᾳ, *publicè.*

Genitivus post Adjectiva.

ADJECTIVA, quæ desiderium, notitiam, ignorantiam, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, damnationem, *&c.* denotant, genitivum adsciscunt: ut,

Δύσερως τῆς δόξης·

Gloriæ perditè cupidus:

Ἄπειρος τῶν πράξεων·
Rerum imperitus.

REGULÆ.

NOMINA partitiva, infinita, interrogativa, et numeralia, item comparativa et superlativa, genitivo gaudent: ut,

Ἕκαστον τῶν ζώων·
Unumquodque animalium.

COMPARATIVA, cùm exponuntur per *quàm*, genitivum adsciscunt: ut,

Τῆς πολυπραγμοσύνης οὐδὲν κενώτερον ἄλλο·
Nihil vanius curiositate.

NOMINA etiam, quæ superlativorum naturam induunt, et composita ex α privativâ, gaudent genitivo: ut,

Ἔξοχος πάντων, *præcipuus omnium:*

Δῖα θεάων, *Diva Dearum:*

Ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *qui non videt veritatem:*

Ἄχαλκος ἀσπίδων, *sine æreis clypeis.*

Dativus post Adjectiva.

ADJECTIVA, quibus commodum, incommodum, similitudo, dissimilitudo, contrarietas, &c. significantur, in dativum transeunt: ut,

Φίλος σοι, *amicus tibi:*

Ἐναντίος τῷ νόμῳ, *adversus legem.*

Huc referuntur adjectiva ex σὺν et ὁμοῦ composita: ut,

Σύντροφος, *convictor:*

Ὁμόγλωσσος, *eâdem linguâ utens.*

Quædam, quæ similitudinem significant, etiam genitivo gaudent: ut,

Ὅμοιος ἀνθρώπῳ, *similis homini.*

Accusativus post Adjectiva.

Adjectiva, si subintelligatur κατὰ, accusativum post se habent: ut,

Πατρίδα Ῥωμαῖος, *Romanus patriâ:*

Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός·

Nemo hominum in omnibus sapiens est.

Quædam nomina in accusativo ponuntur, subaudito κατὰ, et pro adverbiis vel præpositionibus sumuntur: ut,

Τέλος, *denique:*

Χάριν, *gratiâ,* vel *propter;*

Ἀρχὴν, *primùm,* vel *omninò;*

Δίκην, *instar.*

Possessivum.

Ponitur interdum possessivum loco primitivi: ut,

Εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν, *in memoriam mei:*

Σὸς πόθος, *desiderium tui.*

Genitivus sequentis adjectivi, vel participii, sæpe concordat cum genitivo pronominis, in possessivo subauditi: ut,

Τύχας ἐμὰς τλήμονος infortunia mei miseri.

Nominativus post verbum.

VERBA substantiva, τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, γίγνομαι, et illa poëtica, πέλω, πέλομαι, τελέθω, κύρω, *sum*; item verba vocandi passiva, et verba gestûs, utrinque nominativum expetunt: ut,

Ὁ πλοῦτός ἐςι παρακάλυμμα τῶν κακῶν
Malorum operculum sunt divitiæ.

Nominativus postponitur etiam aliis verbis: ut,

Σύνοιδα σοφὸς ὢν
Conscius mihi sum, me esse sapientem.

Observatio prima.

VERBO τυγχάνω eleganter postponitur participium ὤν, cum alio nominativo: ut,

Σωκράτης τυγχάνει ὢν σοφός· *Socrates est sapiens.*

Sin participium sequatur, omittitur ὤν; ut,

Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν· *Socrates ambulat* *

* Huc referuntur, ἔχω θαυμάσας, *admiratus sum*; λανθάνω ποιῶν, *clam feci*, &c.

Observatio secunda.

Mutatur nominativus post verbum in genitivum: ut,

Κροῖσος ἐςὶ τῶν πλεσίων· i. e. πλέσιος·
Crœsus est dives.

Genitivus post Verbum.

Verba abstinendi, accusandi, admirandi, amandi, appetendi, consequendi, contemnendi, desinendi, differendi, egendi, emendi, excellendi, fruendi, imperandi, implendi, incipiendi, parcendi, participandi, privandi, recordandi, vendendi, venerandi, genitivo gaudent: ut,

Τȣ̃ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα·
A dolore vitam auspicamur.
Τί βαιὸν ἐντρέπῃ σῆς Συμμάχȣ;
Cur parùm revereris Auxiliatricem tuam?

Verba sensûs gaudent genitivo*; ut,

Αἰσθάνομαι ψόφȣ·
Audio strepitum.

Præter illa quæ ad visum pertinent, quæ regunt accusativum: ut,

Ὁρᾷ φάος ἠελίοιο· *videt lumen solis.*

---

* Atticè verò verba sensûs accusativum post se recipiunt: ut, ἀκȣ́σατε ψηφίσματα· *audite decreta.*

Hæc variam habent constructionem: ut,

Ἐπιλείπει μοι, καὶ με, τόδε· *hoc mihi deest:*

Ἄρχει τῆς πόλεως, καὶ τῇ πόλει· *præest civitati:*

Λοιδορῶ σοι, καὶ σε· *convicior tibi:*

Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, καὶ τὸν Θεόν· *adoro Deum:* cum multis aliis hujusmodi.

Quodvis verbum admittit accusativum nóminis sibi cognati: ut,

Χαίρω χαράν· *afficior gaudio:*

Λέγω λόγον· *sermonem habeo:*

Γάμος γαμῶ· *nuptias ineo:* ac plurima ejusmodi.

Verborum Passivorum *Constructio.*

Passiva exigunt genitivum cum præpositionibus ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, et πρὸς: ut,

Ὁ νοῦς ὑπὸ οἴνου διαφθείρεται·

Mens à vino corrumpitur:

Vel sine præpositione: ut,

Τῶν φίλων νικώμενος·

Ab amicis victus.

Genitivus verò iste nonnunquam in dativum vertitur: ut,

Πεποίηταί μοι· *factum est à me.*

Poëtæ sæpe præpositiones per tmesin dissolvunt: ut,

Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro κατεκάλυψε, *terra co-operuit.*

REGULÆ.

PASSIVA per Synecdochen accusativo jungun-r: ut,

Πλήτ7ομαι τὴν κεφαλήν· *percutior caput.*

Ubique locus est accusativo, sive post verba, 'e post nomina, si subintelligas κατὰ.

Plurima activa passivè sæpe significant, et ssivam habent constructionem: ut,

Ἀπαλλάτ7ω ὑπό σε· *liberor à te:*

Τελῶ, *censeor;*

Ἀναλαμβάνω, *recreor;*

Ἀναγνάμπ7ω, *reflector;*

Ῥίπ7ω, *jactor;*

Συνάπ7ω, *conjungor;*

Ἀσκῶ, *exerceor;*

Κρύπ7ω, *occultor.*

Contrà, passiva quædam activè significant, csertim in præteritis perfectis: ut,

Δέδεγμαι, *accepi;* εἴργασμαι, *perfeci;* πεποίημαι, *feci;* πέφυγμαι, *fugi.*

Præpositio, accentu ipsius retracto, sæpe pour pro verbo composito: ut,

Ἔνι pro ἔνεσ7ι, ἄνα pro ἀνάστα.

Impersonalia.

Impersonalia exigunt

I. Dativum *personæ, cum genitivo †rei, δεῖ, δεῖται, *opus est*, ἐνδεῖ, προσδεῖ, διαφέρει, μέλει, μεταμέλει, μέτεστι· ut,

Δεῖ σοι φίλων *tibi amicis opus est.*

II. Dativum personæ, ἀπόχρη, διαφέρει, δοκεῖ, ἐνδέχεται, ἔξεστι, καθήκει, προσήκει, μέλει, μεταμέλει, πρέπει, συμβαίνει· addito sæpe infinitivo: ut,

Δοκεῖ μοι δρᾶν ταῦτα· *hæc mihi videntur facienda.*

III. Accusativum personæ cum infinitivo,‡ δεῖ, *oportet*; ἐνδέχεται, ἔξεστι, πρέπει, προσήκει, χρὴ, *oportet*; ut,

Χρή σε ποιεῖν *oportet te facere.*

Gerundia *et* Supina.

Pro gerundiis et supinis, usurpant Græci infinitivum cum articulo, vel sine articulo: ut,

Λέγειν ἀγαθός· *dicendi peritus:*

Καιρὸς τοῦ βοηθεῖν *opportunitas auxiliandi:*

---

* At quædam ex his regunt nonnunquam accusativum personæ; ut, μακρῦ λόγου σε δεῖ· *tibi longo sermone opus est*: quâ constructione et χρὴ apud Poëtas gaudet; ut, χρή σε αἰδοῦς· *tibi opus est verecundiâ*. Quædam accusativum rei; ut, μεταμέλει μοι τὰς ἁμαρτίας *me peccatorum pœnitet.* Ante verò genitivum rei subauditur περὶ vel ὑπὲρ· ante accusativum κατά.

† Licet genitivus rei solùm exprimatur, subauditur tamen dativus personæ.

‡ At impersonale hîc absolutè poni videtur, et infinitivus ab accusativo, per usitatam conjunctionis ellipsin, pendere.

Ἐν τῷ σπουδάζειν· *in studendo:*

Πρὸς τὸ παρακαλεῖν· *ad orandum,* vel *oratu*:

Ποιεῖν αἰσχρὸν· *factu inhonestum.*

INFINITIVUS sæpissime loco imperativi, per fectum verbi, poni videtur: ut,

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·

Semper optimè te gere in bello, et esto aliis præstantior. Subaudi χρὴ, *oportet,* vel ὅρα, *cura.*

Modo infinitivo eleganter nominativus jungir: ut,

Πείσω εἶναι δεσπότης· *ostendam me esse Dominum:*

Ἔλεγον, πρὸς τὸ φαίνεσθαι ἀγαθοί· *dicebant, ut viderentur boni.*

Cùm significatur necessitas, utuntur Græci rbalibus adjectivis, quæ regunt dativum passorum, et accusativum activorum: ut,

Ἰτέον μοι· *eundum est mihi:*

Οὐ σθένει νικητέον γυναῖκας· *non vi vincendum est mulieres.*

el alium casum suorum verborum: ut,

Μνημονευτέον Θεοῦ· *de Deo cogitandum.*

Adjectiva hæc usurpantur, vel singulariter, l pluraliter: ut,

Νέοις ζηλωτέον* (vel Atticè ζηλωτέα) τοὺς γέροντας·

A juvenibus imitandum est senes.

---

ic Latinè, *Æternas quoniam pœnas in morte timendum.* Luc.

Aliquando dativus ipse vertitur in alterum accusativum : ut,

Μετάςᾶσιν δεικἶέον εἰσφέρονἶας, ἐξιόνἶας·
Ostendendum est mutationem nobis conferentibus, exeuntibus.

VERBALIA quoque substantiva regunt casus suorum verborum : ut,

Τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων·
Propter ea, quæ Herculi donásti :
Ἐγκλήμαἶα τῷ θεῷ·
Accusationes adversus Deum.

PARTICIPIA.

PARTICIPIA regunt casus suorum verborum: ut,
Ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας· *Contemnens disciplinam.*

PARTICIPIA ponuntur loco nominum : ut,
Τόξων εὖ εἰδώς, pro εἰδήμων· *Arcuum peritus.*

Nonnunquam participia vice verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perseverandi et desistendi : ut,

Ἀγαπῶν με διαἶέλει· *Persevera me amare :*
Οὐ παύσομαι γράφων· *Non cessabo scribere :*
Μέμνημαι ἰδών· *Memini vidisse.*

De ARTICULO PRÆPOSITIVO.

ARTICULO præpositivo utimur in
I. Exponendo : ut,
Ὁ Κύριος Ἰησοῦς· *Dominus ille Jesus.*

II. Demonstrando : ut,

'Ο ποιητής· i. e. *summus poëta*, pro *Homero*.

ARTICULUS, si præponitur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu : ut,

Τὸ φρονεῖν, *sapientia* :

Τῦ φρονεῖν, *sapientiæ* :

Ἐν τῷ φρονεῖν, *in sapientiâ*.

Item adverbium cum articulo, per defectum vocis, pro adjectivo habetur : ut,

Τὰ ἔξω, *externa* :

Οἱ πέλας, *vicini* :

Τῷ πλησίον, *vicino* :

id est, τὰ πράγματα ὄντα ἔξω· οἱ ἄνθρωποι ὄντες πέλας· τῷ ἀνθρώπῳ ὄντι πλησίον.

ARTICULUS cum περὶ, ἀμφὶ, μετὰ, κατὰ, et similibus, vel cum nomine proprio, idem significat, quod nomen ipsum, vel comitatum : ut,

Οἱ περὶ ἱερά· *sacerdotes* :

Οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα· *Plato*, vel *Platonici* :

Οἱ μετ' Ἀχίλλεως· *socii Achillis* :

Οἱ κατ' ἀγορὰν *causidici* :

Participia quædam hîc videntur subaudiri : ut,

Οἱ περὶ ἱερά σπυδάζοντες·

Illi, qui in sacris curandis occupantur ; nempe sacerdotes, &c.

PONITUR articulus præpositivus pro relativo: ut,

Τὸ ῥᾷστον ἁπάντων, pro ὃ ῥᾷστον *quod factu facillimum.*

Et vice versâ: ut,

Ἦ δ' ὃς *inquit ille.*

ARTICULUS cum genitivo substantivi significat possessionem: ut,

Τὰ μητρὸς *facultates matris*; subaudi χρήματα.

Τὰ Πλάτωνος *opera Platonis*; subaudi ἔργα.

ARTICULUS cum adjectivo ponitur pro substantivo: ut,

Τὸ τραχὺ, pro τραχύτης, *asperitas.*

Interdum adjectivum etiam sine articulo ita usurpatur: ut,

Φιλότιμον, pro φιλοτιμία, *ambitio.*

Sic τὸ σὸν, pro σὺ, *tu.*

Ὑμέτερον, pro ὑμεῖς, *vos.*

Τὸ θεῖον, pro θεὸς, *Deus.*

ARTICULUS cum conjunctionibus μὲν et δὲ, habet locum in divisionibus: ut,

Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοί.

Hi quidem boni, illi verò mali.

Item adverbialiter: ut,

Τῇ μὲν, τῇ δὲ, *partim*; subauditur μοίρᾳ, vel tale aliquid.

ARTICULUS neutrius generis præponitur quibuscunque dictionibus, ut ipsam dictionem significari ostendat: ut,

Τὸ ἄνθρωπος· id est, hæc dictio, ἄνθρωπος· τὸ γυνὴ, hæc dictio, γυνή· Subaudi ἔπος, *verbum.*

De Tempore.

QUÆ significant partem temporis, usurpantur frequentiùs in genitivo, nonnunquam in dativo, et accusativo: ut,

Νυκτὸς, καὶ ἡμέρας· *nocte, dieque:*

Εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν· *viginti totis annis:*

Ὅλην ἡμέραν *totum diem.*

De Loco.

GRÆCI sæpissimè in locis designandis utuntur proprio nomine loci cum præpositione: ut,

Ἐξ Ἀθηνῶν, *ex Athenis:*

Εἰς Βρετανίαν, *ad Britanniam.*

Aliquando usurpant adverbia

I. In θι et σι, pro *in loco:* ut,

Οὐρανόθι, *in cælo;*

Ἀθήνησι, *Athenis.*

II. In χοῦ et χῇ· ut,

Πανταχοῦ, *ubique;*

Πανταχῇ, *ubivis.*

III. In δε, σε, et ζε, pro *ad locum*: ut,

Οἶκαδε, *domum*;

Οὐρανόσε, *in cælum*;

Ἀθήναζε, *Athenas.*

Δε ita additur accusativis cùm substantivorum tum adjectivorum: ut,

Ὃνδε δόμονδε *suum ad domum*:

et genitivo, per Eclipsin; ut,

Ἄϊδοσδε κατῆλθον· *ad orcum descenderunt.*

IV. In θεν,* et θε, pro *de loco*: ut,

Οἴκοθεν, *domo.*

Εὐβοίηθε κατῄεις· *ab Eubœâ descenderas.*

ADVERBIA.

ADVERBIA loci, temporis, numerandi, separandi, copulandi, ordinis, causæ, comparationis, et indignationis, genitivum post se recipiunt.†

Ἅμα et ὁμοῦ gaudent dativo.

Μὰ et νὴ, jurandi, accusativo gaudent: ut,

Μὰ Δία, *non per Jovem*;

Νὴ Δία, *ita per Jovem.*‡

---

* Hæc verò terminatio ad personas etiam pertinet; ut, Πατρόθεν, *à patre.*

† Μισφὰ, vel μεσφὶ, gen. et accus.—σχεδὸν, ἄγχι, ἑξῆς, πλησίον, gen. et dat.

‡ Ναὶ ante μὰ perimit negationem; ut, Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, *per hoc sceptrum.*

Ὠ omnibus casibus, præterquam dativo, inservit; et est admirantis, vel dolentis.

Ὦ circumflexum cum nominativo et vocativo construitur; et est vocantis, vel exclamantis.

Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio: ut,

Τῆς τύχης, pro ὦ τῆς τύχης,* *O fortunam!*

Regulæ.

Duæ aut plures negativæ apud Græcos plerumque vehementiùs negant.

Οὕτω ante consonantes, οὕτως, et οὕτωσιν, ante vocales, locum habent.

Optandi particulæ, αἰ, αἴθε, εἰ, εἴθε, et ὡς, præponuntur præt. imperf. ὤφειλον, sive ὄφειλον, et aor. 2. ὤφελον, sive ὄφελον, sequente infinitivo; ut,

Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι·
Venisti ex pugnâ; utinam ibi periisses.

Ἕως, pro *quamdiù*, gaudet omnibus modis, præterquam imperativo.

Ὅταν subjunctivo, ὁπόταν optativo gaudet.

Conjunctiones.

Subjunctivo junguntur conjunctiones, ἐὰν, ἐπειδὰν, ἵνα, ὄφρα, ὅπως, ὅταν, ὁπόταν, κἂν, et ἂν pro *licet*.

---

* Vide p. 137.

post; ut, ἐξ ἀρίστου προῆγε τὸ στράτευμα· *post prandium exercitum produxit*:

pro; ut, ἐκ τῶν ἐνόντων *pro facultatibus*:

per; ut, ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι· *per caudam prehendere.*

In Compositione auget; ut, ἐκθαῤῥέω, *valdè confido*; et idem significat quod *extra*; ut, ἐκβάλλω, *ejicio.*

III. Ἐν, poëticè ἐνὶ,

soli Dativo jungitur*;

In; ut, ἐν οἴκῳ· *in domo*:

inter; ut, ἐνὶ προμάχοισι μάχεσθαι· *inter primos pugnatores pugnare*:

coram; ut, ἐν τοσούτοις μάρτυσι· *coram tot testibus*:

per; ut, ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε· *per filium nobis locutus est*:

adversus; ut, ἐν ἐμοὶ θρασύς· *audax adversus me*:

in, cum acc. ut, ἐν χερσὶ πεσεῖν· *in manus incidere*:

ad; ut, ἐῤῥιμμένος ἐν ποσί· *prostratus ad pedes.*

Sed per Eclipsin *Genitivo*; ut, ἐν ᾅδου, (subaudi οἴκῳ,) *in domo Plutonis.*

---

* Οἱ ἐν τῷ τέλει· *magistratus*: οἱ ἐν χρῷ φίλοι· *intimi amici.*

Composita *in* significat; ut, ἔνειμι, *insum*; ἐμβάλλω, *injicio.*

IV. Πρὸ,

soli GENITIVO jungitur;

Ante; ut, πρὸ θυρῶν· *ante fores*:

pro; ut, πρό τε παίδων, καὶ πρὸ γυναικῶν· *pro liberis, et uxoribus*:

coram; ut, πρὸ τοῦ βασιλέως· *coram rege*:

præ; ut, ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν· *præ justitiâ injustitiam laudare.*

Composita *præ* significat: ut, προέχω, *præcedo*, προβάλλω, *præpono.*

V. Πρὸς,

GENITIVO,* DATIVO, et ACCUSATIVO, jungitur.

Cum GENITIVO significat,

A, ab; ut, πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες· à *Jove sunt omnes*:

coram; ut, πρὸς Θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος· *coram Deo et hominibus innocens*:

adversus; ut, πρὸς ἀνδρὸς ἐχθροῦ ἐπιφέρων τὴν ψῆφον· *adversus hominem inimicum suffragium ferens*:

* Οἱ πρὸς πατρός· *paterni generis propinqui*: οἱ πρὸς αἵματος· *consanguinei.*

per, in obtestando: ut, πρὸς Διὸς φράσον· *oro te per Jovem ut mihi dicas:*

officium; ut, οὐκ ἔςι πρὸς φιλοσόφου· *non est philosophi:*

juxta; ut, πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι· *juxta Thymbram obtinent Lycii.*

cum DATIVO,

Juxta; ut, ἔκειντο πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ *juxta pedes ejus jacebant:*

præter; ut, πρὸς τοῖς εἰρημένοις· *præter dicta:*

in; ut, ἦμεν πρὸς τῷδε τῷ λόγῳ· *hoc in sermone versabamur:*

in, cum acc. ut, ἔξαψας ἔγχος πρὸς ςρατῷ· *in exercitum hastam intinxisti.*

cum ACCUSATIVO,

Ad; ut, ἦλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'· *ad meas ædes venit:*

præ; ut, πρὸς τὰ νυνὶ δεινά· *præ calamitatibus præsentibus:*

pro; ut, πρὸς ἀξίαν ἑκάςοις διανεῖμαι· *singulis pro cujusque dignitate divisisse:*

inter; ut, πρὸς ἀλλήλους διαλλάτῖεσθαι· *inter se reconciliari:*

propter; ut, πρὸς καῖαδίκας τὴν ἐπῖιμίαν ἀπολωλεκώς· *qui propter condemnationem dignitatem amiserat:*

contra; ut, πρὸς Ῥωμαίους μάχεσθαι· *contra Romanos pugnare:*

cum; ut, πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι· *cum rege percussa fœdera*:

apud; ut, πρὸς ἑαυτὸν σκεψάμενος· *cùm apud se cogitâsset*.

Composita significat *ad*; ut, προσέρχομαι, *adeo*; προσβάλλω, *adjicio*.

VI. Σὺν, Atticè ξὺν,

semper DATIVO jungitur.

Cum; ut, σαυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσαί· *duo latrones cum eo crucifiguntur*:

secundùm; ut, σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι· *secundùm legem judicium ferre*.

Composita conjungit; ut, συμβάλλω, *conjicio*; σύνδουλος, *conservus*.

II. DISSYLLABÆ sunt, ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, ὑπὸ.

I. Ἀμφὶ,

GENITIVO, DATIVO, et ACCUSATIVO, jungitur.

Cum GENITIVO significat,

De; ut, ἀμφὶ ἀςέρων ἡ γραφή· *de astris hæc scriptio est*:

circa; ut, ἀμφὶ πόλιος οἰκοῦσι· *circa urbem habitant*:

propter; ut, μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· *propter fontem exiguum decertant*:

Et rarissimè GENITIVO,

In; ut, ἀνὰ νηὸς ἔβη· *in navem ascendit.*

In Compositione significat,

Iterationem; ut, ἀναβλαστάνω, *repullulo*:
retro; ut, ἀνέλκω, *retraho*:
sursum; ut, ἀναβάλλω, *sursum tollo*:
ad; ut, ἀνάκειμαι, *accumbo*:
dis; ut, ἀνακρίνω, *dijudico*:
clam; ut, ἀναρπάζω, *surripio*.

Alias inducit significationes; ut, ἀναγινώσκω, *lego*; ἀναίρω, *interficio*.

III. Ἀντὶ,

GENTVO soli jungitur, et significat,

Pro; ut, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ· *oculum pro oculo*:

præ; ut, ἀντὶ χρημάτων ἑλέσθαι· *præ divitiis eligere*:

instar; ut, ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστι· *instar multarum copiarum est*:

propter; ut, ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιοῦ τιμᾶσθαι· *propter quam virtutem me honore dignum esse censeam*:

contra; ut, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω· *vir contra virum eat.*

Composita significat,

Æqualitatem; ut, ἀντίθεος, *instar Dei:*
vicem; ut, ἀνθύπατος, *proconsul:*
contra, vel *adversus;* ut, ἀντιλέγω, *contradico;* ἀντιβάλλω, *ex adverso jacio;*

Alias inducit significationes; ut, ἀντιποιέομαι, *vendico,* &c.

IV. Ἀπὸ,*

cum GENITIVO solo, significat,

A, ab; ut, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· *à principio usque ad finem*†:

è; ut, ἀπὸ τοῦ τείχεος μάχεσθαι· *pugnare è muro:*

de; ut, ἀπὸ τῶν σῶν δείπνων· *cœno de tuo:*

præ; ut, εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης· *illos præ tristitiâ dormientes invenit:*

post; ut, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο· (sc. δείπνου) *post cœnam verò se armabant:*

per; ut, τόξου ἀπὸ κρατεροῦ ὀλέκοντα· *per arcum fortem interimentem:*

absque; ut, αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων· *stationem habere absque armis:*

---

* Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς· *Stoici:* Οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας· *Consulares viri.*

† Ἀπὸ, *ab,* inanimatis propriè jungitur; ut, ἀπ' Ἀθηνῶν, *ab Athenis:* παρὰ verò animatis; ut, παρὰ Σωκράτους, *à Socrate.*

procul à; ut, μένων ἀπὸ * ἧς ἀλόχοιο ἀσχαλάα· *manens procul à suâ uxore ægrè fert.*

In Compositione significat,

A; ut, ἀποβάλλω, *abjicio*:
intus; ut, ἀποςέγω, *intus coërceo*:
ex; ut, ἀπελπίζω, *ex aliquo spero*:
privationem; ut, ἀπογενόμενος, *privatus vitâ*:
rursus; ut, ἀποκαθίζομαι, *rursus sedeo*:
contrarium; ut, ἀποκαλύπτω, *revelo*; ἀπεύχομαι, *deprecor*.

Alias inducit significationes; ut, ἀποκρίνομαι, *respondeo*, &c.

V. Διὰ,

GENITIVUM vel ACCUSATIVUM regit.

GENITIVUM,

Per, denotans locum; ut, δι' ἄλλης ὁδȣ̃ ἀνεχώρησαν· *per aliam viam reversi sunt*:
per, denotans causam, &c. ut, δι' ἀνθρώπȣ ὁ θάνατος *per hominem mors*:
à; ut, διὰ τȣ̃ Πνεύματος δίδοται· *à Spiritu datur*:

---

* At accentum hîc, et in similibus locis, retrahunt Grammatici, et ἄπο pro ἄποθεν sumi volunt. Sic ἄπο γνώμης, et ἀπὸ γνώμης, contrario planè sensu legimus: illud enim *non ex sententiâ*, hoc verò *ex sententiâ* significat. Vide *Budæum*, *Stephanum*, *Vigerum*, &c.

ad; ut, διὰ μάχης ἰέναι· *ad pugnam ire*:

inter; ut, ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων· *excellebat etiam inter omnes*:

usque ad; ut, διὰ τέλους τοῦτο ἐπεμαρτύρατο· *usque ad finem constanter hoc testatus est*:

in; ut, διὰ χειρὸς ἔχω· *in manu habeo*:

ex; ut, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γενόμενα· *cibi ex lacte et melle confecti*:

*propter** ; ut, δι' ἡμῶν τὴν ἀνθρωπότητα ὑπέστη ὁ Θεὸς· *propter nos Deus homo factus est*.

Significat etiam,

Intervallum temporis; ut, διὰ χρόνου ἑωράκειν αὐτόν· *longo intervallo eum videram*:

intervallum loci; ut, διὰ πόλλου φυτεύειν *longis interstitiis conserere*.†

ACCUSATIVUM,

Propter; ut, τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο· *sabbatum propter hominem factum est*:

per, denotans locum; ut, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα· *per arma et nigrum sanguinem*:

per, denotans causam, &c. ut, ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου· *vicerunt eum per sanguinem Agni*.

---

* Rarissimè.

† Οἱ διὰ πλείστου· *remotissimi*.

inter; ut, εὔκλειή τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους· *bona fama virtutisque nomen esset inter homines*:

contra; ut, ἐπειρᾶτο τὰς Ἀθηναίους τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν· *conabatur Atheniensium iram contra se susceptam mollire*:

*temporis durationem**; ut, ἐδῄουν τὴν γῆν ἐπὶ δύο ἡμέρας· *vastârunt agrum per biduum.*

Composita significat,

In, vel *super*; ut, ἐπιβάλλω, *injicio*, vel *superinjicio*:

contra; ut, ἐπανίςαμαι, *surgo contra*:

post; ut, ἐπιμηθεύομαι, *post factum consulo*:

imminutionem; ut, ἐπίλευκος, *aliquantùm albus*.

Alias inducit significationes; ut, ἐπιτιμάω, *reprehendo*; ἐπιτρέπω, *permitto*, &c.

VII. Κατὰ,

Inservit GENITIVO et ACCUSATIVO.

GENITIVO,

A, *ab*; ut, βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων· *descendit autem ab Idæis montibus*:

adversus; ut, λόγος κατὰ Μειδίου· *oratio adversus Midiam*:

---

* ἐπ' ἐμὲ, *usque ad meam ætatem*: ἐπὶ πατέρας, *usque ad patrum memoriam*.

de; ut, πολὺς ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως· *multa de nostrâ civitate in ejus laudem memorabantur:*

ad, vel *in*; ut, κατὰ σκοπῦ τοξεύειν· *in scopum sagittas dirigere:*

è, vel *de*; ut, κατὰ πετράων βαλέειν· *de rupe dejicere:*

sub; ut, κατὰ γῆς ἀποπέμπω· *sub terram mitto:*

per; ut, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰȣδαίας· *per universam Judæam docens:*

per, in jurando; ut, ὁ Θεὸς ὤμοσε καθ' ἑαυτȣ͂· *Deus per seipsum juravit:*

super; ut, κατέχεεν αὐτȣ͂ κατὰ τῆς κεφαλῆς· *super ejus caput effudit.*

DATIVO, apud Poëtas* solùm,

A, ab; ut, κατὰ δέ σφι κελαινὸν αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· *ab ipsis verò niger sanguis in terram stillabat:*

intra; ut, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ· *intra haras concludebat:*

inter; ut, δασόμεσθα κατὰ σφίσι· *inter illos dividemus.*

ACCUSATIVO,†

Secundùm; ut, κατ' εἰκόνα Θεȣ͂ ἐποίησεν αὐτόν· *secundùm Dei imaginem eum fecit:*

* Et apud eos rariùs.

† Οἱ κατ' οἶκον· *familia:* οἱ κατὰ γένος· *consanguinei:* οἱ κατ' ἀγοράν· *causidici.*

ad, vel *in*; ut, κατ' αὐτὸς αἰὲν ὅρα· *in ipsos usque aspiciebat*:

apud; ut, τὰ κατ' Ἀμπρακίαν ὅτως ἐγένετο· *res apud Ambraciam gestæ hunc exitum habuerunt*:

propter; ut, ὐδ' αὖ, κατὰ πενίαν, κεκώλυται· *neque contrà, propter paupertatem, arcebatur*:

per; ut, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων· *per totam urbem prædicans*:

circa; ut, οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι· *leges quæ sunt circa excessum*:

in, vel *inter*; ut, κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ κείμεθα· *inter virgulta densa jacebamus*:

è regione; ut, κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν· *Cephallenia sita est è regione Acarnaniæ*:

circiter; ut, κατὰ ἐννεακόσια ἔτη· *circiter nongentos annos*:

pro; ut, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν ὐσίαν· *pro facultatibus*.

Composita significat, .

De, vel *deorsum*; ut, καταβάλλω, *dejicio*; καταβαίνω, *descendo*:

contra; ut, κατάλαλος, *oblocutor*:

augmentum; ut, καταφάγω, *avidè deglutio*.

VIII. Μετὰ.

GENITIVUM, DATIVUM, et ACCUSATIVUM, post se habet.

GENITIVUM,*

Cum; ut, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων· *cum cæteris sociis cuba*:

erga; ut, ἐμεγάλυνεν ὁ Κύριος ἔλεος αὐτȣ̃ μετ' αὐτῆς· *misericordiam suam erga illam Dominus magnificavit.*

DATIVUM, fere apud Poëtas,

in; ut, Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων· *stetit autem cornu in manibus tenens*:

inter; ut, θοὸς ἔσκε μέτα πρώτοισι μάχεσθαι. *impiger erat inter primos pugnare*:

cum; ut, ἀρθμὸν ἔθεντο μέτα σφίσι· *fœdus cum iis inierunt.*

ACCUSATIVUM,

post; ut, μέτα τὸν πόλεμον ἡ συμμαχία· *post bellum auxilium*:

in, cum acc. ut, ὅς με μετ' ἀπρήκτȣς ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει· *qui me in vanas lites et jurgia conjicit*:

---

* Οἱ μετ' Ἀχιλλέως· *socii Achillis.*

in, cum abl. ut, ἃ μετὰ χερσὶν ἔχοι, καὶ ἐξη-γήσασθαι οἷός τε· *quæ in manibus haberet ea etiam explicare poterat*:

contra; ut, ἤ τι μετ᾽ ἀθανάτοισιν ἤλιτεν· *utique contra immortales peccavit*:

ad; ut, ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς· *ad exercitum vade ad Trojanos et Achivos*:

inter; ut, μεθ᾽ ὁμήλικας ἔμμεν᾽ ἄριστον· *inter coætaneos esse optimum*:

præter; ut, εἴσεαι οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μέτεισι, καὶ μετ᾽ Ἀχιλλῆα· *scies quales etiam Danaïs principes, etiam præter Achillem, intersint.*

In Compositione significat,

Inter; ut, μέτειμι, *intersum*; μετάγγελος, *internuntius*:

trans; ut, μεταβαίνω, *transgredior*:

cum; ut, μετέχω, *cum alio habeo*:

ad; ut, μετακαλέω, *advoco*:

mutationem; ut, μεταγινώσκω, *sententiam muto.*

IX. Παρὰ,

GENITIVO, DATIVO, et ACCUSATIVO jungitur.

Cum GENITIVO* significat,

A; ut, παρὰ Κυρίου ἡ βοήθεια· *à Domino auxilium*:

---

* Οἱ παρὰ σοῦ· *nuntii tui*; τὰ παρὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου· *Alcibiadis mandata.*

apud; ut, δαπανήσασα τὰ παῤ ἑαυτῆς πάντα· *insumens omnia quæ apud se erant.*

cum DATIVO,

Apud; ut, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τῦτο ἀδύνατόν ἐςι· *apud homines hoc impossibile est:*

ad; ut, ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει· *ire ad Tissaphernem:*

juxta; ut, παῤ ἀνέρι τῷδε δαμῆναι· *juxta hunc virum domari:*

penes; ut, παῤ ἑαυτῷ ἔχει· *penes se habet.*

cum ACCUSATIVO,*

Ad; ut, τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας 'Αχαιῶν· *illi autem ad naves Achivorum redibant:*

juxta; ut, βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα· *et ibat tacitus juxta littus:*

per; ut, παῤ ὅλον τὸν βίον· *per totam vitam:*

trans; ut, χώραν ἀπνεέιμε παρὰ τὸν 'Ανίηνα ποταμόν· *trans Anienem fluvium agrum assignavit:*

propter; ut, οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσὶ παρὰ την ἐμπειρίαν· *hi verò bonâ spe sunt propter experientiam:*

supra; ut, οἱ παρὰ δύναμιν πρόθυμοι ἐς τὲς 'Ελλῆνας· *qui supra vires optimè de Græcis meriti sumus:*

---

* A Grammaticis usurpatur pro *ab*; veluti cùm tradunt, ημοσθενής esse dictum παρὰ τὸ σθένος· i. e. à voce σθένος derivari.

in, cum abl. ut, ἃ μέτὰ χεῖρας ἔχοι, καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· *quæ in manibus haberet, ea etiam explicare poterat:*

contra; ut, ἤ τι μετ' ἀθανάτοις ἤλιτεν· *utique contra immortales peccavit:*

ad; ut, ἐς ςραῖὸν ἐλθὲ μέτὰ Τρῶας καὶ 'Αχαιὲς· *ad exercitum vade ad Trojanos et Achivos:*

inter; ut, μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον *inter coætaneos esse optimum:*

præter; ut, εἴσεαι οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριςῆες μέτέασι, καὶ μετ' 'Αχιλλῆα· *scies quales etiam Danaïs principes, etiam præter Achillem, intersint.*

In Compositione significat,

Inter; ut, μέτειμι, *intersum*; μέτάγγελος, *internuntius:*

trans; ut, μεταβαίνω, *transgredior:*

cum; ut, μετέχω, *cum alio habeo:*

ad; ut, μέτακαλέω, *advoco:*

mutationem; ut, μέταγινώσκω, *sententiam muto.*

IX. Παρὰ,

GENITIVO, DATIVO, et ACCUSATIVO jungitur.

Cum GENITIVO* significat,

A; ut, παρὰ Κυρίε ἡ βοήθεια· *à Domino auxilium:*

---

* Οἱ παρά σε· *nuntii tui*; τὰ παρὰ τε 'Αλκιβιάδε· *Alcibiadis mandata.*

apud; ut, δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα· *insumens omnia quæ apud se erant.*

cum DATIVO,

Apud; ut, παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τοῦτα ἀδύνατόν ἐστι· *apud homines hac impossibile est*:

ad; ut, ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει· *ire ad Tissaphernem*:

juxta; ut, παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι· *juxta hunc virum domari*:

penes; ut, παρ' ἑαυτῷ ἔχει· *penes se habet.*

cum ACCUSATIVO,*

Ad; ut, τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν· *illi autem ad naves Achivorum redibant*:

juxta; ut, βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα· *et ibat tacitus juxta littus*:

per; ut, παρ' ὅλον τὸν βίον· *per totam vitam*:

trans; ut, χώραν ἀπνεέιμε παρὰ τὸν Ἀνίηνα ποταμόν· *trans Anienem fluvium agrum assignavit*:

propter; ut, οἱ δὲ εὐέλπιδες εἰσὶ παρὰ την ἐμπειρίαν· *hi verò bonâ spe sunt propter experientiam*:

supra; ut, οἱ παρὰ δύναμιν πρόθυμοι ἐς τοὺς Ἕλληνας· *qui supra vires optimè de Græcis meriti sumus*:

---

* A Grammaticis usurpatur pro *ab*; veluti cùm tradunt, πασθενὴς esse dictum παρὰ τὸ σθένος· i. e. à voce σθένος derivari.

præ; ut, παρ' ἑαυτὸν μηδένα ἐπιτήδειον ἡγεῖτο — *præ se aptum neminem putabat:*

præter, vel *contra*; ut, παρὰ τὸν νόμον κρίνων — *contra legem judicans:*

inter; ut, παρὰ τὸν πλοῦν *inter navigandum* :

penes; ut, τὸ παρ' ἡμᾶς· *quod penes nos est:*

infra; ut, ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· *ipsum paululum infra angelos minuisti:*

*temporis intermissionem**; ut, παρὰ μῆνα τρίτον· *tertio quoque mense.*

In Compositione significat,

Ad; ut, παραλαμβάνω, *adsumo:*

perperam; ut, παρακούω, *perperam audio:*

simul; ut, παραδυναστεύω, *simul regno:*

clam; ut, παρεμβάλλω, *clam interjicio:*

temerè; ut, παρακινδυνεύω, *temerè periclitor:*

trans, vel *præter*; ut, παρέρχομαι, *transeo:* παραπλέω, *præternavigo:*

comparationem; ut, παράλληλα, *inter se comparata:*

contrarium; ut, παράνομος, *contra leges faciens*; παρανθέω, *defloresco:*

diminutionem; ut, πάρεγγυς, *propiusculè:*

augmentum; ut, παραθαρσύνω, *fiduciam augeo.*

---

* Ὁ παρ' ἡμέραν πυρετός· *febris tertiana.*

X. Περὶ,

GENITIVO, DATIVO, ACCUSATIVO inservit.

GENITIVO,

De; ut, δῆριν ἔχον περὶ πιπλόντων· *contentionem de cadentibus habebant*:

pro; ut, περὶ πάτρης τεθνάμεν· *pro patriâ mori*:

propter; ut, τυραννίδος περὶ κάλλιστον ἀδικεῖν· *propter tyrannidem pulcherrimum est injustè facere*.

circum; ut, τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο ἡμερίς· *circum speluncam cavam vitis extensa est*:

præ; ut, ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο· *præ omnibus ærumnosus es*.

DATIVO,

Circum; ut, ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα· *circum pectus tunicam induit*:

de; ut, ἔδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ· *timuit enim de flavo Menelao*:

ex; ut, ὃν περὶ κῆρι φιλῶ· *quem ex animo amo*

in;* ut, περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση τήκεται· *ros in rosis liquescit*:

in,* cum accus. ut, πίπτοντα περὶ σφίσι *sese cadentia*·

---

* At in latiore sensu τοῦ *circum* utraque significatio inesse videtur.

ACCUSATIVO,*

Circa; ut, τύτυς ἀγαπᾶ, καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει· *hos amat, et circa se habet:*

circiter; ut, περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς· *circiter septuaginta naves:*

erga; ut, ἡ περὶ τὺς θεὺς εὐσέβεια *pietas erga Deos:*

adversus; ut, περὶ τὺς σαυτῦ γονέας κακοεργεῖν· *adversus tuos parentes malè facere.*

Composita significat,

Circum; ut, περιβάλλω, *circumjicio*; περιπατέω, *obambulo:*

augmentum; ut, περιτίω, *valdè honoro*; περίλυπος, *admodum tristis:*

excellentiam; ut, περιγίγνομαι, *præsto*; περίφρων, *sapiens.*

XI. Ὑπὲρ,

GENITIVUM et ACCUSATIVUM regit.

GENITIVUM,

Pro; ut, ὑπὲρ σῦ λαλῶ· *pro te loquor:*

de; ut, ὑπὲρ πασῶν γράψαι ὐκ ἐγχωρεῖ· *de omnibus scribendi non locus est:*

---

* Οἱ περὶ Πλάτωνα· *Plato*, vel *Platonici*: Οἱ περὶ τὴν φύσιν. *Physiologi*: Οἱ περὶ τὴν ποίησιν· *Poëtæ*: τὰ περὶ ἐμὲ· *res meæ.*

supra; ut, Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς· *stetit autem supra caput*:

propter; ut, ὑπὲρ εὐδοξίας ἤθελον τοῖς δεινοῖς αὑτὲς διδόναι· *propter gloriam se periculis objicere voluerunt*:

præ; ut, ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίας· *præ singulari reipublicæ studio*:

per, in obtestando; ut, λίσσομ' ὑπὲρ Μακάρων· *oro per Deos*.

ACCUSATIVUM,

Ultra, vel *trans*; ut, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷς· *lineam transilis*:

supra; ut, ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς· *supra sexaginta annos natus*:

præter, vel *contra*; ut, ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι· *præter fatum calamitates patiuntur*.

In Compositione significat,

Pro; ut, ὑπερμάχομαι, *propugno*:

præ, vel *trans*; ut, ὑπερθέω, *præcurro*; ὑπερβαίνω, *transgredior*:

super; ut, ὑπερέχω, *superemineo*; ὑπέρθυρον, *superliminar*:

augmentum; ut, ὑπερμαίνομαι, *vehementer insanio*; ὑπερασθενής, *valdè infirmus*.

XII. Ὑπὸ,

Jungitur GENITIVO, DATIVO, et ACCUSATIVO.

GENITIVO,

A, ab; ut, τύπτομαι ὑπ' αὐτȣ̃· *verberor ab ipso*:

sub; ut, τρύβλιον ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων· *patellam sub alâ occultans abiit*:

præ; ut, ὑπ' ἐνδείας ȣ̓κ ἔχω, ὅ, τι ἂν μοι χρήσωμαι· *præ penuriâ, quid agam, nescio*:

ex; ut, κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι λάβρον ὑπαὶ νεφέων· *impetuosa unda è nubibus in velocem navem illiserit*:

per; ut, ὑπ' αὐτȣ̃ ȣ̓δὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται· *per ipsum ne sapere quidem nobis licet*:

ob, vel *propter*; ut, ὑφ' ἧς δοκȣ̃σι κύνες ἀπέχεσθαι τῶν διοβλήτων σωμάτων· *ob quem* (odorem) *videntur canes abstinere cadaveribus fulmine percussis*.

DATIVO,

Sub; ut, ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος· *sub pelle leoninâ simia*:

cum; ut, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ· *ut cum bonâ famâ moriatur*:

à; ut, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι· *à Trojanis domari*:

ex; ut, ἥ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε· *quæ eum ex Anchise peperit*:

præ; ut, ἐκθανόντων αὐτῶν ὑπὸ καύματι· *ipsis præ æstu emortuis*:

ob, vel *propter*; ut, ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπῃνεῖτο· *ob poësin laudabatur*:

in; ut, ἄλεισα καταχρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ· *cùm in sinu pocula abscondisset.*

ACCUSATIVO,

Subter, vel *sub*; ut, τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσόν· *omne aurum quod supra subterque terram est*:

sub, tempus denotans; ut, ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου· *sub belli finem*:

ad; ut, αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε· *turpissimus utique vir ad Ilium venit.*

Composita significat,

Sub; ut, ὑποβάλλω, *subjicio*:

re; ut, ὑποτροπή, *reversio*:

diminutionem; ut, ὑποδείδω, *subvereor*; ὑπέρυθρος, *subruber*:

aliquid *clam*, et *cum fraude* factum; ut, ὑπέρχομαι· *clam dolis aggredior*; ὑπάγομαι, *dolis inducor*:

Alias inducit significationes; ut, ὑποκρίνομαι, *simulo*, &c.

[illegible]

[illegible]

I. [illegible] in penultimâ; ut, [illegible].

Exceptiones.

Casus Dorici in prima declinatione simplicium; ut, [illegible].

Casus Attici*; ut, [illegible]†

[illegible]; ut, [illegible].

II. Si ultima syllaba sit brevis, accentus erit in antepenultimâ: ut, [illegible].

Exceptiones.

Participia præteriti passivi‡; ut, λελεγμένος.

Verbalia in τος ut, [illegible].

Diminutiva in ισκος, et ιλος, et ιον§ ut, νεανίσκος, ναυτίλος, παιδίον.

---

* Huc referuntur [illegible], ἄγρας, κ. τ. λ.

† Nisi rectus sit oxytonus; tunc enim acuuntur in penultimâ; ut, [illegible], [illegible].

‡ Quæ per figuram mutentur, retrahunt accentum; ut, ὄγ[illegible]. Vide Etym. Mag. in voce ἀκαχήμενος.

§ Quædam vero diminutiva in ιον in antepenultimâ acuuntur; ut, [illegible], πολίχνιον.

Quædam nomina; ut, παρθένος, ὀλίγος, αἰπαλὸς, ἀγαθός.

Dorici infinitivi; ut, ἀείδεν pro ἀείδειν.

Ionici infinitivi; ut, τραφέμεν pro τραφεῖν.

Poëtica in φι: ut, αὐτόφι, δακρυόφι.

Et composita cum nomine à præterito medio, si activè capiantur; ut, μητροκτόνος, *matricida*; πρωτοτόκος, *primipara*; sin passivè, regulam generalem sequuntur; ut, μητρόκτονος, *à matre occisus*; πρωτότοκος, *primogenitus*.

III. Longa naturâ ante finalem brevem, et etiam ante positione longam, si tonum habuerit, circumflectitur; ut, σῶμα, κῆρυξ, φοῖνιξ.

IV. In contractione ex acuto et gravi, fit circumflexus; ut, ποιέεις, ποιεῖς.

Ex gravi et acuto, fit acutus; ut, ποιεέτω, ποιείτω.

Observatio.

Αι et οι, diphthongi, in fine dictionis, in ratione accentuum, pro brevibus habentur; ut, μοῦσαι, ἄνθρωποι· nisi in contractis syllabis, ut Λητοῖ·

in pronomine οἷ·

in optativis; ut, ποιήσαι, εἴποι·

et in adverbiis; ut, οἴκοι, *domi*, οἷ, ποῖ, *ubi*, &c.

De Accentibus Nominum.

In tribus prioribus declinationibus nominum simplicium, si acutus sit in ultimâ syllabâ, genitivus et dativus circumflectitur in omnibus numeris: ut, Θεὸς, θεοῦ, θεῷ, θεῶν, θεοῖς.

Acutus in reliquis casibus manet: ut, θεὸν, θεοὶ, θεούς.

Licet nominativus singularis circumflectatur, nominativus et accusativus dualis nunquam circumflectuntur: ut,

Ὁ νοῦς, dualiter τὼ νώ· τὸ ὀστοῦν, τὼ ὀστώ.

Si accentus erit in penultimâ, ubique manebit: ut, Λόγος, λόγου, λόγῳ.

Excipe μία, ab εἷς, in genitivo μιᾶς, in dativo μιᾷ, cum compositis; et ἄμφω, et δύω, genitivo et dativo ἀμφοῖν, et δυοῖν.

Nomina composita cum particulis α, εὐ, δὺς, et δι, accentum retrahunt plerumque: ut,

Ἄγαμος, εὔπαις, δυσεύρετος, δίψυχος·

Et præpositionibus ὑπὸ, ἀντὶ, σὺν, περὶ, et κατὰ· ut,

Ὕπαυλος, ἀντίχριστος, σύνδουλος, περίεργος, κατάσκοπος, &c.

Vel cum nominibus; ut, Φιλόσοφος.

Genitivus pluralis primæ et secundæ declinationis, in ultimâ circumflectitur, nisi in genitivis

œmininis adjectivorum, quæ descendunt à masculinis tertiæ declinationis: ut,

Μακάριος, μακαρίων.

Pauca quædam excipiuntur; ut,

Ὁ χλένης, *agrestis*, Genitivus τῶν χλένων·

Ὁ χρήστης, *fænerator*, τῶν χρήστων.

In quintâ declinatione,

I. Acutus in ultimâ recti erit in penultimâ obliquorum: ut,

Τριὰς, τριάδος, τριάδι· nisi in γυναικὸς, γυναικὶ· οὐδενὸς, οὐδενὶ et μηδενὸς, μηδενὶ· sin penultima fuerit longa naturâ, circumflectitur, quoties ultima sit brevis, aut anceps: ut,

Σωτὴρ, σωτῆρος.

Hæc nomina, δαὴρ, ἀνὴρ, θυγάτηρ, πατὴρ, εἰνάτηρ, σωτὴρ, Δημήτηρ, accentum in vocativo retrahunt: ut,

Ὦ δᾶερ, ἄνερ, θύγατερ, πάτερ, εἴνατερ, σῶτερ, Δήμητερ· et plurima nomina primæ declinationis contractorum: ut,

Ὁ Ἀπολλοφανὴς, ὦ Ἀπολλόφανες ὁ συγγενὴς, ὦ σύγγενες.

II. In nominibus μήτηρ et θυγάτηρ, per omnes casus, excepto vocativo singulari, acutus est in penultimâ: ut,

Μητέρος, μητέρι, μητέρα· θυγατέρος, θυγατέρι,

θυγατράσι, &c. nisi Syncopen passa fuerint; tunc enim in genitivis, et dativis, in ultimâ accentus est: ut,

Μητρὸς, μητρὶ· θυγατρὸς, θυγατρί.

In nominativis autem, accusativis, et vocativis omnium numerorum, accentus post Syncopen retrahitur: ut,

Θύγατρα, θύγατρε, &c. Accentus etiam retrahitur in dativo poëtico πόδεσσι.

III. Monosyllaba quintæ declinationis acuuntur in genitivo et dativo singulari, et dativo plurali, in ultimâ: ut,

Τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, ταῖς χερσί.

In genitivo plurali, et genitivo et dativo duali, ultima circumflectitur: ut, Χειροῖν, χειρῶν.

In accusativo singulari, in nominativo, accusativo, vocativo, duali et plurali, penultima circumflectitur, si sit naturâ longa: ut,

Χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Excipe participia monosyllaba: ut,

Θεὶς, θέντος, θέντι· ὤν, ὄντος, ὄντι· item genitivos, παίδων, Τρώων, πάντων, δᾴδων, δμώων, θώων, ὤτων, φώτων, luminum: nam monosyllaba circumflexa retinent tonum in priore.

Sic πᾶσι à πᾶν· item τίς interrogativum tonum habet in priore per omnes casus; sed τὶς indefinitum, et encliticum, tonum habet semper

in posteriori syllabâ, præterquam ubi amittit eum ratione inclinationis.

Vocativi in ευ, et οι, circumflectuntur: ut, ὦ βασιλεῦ, ὦ Λητοῖ, ὦ Γοργοῖ.

IV. Substantiva tertiæ et quartæ declinationis contractorum accentum habent in ultimâ: ut, Λητὼ, αἰδὼς· βασιλεὺς, Τυδεύς.

De Accentibus Pronominum.

Acutus in ultimâ nominativi, in dativo et accusativo singulari manebit: ut,

Ἐγὼ, ἐμοὶ, ἐμὲ· In genitivo singulari, et per totum pluralem numerum, mutatur in circumflexum: ut,

Ἐμοῦ, ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς· In duali toto retrahitur: ut, Σφῶϊ, νῶϊ, νῶϊν.

Pronomina οὗτος, αὐτὸς, et ἐκεῖνος, sequuntur formam nominum.

Post paragogen τοῦ γε, tonus retrahitur: ut,

Ἔγωγε, ἔμοιγε· ultima post Atticam paragogen τοῦ ι acuitur: ut, οὑτοσί.

Pronomina passa paragogen et syncopen, in penultimâ acuuntur: ut, Ἐμέθεν·

Et Ionicè mutata: ut, Ἡμεῖς, ἡμέας.

In dativo plurali ὑμῖν, circumflexus interdum mutatur in acutum; ut, ἧμιν et ultima corripitur.

De Accentibus Verborum.

Si ultima sit brevis, accentus erit in antepenultimâ: ut, τύπτομαι·

Si longa sit, in penultimâ: ut, τυπτέσθην.

Exceptiones.

In singulari numero futuri secundi activi ultima circumflectitur, unde penultima per reliquos numeros circumflectitur: ut,

Τυπεῖτον, τυπῦμεν, &c.

Quod etiam accidit in voce mediâ, quoties penultima sit longa naturâ ante finalem brevem; ut, Τυπῦμαι, τυπεῖται.

Futura prima quintæ conjugationis in ultimâ circumflectuntur; ut, σπερῶ unde penultima in voce mediâ circumflectitur; ut, σπερῦμαι.

Et Doricè omnia futura prima circumflectuntur: ut, τυψῶ·

At, σ Æolicè addito, accentus retrahitur: ut, ὄρσω.

Participia aoristi secundi activi, et præteritorum in ως et in εις desinentia, in ultimâ accentum habent: ut,

Τυπὼν, τετυφὼς, τετυπὼς, τυφθεὶς, τυπείς.

In futuro secundo ultima circumflectitur: ut, τυπῶν.

Acutus, qui fuerit in penultimâ participiorum masculinorum, erit etiam in penultimâ neutrorum : ut, Ποιέων, ποιέον.

Hæc tria verba, in imperativo, ἐλθὲ, *veni*, εὑρὲ, *inveni*, et εἰπὲ, *dic*, accentum habent in ultimâ : in imperativo aoristi secundi medii ultima circumflectitur : ut, Πιθοῦ, τραποῦ.

Monosyllaba in imperativo, cùm componantur, penultimam acuunt : ut, Ἄποδος.

In infinitivo amborum aoristorum passivorum penultima circumflectitur : ut, Τυφθῆναι, τυπῆναι·

Aoristi, et futuri secundi activi, ultima circumflectitur : ut, τυπεῖν.

In singulari numero subjunctivi ultima circumflectitur : ut, Τυφθῶ, τυφθῇς, τυπῶ, τυπῇς·

In duali, et plurali, penultima circumflectitur : ut, Τυπῆτον, τυπῶμεν, &c.

Infinitivi aoristi primi activi, præteritorum omnium, aoristi secundi medii, et præsentis verborum in μι, penultimam acuunt : ut,

Ἀναγκάσαι, τετυφέναι, τετύφθαι, τετυπέναι, τυπέσθαι, τιθέναι·

Nisi penultima sit longa naturâ, tunc enim penultima circumflectitur : ut, Πεφιλῆσθαι, ἀκοῦσαι.

In verbis contractis, syllaba contractione facta circumflectitur, nisi quædam regularum præcedentium repugnaverit.

In tertiâ personâ plurali præsentis verborum in μι penultima circumflectitur: ut,

Τιθεῖσι, διδοῦσι, ἱστᾶσι, ζευγνῦσι· excipe εἰσὶ, ab εἰμὶ, *sum*.

De Accentibus Præpositionum.

Omnes præpositiones, quæ accentum admittunt, in ultimâ habent accentum, nisi cùm suis casibus, nullo adjectivo sequente, postponantur, tunc enim tonus retrahitur: ut,

Εἰρήνης πέρι, *de pace.*

Πέρι etiam, pro περισσῶς, tonum retrahit.

Præpositiones verò, ἀνὰ et διὰ, tonum nunquam retrahunt, ob differentiam vocativi Ἄνα, ab Ἄναξ, *Rex*; et accusativi Δία, à Δὶς, *Jupiter*.

De Accentibus Adverbiorum.

Adverbia, quæ à genitivis pluralibus adjectivorum oriuntur, tonum retinent primitivorum suorum: ut,

Αἰσχρῶν, αἰσχρῶς· καλῶν, καλῶς· βραδέων, βραδέως, &c.

Adverbium in θεν, θι, σε, σι, tonum retinent nominum à quibus derivantur: ut,

Θεόθεν, à θεὸς· οὐρανόθι, et οὐρανόσε, ab οὐρανὸς· οἴκοθεν, et οἴκοθι, ab οἶκος, *domus*.

Attica adverbia in ultimâ accentum recipiunt: ut, Νυνὶ, ἐνθαδί.

De Accentibus Conjunctionum.

Conjunctio ἆρα, cùm interrogativa sit, penultimam circumflectit; sin illativa sit, eam acuit: ut, Ἄρα, *igitur*.

Nullo accentu notantur, ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, οὐ, οὐκ, οὐχ, εἰ, ὡς; at ὃ, ἣ, οἳ, αἳ, pro ὅστις, ἥτις, οἵτινες, αἵτινες, et ὃ pro τοῦτο, accentu notantur; et οὔ, vel οὔκ, cùm sententiam claudat, vel per se stat sententia; et etiam ὥς, pro οὕτως, vel cùm suo substantivo postponatur: ut, Οἱ δὲ λύκοι ὥς.

In dictionibus declinabilibus, quoties ultima per Apostrophum rejicitur, accentus, qui in ultimâ fuerit, ad penultimam retrahitur; in indeclinabilibus omninò amittitur: ut, Τέρπν' ἔπαθον· Ἀμφ' Ὀδυσῆϊ.

Encliticæ Dictiones.

Encliticea dictio est, quæ proprium accentum transfert in dictionis præcedentis finalem syllabam, eam acuens: ut, Ἠκουσά τινος.

Dictiones encliticæ sunt in

I. Nomine τὶς, *quidam*, indefinito, et omnibus ejus casibus; et τοῦ, τῷ, Atticis, pro τινὸς, τινὶ· sed τίς interrogativum acuitur in primâ.

II. Pronominibus μοῦ, μοὶ, μὲ· σοῦ, σοὶ, σὲ· οὗ, οἷ, ἓ· σφῶν, σφίσι, σφὲ, σφίσι.

Et in omnibus eorum variationibus per diversas dialectos factis: ut, Μεῦ, σεῦ, νὶν, μὶν, &c.

Post præpositiones autem ἕνεκα, vel ὅνεκα, et quasdam alias, et disjunctionem ἤ, rarò inclinant.

III. Verbis εἰμὶ et φημὶ, in omnibus personis indicativi præsentis, exceptâ secundâ singulari, et Ionico ἔασι· ut,

> Ἄνθρωπός εἰμι· Τῦτό ἐςι χείρονος κάλλιον· Ἡ καλή, φασι, λαβέτω.

IV. Adverbiis ποτὲ, ποθὲ, πῦ, πῶς, πῶ, πῆ, indefinitis, habentibus accentum in ultimâ.

Sin hæc sint interrogativa, in penultimâ habent accentum, et non inclinant.

V. Conjunctionibus duabus copulativis, κε et τε.

Expletivis innumeris, ῥα, γε, νυ, νυν, περ, τοι, &c.

Dictiones encliticæ inclinant, *i. e.* transferunt accentum suum in dictionem præcedentem, quando præcedens dictio habet, vel

1. Acutum in penultimâ: ut,

> Ἄνθρωπός τις· vel

2. Circumflexum in penultimâ, ultimâ existente brevi: ut, Σῶμά τι· vel

3. Cùm monosyllabum præcesserit, quod accentum suum nullum habet: ut, Οὔ τι ἀπόβλητα·

Vel cùm dictio enclitica præcedens accentum suum amiserit: ut, Ἰατρεῖαι γάρ τινές εἰσι.

Vel cùm suum inclinaverit: ut, Σῆμά τινές φασι.

Amittunt verò accentum encliticæ dictiones, cùm præcedens habeat vel

1. Acutum in penultimâ: ut, Λόγος σου vel
2. Circumflexum in ultimâ: ut, Ὁρῶ σε vel
3. Acutum in ultimâ: ut, Ἀγαθόν τι.

Accentum verò neque amittunt, neque inclinant, cùm sententiam incipiant: ut,

Σὲ τὸν σκυθρωπὸν, &c.

Verbum ἐστὶ,

I. Habet acutum in primâ, quando est initium orationis, vel postponitur immediatè adverbiis οὐκ, ὡς, καὶ, εἰ, ἀλλὰ, et τοῦτο

II. Amittit accentum post dictionem quæ vel acuitur, vel circumflectitur in ultimâ: ut, Ἑρμῆς ἐστι.

III. Retinet tonum in ultimâ, quando dictio præcedens habet acutum in penultimâ, vel circumflectitur in penultimâ, cujus ultima positione longa est: ut, Λόγος ἐστὶ, Φοῖνιξ ἐστί.

IV. Inclinat accentum, si præcedens dictio sit circumflexa in penultimâ, ultimâ existente brevi: ut,

Φαῦλός ἐστι

Vel si sit acutus in antepenultimâ: ut,

Ἄνθρωπός ἐστι.

Composita ab εἰμὶ accentum retrahunt: ut, Πάρειμι, πάρεςι, πάρεσμεν, &c.

FIGURÆ DICTIONIS.

I. Prothesis est litera vel syllaba principio dictionis addita: ut, τέταγων pro ταγων, à τάξω, *apprehendo*; σμικρὸς, *parvus*, pro μικρός.

II. Aphæresis est, cùm litera, vel syllaba, principio dictionis subtrahitur: ut,

Ὀρτὴ pro ἑορτὴ, *festum*.

III. Syncope literam vel syllabam è medio dictionis subtrahit: ut,

Ἔγεντο pro ἐγένετο, *natus est*.

IV. Epenthesis est, cùm medio dictionis litera aut syllaba interseritur: ut,

Ἔλλαβε pro ἔλαβε, ὁππότερος pro ὁπότερος, *uter*.

V. Apocope fine dictionis aliquid detrahit: ut,

Δῶ pro δῶμα, *domus*;

Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα, *Neptunum*;

Βρὶ pro βρίαροι.

VI. Paragoge est, cùm extremæ syllabæ aliquid adjungitur: ut,

Ἦσθα pro ἦς, *eras*;

Ἐτύπτεσκε pro ἔτυπτε, *verberabat*.

VII. Metaplasmus est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu: ut, Κλάδι pro κλάδῳ, *ramo*.

Metaplasmus verò generis est quævis mutatio in dictione per poëticam licentiam.

VIII. Antithesis (nonnulli ἀντίστοιχον vocant) est literæ commutatio: ut,

Πόρσω, pro πόῤῥω, *procul:*
Θάλαττα, pro θάλασσα, *mare.*

IX. Metathesis est literarum ordo immutatus: ut,

Ἔρξω, pro ῥέξω, *faciam;*
Ἔπραθον pro ἔπαρθον, à πέρθω, *vasto;*
Ἔδρακον, pro ἔδαρκον, à δέρκω, *video;*
Καρτερὸς, pro κρατερὸς, *fortis;*
Κάρτος, pro κράτος, *robur.*

X. Synalœpha est elisio quædam vocalis ante alteram in diversis dictionibus: ut,

Τἀμὰ, pro τὰ ἐμὰ, *mea;*
Τοὔνομα, pro τὸ ὄνομα, *nomen;*
Θοἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, *vestimentum;*
Ὦ 'ταν, pro ὦ ἔταν, *O amice,* vel *amici.*

XI. Anadiplosis (*i. e.* reduplicatio) est primarum vel secundarum syllabarum repetitio: ut,

Κεκάμωσι, pro κάμωσι·
Ἀταρτηρὸς, pro ἀτηρὸς·
Ἐτήτυμον, pro ἔτυμον.

PROSODIA;

SIVE,

De CARMINUM RATIONE.

QUID sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansio, præterimus, tanquam nota ex Prosodiâ Latinâ. Hîc tantùm meminerint pueri, ε, ο, breves esse; η, ω, cum diphthongis omnibus, longas esse naturâ; et α, ι, υ, ancipites.

Scansioni accidunt, apud Græcos, Apostrophus, Synecphonesis, Diæresis, et Cæsura.

1. Apostrophus est, cùm eliduntur α, ε, ι, ο, αι, οι, sequente dictione à vocali, vel diphthongo, incipiente. Sed hoc, pro carminis ratione, vel observant vel omittunt Græci; ut Homerus,

> Ὦ γύναι, ἦ μάλα τῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες·
> *O mulier, maximè hoc verbum dixisti verum.*

Sæpè etiam ante consonantes abjiciuntur vocales et diphthongi: ut,

> Παρ' μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται·
> *Adsunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt arbores.*

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis: ut,

Ὦ 'γαθὲ, *O bone;*

Ὦ 'ναξ, *O rex;*

Ὦ 'νθρωπε, *O homo;*

Pro ὦ ἀγαθὲ, ὦ ἄναξ, ὦ ἄνθρωπε.

II. Συνίζησις / Σύζευξις — Synecphonesis* est duarum syllabarum in unam contractio: ut Homerus,

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς·
Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis.

III. Diæresis est, ubi ex unâ syllabâ dissectâ fiunt duæ: ut,

Παΐς, pro παὶς· ἐΰφρων, pro εὔφρων, *benevolus.*

IV. Cæsura est, cùm post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur; eaque fit apud Græcos post primum, secundum, tertium, quartum, et etiam quintum pedem.

QUANTITAS.

Ancipitum Vocalium Quantitas decem modis cognoscitur:

1. Positione:
2. Vocali ante vocalem:
3. Accentu:
4. Contractione:
5. Dialecto:
6. Derivatione:
7. Compositione:
8. Incremento:
9. Regulâ:
10. Exemplo, seu Auctoritate.

* Sive Synæresis; ut, τείχεϊ, τείχει—Crasis τείχεα, τείχη.

I. *Positio.*

Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem, in eâdem dictione, aut in diversis, positione longa est.

Σ tamen aliquando eliditur, nullâ positione factâ. *Aratus:*

Ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη·
Horâ vespertinâ crocitat clamosa cornix.

Et nonnunquam apud Latinos: ut, *Cicero* in *Aratum:*

Delphinus jacet haud nimio lustratus nitore.

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquidâ, communis redditur.

II. *Vocalis ante Vocalem.*

Vocales longæ, et diphthongi, breves esse possunt pro arbitrio, si modò subsequens dictio à vocali aut diphthongo incipiat.

Vocalis brevis ante longam, vel diphthongum, corripitur, nisi producatur licentiâ poëticâ.

III. *Accentus.*

Ultima brevis est quando penultima circumflectitur: ut, *μοῦσα.*

Cùm penultima naturâ longa accentum acutum habeat, anceps, quæ est in ultimâ, producitur: ut, *ἡ ὥρα, hora.*

Quando masculinum habet accentum in an-
penultimâ in ρος, vel ος purum, fœmininum
us longum est in ultimâ : ut, ἅγιος, ἁγία.

Omnis syllaba circumflexa longa est naturâ :
:, πῦρ, *ignis.*

IV. *Contractio.*

Omnis syllaba ex contractione facta longa
t: ut, ἐβόας, ἐβόα.

V. *Dialectus.*

Doricum, natum ex η, longum est : ut,
Τομὰ, pro τομὴ, *sectio.*
Æolicum, breve est : ut, Νύμφα, pro νύμφη.
Ionicum, breve est in penultimis præterito-
rum, et in tertiis personis pluralibus pas-
sivis : ut,
Γέγαα, pro γέγηκα·
Et τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσί.

Verùm α Ionicè interpositum verbis in άω,
ıgâ syllabâ antecedente, producitur, ut etiam
tertiis personis Ionicis verborum in μι : ut,
ἑασι.

VI. *Derivatio.*

Derivativa eandem cum primitivis quantita-
n plerumque sortiuntur : ut,

Νικάω, *vinco :*

Νίκη, *victoria :*

Ὁ νικητὴς, *victor.*

VII. *Compositio.*

Composita simplicium quantitatem ferè sequuntur: ut,

'Η τιμὴ, *honor;*

'Ο καὶ ἡ ἄτιμος, *honoris expers.*

A, privitiva particula, in compositione corripitur: ut,

Ἄτιμος, *honoris expers;*

Ἀκλεὴς, *inglorius.*

Sed propter duas sequentes breves syllabas sæpe producitur: ut,

Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ·

Accendit ei è galeâque, et clypeo indefessum ignem. Il. ε. 4.—Il. α. 398.

Particulæ etiam ζα, ἀρι, ἐρι, βρῖ, δυς, in compositione repertæ, corripiuntur.

VIII. *Incrementum Nominum.*

A, incrementum quintæ declinationis, breve est in

1. Neutris in α, ας, αρ· ut,

Σῶμα, *corpus;*

Κρέας, *caro;*

Νέκταρ, *nectar.*

2. Fœmininis, et masculinis, in ας· ut,

'Η Παλλὰς, *Pallas*;

'Ο μέλας, *niger*.

3. In nominibus in ψ· ut,

Ἄραψ, —βος· et plurimis in ξ· ut,

Κόλαξ, —κος, *adulator*.

4. Masculinis, et fœmininis, in αρ, et λς· ut,

'Ο μάκαρ, *beatus*;

'Η ἅλς, *mare*:

Excipe ψὰρ, ψαρὸς, *sturnus*.

Genitivus in ανος longus est, quod patet ex accentu: ut,

Τιτὰν, Τιτᾶνος· præter τάλανος et μέλανος.

Penultima dativorum pluralium, in nominibus quæ Syncopen patiuntur, ut,

Πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι, brevis est.

I, incrementum, breve est in

1. Nominibus neutrius generis: ut,

Τὸ μέλι, μέλιτος.

2. Fœmininis et masculinis barytonis in ις, ιδος, et ιτος· ut, Ἔρις, ἔριδος.

3. Fœmininis acutitonis in ιδος· ut,

'Η πατρὶς, πατρίδος.

I, incrementum, longum est in

1. Fœmininis, et masculinis, quæ duas habent terminationes in recto: ut,

Δελφὶς, et δελφὶν, δελφῖνος· ἀκτὶς, et ἀκτὶν, ἀκτῖνος.

2. Monosyllabis : ut,

'Ο vel ἡ θὶν, θινος, *littus* ;

'Η ῥὶν, *nasus* ;

'Η ἶν, vel ἶς, *fibra* ;

'Ο λῖς, vel λῖν, Gen. λῖος, *leo* ;

Λὶς, λιτὸς, *linteum* :

Item ὄρνις, ὄρνιθος, *avis*, penultimâ longâ, et εὐκνήμιδες passim apud Homerum : sed Δὶς Διὸς, *Jupiter*, corripitur.

Ι, incrementum nominum in ιξ, et ψ, quamplurimis breve est : ut,

'Η θρὶξ, τριχὸς, *capillus* ;

'Η χέρνιψ, χέρνιβος, *pollubrum*.

Υ, incrementum, breve est in

1. Nominibus monosyllabis in υς· ut,

'Ο μῦς, *mus*, μύος.

2. Neutris in υ· τὸ γόνυ, γόνυος, *genu*.

3. Paroxytonis, oxytonis, et circumflexis, in υς et υρ· ut, ὁ νέκυς, νέκυος, *mortuus* ;

'Ο μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*.

Nomina in υν, quæ etiam in υς desinunt, producuntur : ut, Φόρκυς, et Φόρκυν, Φόρκυνος, *Phorcys*.

Nomina in ξ, et ψ, fere habent breve incrementum : ut,

Ὄνυξ, ὄνυχος, *unguis*;
Χάλυψ, χάλυβος, *chalybs*:
Excipiuntur, γρὺψ, γρυπὸς, *gryps*;
Γὺψ, γυπὸς, *vultur*.

Quantitas Verborum.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem habit in imperfecto, tam activo quàm passivo, mnium modorum, et etiam in participiis, quam bet in præsenti: ut,

Κρίνω, *judico*, ἔκρινον, κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινόμενος·

Syllaba κρι ubique longa est.

Verba in ύνω, producunt penultimam in præsnti et imperfecto: ut,

Μολύνω, *contamino*.

Verba in άνω, penultimam corripiunt, nisi ἱκάνω, et κιχάνω.

Verba in ύω, et ίω, quodammodo in penultnâ sunt communia.

Quantitas in Futuris, et Aoristis.

Quantitas futurorum, et aoristorum, ex verrum formatione satis constat. Nonnulli tamn observant, aoristum primum in tertiâ et artâ conjugatione, penultimas, α, ι, vel υ, habre breves, cùm sint breves in futuro.

Idem volunt in verbis in άω, nisi ρ, vel vocalis, præcedat α, tunc enim α longum erit.

6. Illis item, quæ tempus significant: ut,
Εἰαρινὸς, *vernus*; Θερινὸς, *æstivus*:

Ionicè verò producitur: ut,

Ἦματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
Ζεύς——

Tempore autumnali, quum rapidissimum imbrem Jupiter fundit. Il. π. 385.

Υ in pronominibus producitur: ut,
Ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

In nominibus polysyllabis in ύνη, et ύτης, υ corripitur: ut,
Γηθοσύνη, *gaudium*;
Βραδύτης, *tarditas*;
Γλυκύτης, *dulcedo.*

X. *Exemplum, seu Auctoritas.*

Ultima ratio cognoscendæ quantitatis syllabæ est Exemplum, seu Auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima; quam Poëtarum lectio multò faciliùs, quàm regularum multitudo, suppeditabit.

De ultimis syllabis.

A finita corripiuntur: ut,
Ἡ τράπεζα, *mensa*;

Item μαῖα, μοῖρα· τύψασα, τέτυφα, ἵνα.

Producuntur, 1. Nomina in εα· ut,
Θέα, *spectaculum*;

2. In δα, et θα· et fere ρα.

3. In εια, à verbis in εύω ut, Προφητεία·
Et in ια· præter Δία, μία, πότνια.
II. Polysyllaba in αια· ut, Σεληναία.
III. Nomina in ρα, non præcedente diphthongo: ut, Χαρὰ, *gaudium*.
IV. Articuli fœminini numeri dualis: ut, τά.
V. Vocativus nominum in ας, primæ declinationis: ut, Ὦ Αἰνεία.
VI. Dualis primæ, et secundæ declinationis.
VII. Vocativi Poëtici: ut, Ὦ Πολυδάμα.
VIII. A Doricum, in genitivo: ut,
Τοῦ Αἰνεία, pro Αἰνείου, et ubicunque pro η ponatur.

Αν finita corripiuntur: ut,
Τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν.
Excipiuntur, 1. πᾶν, nisi in compositis: nomina masculina in αν· ut,
Τιτὰν· et adverbia; ut,
Πέραν, *ultrà*;
Λίαν, *valdè*.
2. Αν primæ; ut,
Αἰνείαν· et secundæ declinationis, si habet acutum in penultimâ: ut,
Φιλίαν· et αν pro ων· ut, Νυμφᾶν.

Αρ finita corripiuntur: ut,
Νέκταρ, ὄναρ, αὐτὰρ, *celerùm*, ἄφαρ.

Monosyllaba κὰρ, ψὰρ, producuntur.

Ας finita producuntur: ut,

Αἰνείας, τὰς, μέσας, ὁ Αἴας, τύψας.

Excipiuntur 1. Aliquando accusativi plurales, qui Doricè breves leguntur: ut,

Ἠ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βωκὸς ἀοιδάς·

Ignoravimus sanè quàm pulchra carmina pastor componat. Theoc. Idyl. 10, 38.

2. Fœminina in ας· ut, λαμπάς·

3. Masculina: ut, ὁ μέλας, μέγας·

4. Neutra: ut, τὸ σέλας, *lumen.*

5. Item adverbia: ut, Ἑκὰς, ἀτρέμας.

6. Item accusativi plurales quintæ declinationis simplicium: ut, τιτᾶνας.

7. Item secundæ personæ singulares aoristi primi activi, et præteriti: ut, Ἔτυψας, τέτυφας.

I finita, brevia sunt: ut, Μέλι, ὅτι, βῆφι·

Producuntur, 1. Adverbia et pronomina aucta per Paragogen: ut, Νυνὶ, οὑτοσί.

2. Item ι ab Atticis ex ε vel α factum: ut,

Ὁδὶ pro ὁδέ·

Ταυτὶ pro ταυτά.

3. Item κρῖ, et nomina literarum; ut, Ξῖ, πῖ.

Ιν finita, corripiuntur: ut,

Πάλιν, ἔριν, μὶν, νὶν, τὶν, τεὶν et syllabæ quibus ν additur: ut, Τύπτουσιν, ἐστιν.

Πρὶν commune est: ut,

Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν·
Olim tempore pacis, priusquam venissent filii Achivorum. Il. χ. 156.

Nomina duarum terminationum; ut,
Ῥὶν, λῖν, δελφὶν, ἀκτὶν, producuntur.

Ις finita corripiuntur: ut,
Πόλις, ἔρις ἔριδος, τυραννὶς τυραννίδος, τίς, οἷς, τρὶς, cum ejusmodi adverbiis.

Producuntur, quorum augmentum est longum; qualia sunt, ῥὶς, δελφὶς, ὄρνις, κνημὶς, σφραγὶς, et κληῒς.

Υ finita corripiuntur: ut, Σὺ, δάκρυ, γλυκύ.

Producuntur, 1. Adverbia fictitia ῦ et γρῦ.

2. Nomina literarum; ut, Μῦ, νῦ.

3. Tertiæ personæ singulares quartæ conjugationis in μι, in imperfecto, et aoristo secundo: ut, ἔδυ, ἔφυ.

Υν finita corripiuntur: ut,
Πάλιν, βραδὺν, σὺν, τοίνυν, conjunctiones.

Producuntur, 1. Circumflexa: ut,
Νῦν, *nunc*, μῶν, &c.

2. Dicatalecta, quæ duas habent terminationes in recto; ut, Φόρκυς et φόρκυν.

3. Item quæ υς in nominat. habent longum: ut, Ἰλὺς, *limus*; ἰχθὺς, *piscis*.

4. Primæ personæ imperfecti verborum in μι· ut, ἐζεύγνυν.

Υρ finita longa sunt: ut,

Ὁ ψίθυρ, *susurrus*; τὸ πῦρ, *ignis*; quod tamen in obliquis breve est.

In υς desinentia corripiuntur: ut,

Βαθὺς, *profundus*; βαρὺς, *gravis*; κόρυς, *galea*.

Producuntur, 1. Κώμυς, κώμυθος, *fasciculus*; ἄρχυς, ἄχλυς· et monosyllaba; ut, μῦς.

2. Participia in υς: ut, Ζευγνύς.

3. Quæ declinantur per ος purum: ut, Ἰλὺς· sed in ἰχθὺς, υ est anceps.

Poetica Licentia.

Hæ sunt regulæ observatione dignissimæ de syllabarum quantitate; sed quodammodo infinita est poëtarum licentia, qui interdum longas corripiunt, aut breves producunt, metri necessitate coacti: aut ancipitem, in eâdem dictione, in eodem versu, et producunt et corripiunt: ut,

Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα·
Mars, Mars, homicida, sanguinarie, mœnium subversor.

Figuræ Poeticæ.

1. Systole (*i. e.* contractio, vel correptio) est, cùm syllaba longa corripitur: ut,

Ἰν᾽ ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα·
Ut excitemus acrem Martem.

2. Ectasis, (*i. e.* extensio,) quæ syllabam brevem producit: ut,

Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολίπορθον οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι·
Da, ut Ulysses, urbium eversor, domum nunquam redire possit.

3. Synecphonesis, de quâ suprà in scansione.

4. Catalexis, (*i. e.* terminatio,) quâ syllaba terminalis ad justam metri perfectionem desideratur: hujus usus est in Iambis et Trochaïcis, sicut et sequentium duarum: ut,

Μάρτυρες σοφώτατοι. Pindar.

5. Brachycatalexis, quâ syllabæ finales duæ, *hoc est*, integer pes, desiderantur: ut,

Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι. Pindar.

6. Hypercatalexis, (*i. e.* superabundans terminatio,) quà syllaba præter justam dispositionem superabundat: ut, Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄςρον.

7. Enallage, quâ pes pro pede ponitur; ut, cùm spondæus in quinto loco constituitur, cujusmodi versus spondaïci vocantur: ut,

Ἀμφότερον, βασιλεύς τ᾽ ἀγαθὸς, κρατερός τ᾽ αἰχμητής.

8. Dialysis, (*i. e.* dissolutio,) quâ dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in præcedente sit versu, altera in principio sequentis: ut,

Οὐδ' ἀπίθησε νὶν, ἀλ—
λ' ἥρως, ἐπ' ἀκλαῖσι θορῶν.

TABELLÆ DIALECTORUM.

QUATUOR numerantur Græcæ linguæ dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ, pro numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à linguâ communi in nonnullis deflectuntur, nimirùm *Attica, Ionica, Dorica, Æolica*; præter quas, suam dialectum, et idioma, in quibusdam habuerunt poëtæ: quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, in sequentibus tabellis subjiciuntur:

In reliquis verò, cùm tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vix possit, singularium proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

I. Attici mutant

σ in ξ· ut, ξὺν pro σὺν

σσ in ττ· ut, θαλάττα pro θαλάσσα·

σ in ρ· ut, ἄῤῥην pro ἄρσην, *vir*:

η in ει· ut, τύπτει pro τύπτῃ·

Et contractionibus imprimis gaudent.

II. Iones ponunt

η pro α, φιλίη pro φιλία, *amicitia:*

ε pro α, γελέω pro γελάω, *rideo:*

et contrà, α pro ε, τάμνω pro τέμνω, *seco.*

Et gaudent non contractis, sed omnibus resolutionibus.

Ex consonantibus, κ pro π· ut, κῶς pro πῶς·

Tenues pro aspiratis: ut,

Ἀπαιροῦμαι pro ἀφαιροῦμαι.

Contractionibus prorsus abstinent, diphthongos resolvunt, et spiritum aspiratum auferunt: ut,

Ἤλιος pro Ἥλιος, *Sol.*

III. Dores usurpant

α {
- pro η· ut, φάμα pro φήμη, *fama:*
- pro ε· ut, πιάζω pro πιέζω, *premo:*
- γα pro γε· ut, ἔγωγα pro ἔγωγε·
- pro ω· ut, μουσᾶν pro μουσῶν, *musarum:*
  πρᾶτος pro πρῶτος, *primus:*
- pro ει· ut, κλᾷδας pro κλεῖδας, *claves.*

η pro α· ut, ζῆν pro ζᾷν· et pro ει· ut, κοσμῆν pro κοσμεῖν.

ω pro ου· ut, μῶσα pro μοῦσα, *musa;* ὥνεκα pro οὕνεκα, *quare.*

αι pro ει· ut, αἶθε pro εἶθε, *utinam.*

ευ pro ου· ut, ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι, *saliam.*

οι pro ου· ut, τύπτοισα pro τύπτουσα.

ο pro ου· ut, λύκος pro λύκους.

Ex consonantibus, σδ pro ζ· ut, συρίσδω pro συρίζω.

σ pro θ· ut, σεὸς pro θεός.

κ pro τ· ut, πόκα, ὅκκα, pro πότε, et ὅτε, *aliquando.*

Et contrà, τ pro κ· ut, τῆνος pro κῆνος, *ille.*

IV. Æoles utuntur

ω pro ο· ut, κῶρος pro κόρος, *puer*: et contrà, ο pro ω· ut, ἔρος pro ἔρως, *amor.*

ε pro α· ut, θέρσος pro θάρσος, *audacia.*

αις pro ας· ut, καλαῖς pro καλὰς, *bonas.*

Ex consonantibus, ππ pro μμ· ut,

Ὄππαλα pro ὄμματα, *oculi.*

Et β ante ρ· ut, βράκος pro ῥάκος, *cento.*

Accentum in priores syllabas retrahunt Æoles: ut, κάλος pro καλός.

Aspirationem etiam rejiciunt: ut,

Ἤλιος pro ἥλιος.

Atque pro ι consonantem sequentem geminant; ut, σπέῤῥω pro σπείρω, χέῤῥες pro χεῖρες.

Poëtæ non solùm peculiarem in quibusdam habent dialectum, sed etiam dialectos commiscent. Homerus Ionicæ, quâ maximè utitur, reliquas, præter Doricam, admiscet: Pindarus Doricus, alias etiam dialectos adjungit: Aristophanes Atticus, ut etiam Euripides, Sophocles, et Æschylus; in choris et cantilenis, subinde sunt Dorici.

Varietas Dialectorum *in Terminationibus.*

Articulus Præpositivus.

Masc.

	Sing.				Dual.			Plur.			
	N.	G.	D.	A.	N.	G.	V.	N.	G.	D.	A.
Com.	ὁ,	τοῦ,	τῷ,	τόν.	τὼ,	τοῖν,	τώ.	οἱ,	τῶν,	τοῖς,	τούς.
		τοῖο I.				τοῖιν I.		τοὶ D.		τοῖσι I. A.	τῶς D.
		τῶ, τιῦ D.								τοῖσδεσι P.	τὸς D.
		τίω P.								τοῖσδεσσι P	

Fœm.

	Sing.				Dual.			Plur.			
Com.	ἡ,	τῆς,	τῇ,	τήν.	τὰ,	ταῖν,	τά.	αἱ,	τῶν,	ταῖς,	τάς.
	ἁ,	τᾶς,	τᾷ,	τὰν, D.				ταὶ,	τᾶν, D.		
									τάων Æ.		
										τῇς et τῇσι, I. A.	

Neut.

	Sing.				Dual.			Plur.			
Com.	τὸ,	τοῦ,	τῷ,	τό.	τὼ,	τοῖν,	τώ.	τὰ,	τῶν,	τοῖς,	τά.
		τοῖο I.				τοῖιν I.			τάων Æ.	τοῖσι I. A.	
		τῶ, τιῦ D.									
		τίω P.									

Articulus Subjunctivus.

Masc.

	Sing. N.	G.	D.	A.	Dual. N.	G.	Plur. N.	G.	D.	A.
Com.	ὃς,	οὗ,	ᾧ,	ὅ.	ὥ,	οἷν.	οἵ,	ὧν,	οἷς,	οὕς.
	ὃ P.	ὅτευ,	ὅτῳ A.					ὀτέων,	ὀτέοισι I.	
		ὅτευ D.	ὅτεῳ P.					ὅτων Att.		
		ὀτέω I.								
		ὅττεο Æ.								
		τοῦ,	τῷ,	τὸν I. D.						

Fœm.

	Sing.				Dual		Plur.			
Com.	ἥ,	ἧς,	ᾗ,	ἥν.	ἅ,	αἷν.	αἵ,	ὧν,	αἷς,	ἅς.
		τῆς,	τῇ,	τὴν I.						
	ἅ,	τᾶς,	τᾷ,	τᾶν D.						

Prima Declinatio Substantivorum.

	Sing. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.	G.	Plur. N.	G.	D.	A.	V.
Com.	ας,	ου,	ᾳ,	αν,	α.	α,	αιν.	αι,	ῶν,	αις,	ας,	αι.
	ης,	ου,	ῃ,	ην,	η.							
	ης,	εω,	ῃ,	ην et εα					έων,	ῃς & ῃσι,	εας I.	
	ας,	α,	ᾳ,	αν,					ᾶν D.	αῖσι A.	αις Æ.	
		αο Æ.							άων Æ.			
		ω per Crasin ex εω P.										

Secunda Declinatio.

	Sing. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.	G.	Plur. N.	G.	D.	A.	V.
Com.	α,			αν,	α.	α,	αιν.	αι,	ῶν,	αις,	ας,	αι.
		ης,	ῃ,									
	η,			ην,	η.							
	η,	ης,	ῃ,	ην I.					έων,	ῃς I. et ῃσι I. A.		
	α,	ας,	ᾳ,	αν D.					ᾶν,	αῖσι D.		
									άων Æ.			

Tertia Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
om.	ος, ε.		οι, ους, οι.
	ου, ῳ, ον,	ω, οιν.	ων, οις,
	ον, ον.		α, α, α.
	οιο I.	οιιν I.	αων P. οισι I. A.
	ω D.		ως et
			ος D.

Quarta Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
om.	ως, ως.		ῳ, ως, ῳ.
	ω, ῳ, ων,	ω, ῳν.	ων, ῳς,
	ων, ων.		ω, ω, ω.
	ωο, ῳο P.		

Quinta Declinatio.

	Sing. N. G.D.AV.	Dual. N. G.	Plur. N. G. D. A. V.
om.	α, ι, υ,		ες, ων, σι, ας, ες.
	ω, ν, ρ, ος, ι, α.	ε, οῖν.	α, ξι, α, α.
	σ, ξ, ψ, ν.		ψι,
			εσσι et ισι P.

Prima Declinatio Contractorum.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N.A. G.D. V.	Plural. N. G. D. A. V.
om.	ης, εος, εϊ, εα, ες.	εε, έοιν, εε.	εες, έων, εσι, εας, εες.
	ους, η, ες.		εις, ῶν, εις, εις.
	ει, ει,	η, οῖν, η.	εα, εα, εα.
	ος, ος, ος.		η, η, η.
	ευς Æ. ην A.		
	et D. ης A.		εσσι I. P.

Secunda Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N.A. G.D.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	ις, ιν, ι.		ιες, ιας, ιες.
	ιος, εῖ,	ιε, ιοιν.	ιων, ισι,
	ι, ι, ι.		ια, ια, εα.
	εος, εϊ,	εε, εοιν,	εες, εων, εσι, εας, εες I.
	ηος, ηϊ P.	η,	εις, ις A. ις I.
	εως, ει A.		

Tertia Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N.A. G.D.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	ευς, έος, έϊ, έα, εῦ.	έε, έοιν.	έες, έων, εῦσι, έας, έες.
	εῖ,		εῖς, εῖς, εῖς.
	ευς Æ. ῆι, ῆα I.	ῆε I. ήοιν.	ῆες, ήων, ήεσσι, ῆας, ῆες I.
	έως A. ῆ P.		ῆς Att. ῆσι I.
	ῆος I. ᾶ A.		έσι P.
	εῖος I.		
	εος B.		
	ηος Æ.		
	ειος Æ.		
	εος A.		

Quarta Declinatio.

	Sing. N. G. D. A. V.	Dual. N.A.G.D.V.	Plur. N. G. D. A. V.
Com.	ὼ, όος, όϊ, όα, οῖ.	ὼ, οῖν, ώ.	οὶ, ῶν, οῖς, ὸς, οί.
	ὼς, ῦς, οῖ, ῶ.		
	ῶς, ῶν Æ.		
	ῶν I.		
	ὼ A.		

Quinta Declinatio.

	Sing. N.	G.	D.	A.	V.	Dual. N.A.	G.D.	V.	Plural. N.	G.	D.	A.V.
Com.	ας,	ατος,	ατι,	ας,	ας.	ατε,	άτοιν,	ατε.	ατα,	άτων,	ασι,	ατα.
Sync.		αος,	αϊ,			αε,	άοιν,	αε.	αα,	άων,	αα,	αα.
Cras.		ως,	ᾳ,			α,	ῷν,	α.	α,	ῶν,	ᾳ,	α.

Dialecti Pronominum.

Ἐγώ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ἐγὼ,	ἐμοῦ, μοῦ,	ἐμοὶ, μοὶ,	ἐμὲ, μέ.
Att.	ἔγωγε,		ἔμοιγε.	
Dor.	ἐγώνη, ἐγὼν, ἔγωνγα,	ἐμεῦ,	ἐμίν.	
Æol.	ἐγὼν,	ἐμεῦ.		
Ion.		ἐμοῖο. ἐμέο. ἐμέοθεν, Parag. ἐμέθεν, Sync.		
Poët.		ἐμεῖο.		
Bœot.	ἰώγα, ἰώνγα.			

Dualiter.

	Nom. Acc.	Gen. Dat.
Com.	νῶ,	νῷν.
Dor.	ἄμμε.	
Æol.	ἄμμε.	
Poët.	νῶϊ,	νῶϊν.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ἡμεῖς,	ἡμῶν,	ἡμῖν,	ἡμᾶς.
Dor.	ἅμες, ἅμμες,	ἁμῶν, ἁμέων,	ἁμῖν,	ἁμᾶς.
Æol.	ἄμμες,	ἄμμων, ἀμμέων,	ἄμμιν, ἄμμι,	ἄμμας.
Ion.	ἡμέες,	ἡμέων,		ἡμέας.
Poët.		ἡμείων,	ἡμίν.	

Σύ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σὺ,	σοῦ,	σοὶ,	σέ.
Dor.	τὺ, τύγα, τύνη,	σεῦ, τεῦ, τεοῖο,	τοὶ,	τέ, τύ.
Æol.		σεῦ, τεῦ.		
Ion.		σοῖο, σέο.		

	Gen.	Dat.
ët.	σεῖο, σέοθεν, σέθεν,	τίν, τεΐν.

Dualiter.

	Nom. Acc.	Gen. Dat.
Com.	σφῶ,	σφῶν.
Dor.	ὔμμε,	ὔμμε.
Æol.	ὔμμε.	
Poët.	σφῶϊ,	σφῶϊν.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
m.	ὑμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμᾶς.
or.	ὔμμες, ὔμες,		ὔμμιν, ὔμμι,	ὔμμας.
ol.	ὑμμέες,	ὑμμῶν, ὑμμέων,	ὔμμιν, ὔμμι,	ὔμμας.
n.	ὑμέες,	ὑμέων,		ὑμέας.
ët.	ὑμεῖες,	ὑμείων,	ὑμῖν.	

Οὗ.

Singulariter.

	Gen.	Dat.	Acc.
m.	οὗ,	οἷ,	ἕ.
or.	ἑῦ,		μίν,* νίν.

Μὶν, pro *ejus, ipsius*, vel *illius*, indeclinabile est, et significat *um, ipsam, ipsos, ipsas*.

	Gen.	Acc.
Æol.	σεῦ.	
Ion.	ἕο,	ἑέ.
Poët.	{ εἷο. ἕοθεν, Parag. ἕθεν, Sync. }	

Dualiter.

	Nom. Acc.	Gen. Dat.
Com.	σφὲ,	σφίν.
Poët.	{ σφωὲ, σφεὲ, }	σφωΐν.

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σφεῖς,	σφῶν,	σφίσι,	σφᾶς.
Dor.	σφὲς,			σφέ.
Ion.	σφέες,	σφέων,	σφὶν,	σφέας.
Poët.		σφείων,	{ σφὶ, σφὶν, }	σφέ.

	M.	F.	N.		M.	F.	N.
Com.	Σὸς,	σὴ,	σόν.	Com.	Ὃς,	ἣ,	ὅν.
Dor.	τεὸς,	τεὰ,	τεόν.	Poët.	ἑὸς,	ἑὴ,	ἑόν.

τῆνος pro ἐκεῖνος, D.

A plurali, ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον, Dor. ἁμὸς, ἁμὰ (Poët. ἁμὴ), ἁμόν· ὑμὸς, ὑμὴ seu ὑμὰ, ὑμὸν, pro ὑμέτερος, ὑμέτερα, ὑμέτερον· σφὸς, σφὴ seu σφὰ, σφὸν, pro σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον· ὅτος, et ἐκεῖνος, Æol.

Attici, cùm rem præsentem quasi digito indicant, addunt ι in fine: ut, οὑτοσὶ, τουτὶ, τουτονί· in

neutro verò τουτοὶ, et sæpiùs τουτὶ· in plurali, pro ταῦτα, ταυτὶ· sic ἐκεινοσὶ, ἐκεινουΐ, &c.

Iones, ante vocales longas, ultimæ syllabæ horum pronominum præponunt ε· ut, Sing. οὗτος, τουτέου, τουτέῳ. Dual. τουτέω, τουτέοιν. Plur. τουτέων, τουτέοισι, τουτέους· sic αὐτέη, ταυτέης· sic αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ. Et etiam in pronominibus compositis: ut, ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ, et ἐμωϋτέου, ἐμωϋτέῳ· σεαυτέου, σεωϋτέῳ, ἑωϋτέῳ·

Dialecti in VOCE ACTIVA.

INDICATIVUS.

Sing.	Dual.	Plural.
Ω, εις, ει,	ετον, ετον,	ομεν, ετε, ουσι.
ης, η, Æol.		ομες, οντι Dor.
ες, ι, Dor.		

Imperfectum, et Aoristus β.

ον, ες, ε,	ετον, ετην,	ομεν, ετε, ον.
σκον, σκες, σκε, sine augmento, I. et P.		οσαν I.

Futurum α.

ω, εις, ει,	ετον, ετον,	ομεν, ετε, ουσι.
ιῶ, ιεῖς, ιεῖ,	ιεῖτον, ιεῖτον,	ιοῦμεν, ιεῖτε, ιοῦσι Att.
ῶ, εῖς, εῖ,	εῖτον, εῖτον,	{οῦμες, εῦμες,} εῖτε, {οῦντι, εῦντι.} D.

έω, έεις, έει, Ion. et Poët. in verbis quintæ conjugationis.

Aoristus α.

α, ας, ε, | ατον, ατην, | αμεν, ατε, αν.
ασκον, ασκες, ασκε, I. P. αμες D. ασαν B.

Præteritum Perfectum.

α, ας, ε, | ατον, ατον, | αμεν, ατε, ασι.
αμες D. αντι D.
αν B.

αε, αες, αι, &c. in quibusdam. I.

Plusquam Perfectum.

ειν, εις, ει, | ειτον, ειτην, | ειμεν, ειτε, εισαν.
ην, η. A. et D. ειμες D. εσαν A. et I.
εα, εε, I.

Futurum β.

ῶ, εῖς, εῖ, | εῖτον, εῖτον, | οῦμεν, εῖτε, οῦσι.
οῦμες, οῦντι, εῦντι, D.
έω, έεις, έει, έετον, &c. Ion.

Imperativus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
ε, έτω,	ετον, έτων,	ετε, έτωσαν.
		όντων Att. sæpe.

Aoristus α.

ον, άτω, | ατον, άτων, | ατε, άτωσαν.
άντων A.

Aoristus β.

ε, έτω, | ετον, έτων, | ετε, έτωσαν.
όντων A.

Optativus.

Præsens, Præt. Aor. β. et Fut. α. et β.

Sing.	Dual.	Plural.
μι, οις, οι,	οιτον, οίτην,	οιμεν, οιτε, οιεν.
		οιμες D.

Aoristus α.

ιμι, αις, αι,	αιτον, αίτην,	αιμεν, αιτε, αιεν.
α, ειας, ειε, &c. Æ.		αιμες Dor.

Subjunctivus.

In omnibus temporibus.

Sing.	Dual.	Plural.
ω, ῃς, ῃ,	ητον, ητον,	ωμεν, ητε, ωσι.

Infinitivus.

Præs. et Fut. α.	Perf.
ειν.	έναι.
έμεν Ion.	έμεν I.
έμεναι A. D.	έμεναι D. A.
έμμεναι P.	

Aor. α.	Aor. β. et Fut. β.
αι.	εῖν.
έμεναι A. D.	ὲν D. έειν I.

Participia.

Præs.	Perf.
ων, ουσα, ον.	ως, υῖα, ός.
οῖσα D.	ὼν Æ. ut εἰρηκὼν pro εἰρηκώς.
ευσα Æ.	ῦσα, ὡς A.

Aorist. α.	Fut. α.
ας, ασα, αν.	ων, ουσα, ον.
αις, αισα, αιν Æol.	οῖσα D.

Aorist. β.	Fut. β.
ὼν, οῦσα, όν.	ῶν, οῦσα, οῦν. A.
οῖσα D.	έων, έουσα, έον I.
εῦσα Æ.	

Dialecti in VOCE PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
ομαι, ῃ, εται,	όμεθον, εσθον, εσθον,	όμεθα, εσθε, ονται.
εαι I.		όμεσθα D. I.
ηαι P.		όμεθεν Æol.
ει Att.		

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
όμην, ου, ετο,	όμεθον, εσθον, έσθην,	όμεθα, εσθε, οντο.
εο I.		όμεσθα A.
ευ D.		
σκου, σκετο I. P.		

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plural.
ην, ης, η,	ητον, ήτην,	ημεν, ητε, ησαν.
		εν B. et Ion.

Futurum β. et Paulo post Futurum.

Sing.	Dual.	Plural.
ομαι, ῃ, εται,	όμεθον, εσθον, εσθον,	όμεθα, εσθε, ονται.
εαι I.		όμεσθα A.
ηαι P.		

Præteritum Perfectum.

Sing. Dual. Plur.

μαι, ψαι, ται, | μεθον, σθον, σθον, | μεθα, σθε, ται vel μένοι εἰσί.

μισθα A. αἶαι I.

Plusquam Perfectum.

μην, ψο, το, | μεθον, σθον, σθην, | μεθα, σθε, το vel μένοι ἦσαν.

μισθα A. ατο I.

Aoristus α.

θην, θης, θη, | θητον, θήτην, | θημεν, θητε, θησαν.

θεν Ion.

Futurum α.

θήσομαι, σῃ, σεται, | θησόμεθον, θήσεσθον, σθον, | θησόμεθα, εσθε, σονται.

σεαι I.

μισθα D.

Imperativus.

Præsens.

Sing. Dual. Plur.

ου, έσθω, | εσθον, έσθων, | εσθε, έσθωσαν.

εο Ion. έσθων A.

Cætera tempora nulla Dialecto variantur.

Optativus.

Præs. Fut. α. et β. et Paulo p. Fut.

Sing. Dual. Plur.

οίμην, οιο, οιτο, | οίμεθον, οισθον, οίσθην, | οίμεθα, οισθε, οιντο.

οίμισθα A. οίατο I. P.

Aoristus α. et β.

εἴην, εἴης, εἴη, | εἴητον, ἤτην, | εἴημεν, ἦτε, ησαν.
εἶμεν, εἶτε, εἶεν Syn.
εἶμες D.

Subjunctivus.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
ωμαι, ῃ, ηται,	ώμεθον, ησθον, ησθον,	ώμεθα, ησθε, ωνται.
εαι Ion.		ώμεσθα A.
ηαι P.		

Aoristus α. et β.

Sing.	Dual.	Plural.
ὦ, ᾗς, ᾗ,	ἦτον, ἦτον,	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
		ὦμες Dor. ὦντι Dor.
ἰω, ιῃς, ἰῃσι, &c. I.		εομεν, ειομεν } Ion. Poët.

Infinitivus.

Aoristus α. et β.

ῆναι'—ήμεναι Dor: ῆμεν Ion.

Dialecti in Voce Media.

Indicativus.

Aoristus α.

Sing.	Dual.	Plural.
άμην, ω, ατο,	άμεθον, ασθον, άσθην,	άμεθα, ασθε, αντο.
αο,		μεσθα A.
α Dor.		

Aoristus β.

όμην, ου, ετο, | όμεθον, εσθον, έσθην, | όμεθα, εσθε, οντο.
μεσθα A.

Futurum α.

ομαι, η, εται, | όμεθον, εσθον, εσθον, | όμεθα, εσθε, ονται.
ῦμαι, ῆ, εῖται Dor. et Att.
ευμαι D. έαι Ion.

Futurum β.

ῦμαι, ῆ, εῖται, | ύμεθον, εῖσθον, εῖσθον, | ύμεθα, εῖσθε, ῦνται.
εαι I. ειεσθε, εονται I.
ηαι P.

PARTICIPIUM.

Futurum β.

τυπεύμενος——εύμενος Dor. Æol.

IMPERATIVUS.

Aoristus α.

Sing.	Dual.	Plural.
αι, άσθω,	ασθον, άσθων,	ασθε, άσθωσαν. άσθων A.

In cæteris, habent Dialectos communes cum activis et passivis.

Dialecti VERBORUM CONTRACTORUM.

INDICATIVUS.

Præsens 1 Conjug.

Sing.	Dual.	Plural.
έω—ῶ, εῖς, εῖ,	εῖτον, εῖτον.	ῦμεν, εῖτε, ῦσι. εῦμες, εῦντι, et ῦντι Dor. εῦντι Æ.

Præsens 2.

άω—ῶ, ᾷς, ᾷ, | ᾶτον, ᾶτον, | ῶμεν, ᾶτε, ῶσι.
ῶ, ῇς, ῇ, ῆτον, &c. Dor.
όω, άας, άᾳ, όωμεν, &c. Poët.
έω, έεις, έει, &c. Ion.

Præsens 3.

όω—ῶ, οῖς, οῖ, | ῦτον, ῦτον, | ῦμεν, ῦτε, ῦσι.
ῦμες, ῦντι Dor.

Imperfectum 1.

ϐν, εις, ει, | εῖτον, είτην, | ῦμεν, εῖτε, ϐν.
ισκον, &c. Poët. Ion. εῦν Dor.
ειν Att.

Imperfectum 2.

ων, ας, α, | ᾶτον, άτην, | ῶμεν, ᾶτε, ων.
ης, η, ῆτον, ήτην Dor. ευν Ion.
ασκον, &c. Ion.
αα Poët.

Imperfectum 3.

ϐν, ϐς, ϐ, | ῦτον, ύτην, | ῦμεν, ῦτε, ῦν.
σκον, &c. Ion. οσαν B.

Imperativus.

Præsens 2.

Sing. Dual. Plur.
ει, είτω, | εῖτον, είτων, | εῖτε, είτωσαν.
όντων Att.

Præsens 2.

α, άτω,	ᾶτον, άτων,	ᾶτε, άτωσαν.
α Poët.		άντων Att.

OPTATIVUS.

Præsens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
οῖμι, οῖς, οῖ,	οῖτον, οίτην,	οῖμεν, οῖτε, οῖεν.
οίην, οίης, οίη, &c. Att.		
ῴην, ῴης, ῴη, &c. Dor.		

Præsens 2.

ῴμι, ῷς, ῷ,	ῷτον, ῴτην,	ῷμεν, ῷτε, ῷεν.
ῴην, ῴης, ῴη, &c. Dor.		

Præsens 3.

οῖμι, οῖς, οῖ,	οῖτον, οίτην,	οῖμεν, οῖτε, οῖεν.
οίην, οίης, οίη, &c. Att.		
ῴην, ῴης, ῴη, &c Dor.		

SUBJUNCTIVUS.

Præsens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ῶ, ῇς, ῇ,	ῆτον, ῆτον	ῶμεν, ῆτε, ῶσι.
ῇσι Ion.		ῶντι Dor.

Præsens 2.

ῶ, ᾷς, ᾷ,	ᾶτον, ᾶτον,	ῶμεν, ᾶτε, ῶσι.
ῇς, ῇ,	ῆτον, &c. Dor.	

Infinitivus.

Præsens 1.

εῖν ἔμεναι Att. ην Dor. ην et εις Æol. ἤμεναι Poët.

Præsens 2.

ᾶν ἄμεναι Att. ην Dor. αις Æol. αμεν Poët. ἤμεναι Poët.

Præsens 3.

οῦν ὄμεναι Att. οῖς et οῖν Æol. ῶν Dor. ὄμμεναι Poët.

Desunt Voces Passiva et Media.

Dialecti Verborum in μι.

Indicativus.

Præsens 1 Conjug.

Sing.	Dual.	Plur.
ημι, ης, ησι,	ετον, ετον,	εμεν, ετε, εῖσι.
ητι Dor.		ἕαμεν Ion. ἕντι Dor.
		ἕασι Ion.
	ητον, ητον,	ημεν, ητε, ηντι Dor.

Præsens 2.

Sing.	Dual.	Plur.
ημι, ης, ησι,	ατον, ατον,	αμεν, ατε, ᾶσι.
ατι Dor.		άντι Dor.
		ἑασι Ion.

Præsens 3.

Sing.	Dual.	Plur.
ωμι, ως, ωσι,	οτον, οτον,	ομεν, οτε, ὅσι.
ωτι Dor.		ωντι Dor.
		όασι Ion.

Præsens 4.

Sing.	Dual.	Plur.
υμι, υς, υσι,	υτον, υτον	υμεν, υτε, ῦσι.
		υντι Dor.
		ύασι Ion.

Imperfectum, et Aoristus β. 1.

ν, ης, η, | ετον, έτην, | εμεν, ετε, εσαν.
, Ion. ει Ion. ειν Bœot.
, εις, ει Att.
σον, σκες, σκε Poët. Ion.

Imperfectum, et Aoristus β. 2.

ν, ης, η, | ατον, άτην, | αμεν, ατε, ασαν.
κον, σκες, σκε, Poët. Ion. αν Bœot.

Imperfectum, et Aoristus β. 3.

ν, ως, ω, | οτον, ότην | ομεν, οτε, οσαν.
σον, σκες, σκε Poët. Ion. ον Bœot.
, ους, ου Att.

Imperfectum, et Aoristus β. 4.

ν, υς, υ, | υτον, ύτην, | υμεν, υτε, υσαν.
κον, &c. Ion.

Aoristus β.

ην, ης, η, | ητον, ήτην, | ημεν, ητε, ησαν.
εσκον Ion. ηταν Bœot.

IMPERATIVUS.

Præsens 1.

ετι, ίτω· ε Dor. η Æol. Poët. ει, είτω Att.

Præsens 2.

Sing.	Dual.	Plural.
θι, άτω,	ατον, άτων.	ατε, άτωσαν.

Att. α Dor.

Præsens 3.

θι, ότω, (ου Att. contract.) οθι Poët. οι Dor.

Optativus.

Præsens 1.

Sing.	Dual.	Plur.
εἴην, εἴης, εἴη,	εἴητον, εἰήτην,	εἴημεν, εἴητε, εἴη
		εἶμεν, &c. per Sync

Præsens 2.

αἴην, αἴης, αἴη,	αἴητον, αἰήτην,	αἰήμεν, αἰήτε, αἰή
ᾔην, ᾔης, ᾔη Poët.		αἶμεν, &c. per Sync.

Præsens 3.

οἴην, οἴης, οἴη,	οἴητον, οἰήτην,	οἰήμεν, οἴητε, οἴη
ῴην, ῴης, ῴη Att.		οἶμεν, &c. per Sync

Subjunctivus.

Præsens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ὦ, ᾖς, ᾖ,	ἦτον, ἦτον,	ὦμεν, ἦτε, ὦσι.
ἔω, ἔῃς, ἔῃσι, &c. Ion.		ἔωμεν Ion.
εἴω, ἤω } Poët.		εἴωμεν, εἴομεν } Poët.

Præsens 2.

ὦ, ᾷς, ᾷ,	ᾶτον, ᾶτον,	ὦμεν, ὦτε, ὦσι.
εἴω, ἤω } Poët.		

Præsens 3.

ὦ, ῷς, ῷ,	ὦτον, ὦτον,	ὦμεν, ὦτε, ωσι.
ὦσι Ion.		
ὤω, ὤῃς, ὤῃ Poët.		

Infinitivus.

Præsens 1.
ἕναι.
ἕμεναι, et ἥμεναι I. P.
ἕμεν Ion.

Præsens 2.
ἄναι.
ἄμεναι Dor. ἄμεν Ion.

Præsens 3.
ὄναι.
ὄμεναι Att. Dor.
ὄμεν Ion.

Aoristus β. 1.
εἶναι.
ἕμεναι Dor.
ἕμεν Ion.

Aoristus β. 2.
ἦναι.
ἥμεναι Dor. ἦμεν Ion.

Aoristus β. 3.
οὖναι.
ὄμεναι Ion.
ὄμεν Ion.

Præsens 4.
ὕναι.
ὕμεναι Att. Dor.
ὕμεν Ion.

Dialecti Vocis Passivæ Verborum in μι.

Indicativus.

Præsens 1 Conjug.
εμαι, εσαι, εται.
ῃ Att.
εαι Ion.

Præsens 2.

Sing.	Dual.	Plural.
αι, ασαι, αται,	άμεθον, ασθον, ασθον,	άμεθα, ασθε, ανται.

ῃ Att.
αι Ion.

Imperfectum 1.

ἐμην, εσο, ετο.
ἠμην, &c. A. εο Ion.
ευ Dor.
ȣ Ion.

Imperfectum 2.

ἀμην, ασο, ατο, 3. Plural. ἐςέαλο Ion.
αο Ion.
ω Att.

Imperfectum 3.

ὀμην, οσο, οτο.
ȣ Att.

Imperativus.

Præsens 1.

εσο, ἐσθω.
εο Ion.
ȣ Att.
ευ Dor.

Præsens 2.

ασο, ἀσθω.
ω Att.
αο Ion.

Præsens 3.

οσο, vel ȣ.
[illegible] Att.
οι Dor.

Dialecti Vocis Mediæ Verborum in

Indicativus.

Aoristus β. 1.

ἐμην, εσο, ετο.
εο Ion.
ȣ Att.
ευ Dor.

Aoristus β. 3.

ὁμην, οσο, οτο.
ȣ Att.

IMPERATIVUS.

Aoristus β. 1.	Aoristus β. 3.
εσο, έσθω.	όσο, οσθω.
ιο Ion.	ου Att.
ου Att.	
ευ Dor.	

adverbii et conjunctionis terminationibus
e observantur dialecti; scilicet, σθεν et σθε,
θεν et θε· et contrà in adverbiis localibus:

ιν pro ὄπισθεν, *retro*;
ιαὰξ, *papæ*, pro βα-
αὶ·
ιέως pro ἀληθῶς, &c.
onicè;
α pro πότε, *quando*;
et ὄκκα pro ὅτε, *ali-*
uando;
pro μὲν, *quidem*;
pro αἰεὶ, *semper*;

μόγις, *vix*, pro μόλις·
δὴ pro δὲ, Atticè;
ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, *hic*;
ἔνδε pro ἔνδον, *intus*;
κάλως pro καλῶς, *pulchrè*;
εἰκὰ pro εἴκεν, *si*;
ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν, *ante*;
ἄλλοτα pro ἄλλοτε, *alias*;
Doricè.

IN Præpositione inveniuntur,

ρro ἐν·
ρro ἐν·
ὶ pro ἀπὸ·
ιαὶ pro παρὰ·
αὶ pro κατὰ·
ὶ pro ὑπὸ, Poëticè;
ὶ pro πρὸς·

πὰρ pro παρὰ, Dor.
ἀμπὶ pro ἀμφὶ, *circum*;
ζα pro διὰ in composi-
tione: ut, ζαβάλλειν pro
διαβάλλειν, *calumniari*.
Æol.

Litterarum Nexus et Abbreviationes.

αλ	μετὰ	σαν
αυ	μὰρ	σχ
ἀπο	μεθ	σσ
αὐτῶ	μὲν	τῷ
αι	μεν	τῶν
γὰρ	οἷον	τῶν
δια	οὗτος	τοῦ
ευ	ος	τῦ
ἐν	παρα	τῦ
ει	προ	ταῖς
ει	προω	τῆς
εἶναι	περι	τὸν
ἐξ	περ	τὸ
ερ	περ	τὴν
ην	ρω	τρ
στι	ρι	ὑπο
κατὰ	σω	ὑπ
καὶ	στα	υι
καὶ	σθαι	υι

ΤΕ'ΛΟΣ.

Excudebat E. WILLIAMS, ETONÆ.